

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (นิเทศศาสตร์และสารสนเทศ)

ปริญญา

นิเทศศาสตร์และสารสนเทศ

นิเทศศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง การกำกับดูแลตนเองในการคัดสรรข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวัน

Self-Regulations in Selecting First-Page Criminal News of Daily Newspapers

นามผู้วิจัย นางสาวเกศรินทร์ โชคเพิ่มพูน

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(อาจารย์ศรีณัฏฐ์ ศศิธนากรแก้ว, Ph.D.)

หัวหน้าภาควิชา

(อาจารย์ศรีณัฏฐ์ ศศิธนากรแก้ว, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา วีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การกำกับดูแลตนเองในการคัดสรรข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่ง
ของหนังสือพิมพ์รายวัน

Self-Regulations in Selecting First-Page
Criminal News of Daily Newspapers

โดย

นางสาวเกศรินทร์ โชคเพิ่มพูน

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (นิติศาสตร์และสารสนเทศ)

พ.ศ. 2556

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เกศรินทร์ โชคเพิ่มพูน 2556: การกำกับดูแลตนเองในการคัดสรรข่าวอาชญากรรม
หน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวัน ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (นิเทศศาสตร์และ
สารสนเทศ) สาขาวิชานิเทศศาสตร์และสารสนเทศ ภาควิชานิเทศศาสตร์และสารสนเทศ
ศาสตร์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: อาจารย์ศรัณย์ธร ศศิชนากรแก้ว, Ph.D. 165
หน้า

งานวิจัยฉบับนี้นำเสนอเกี่ยวกับการกำกับดูแลตนเองในการคัดสรรข่าวอาชญากรรมหน้า
หนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวัน โดยแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ การสัมภาษณ์เชิงลึกใน
ประเด็นบรรทัดฐานองค์กรและจรรยาบรรณวิชาชีพ และการวิเคราะห์เนื้อหาในส่วนจรรยาบรรณ
การนำเสนอภาพข่าว, พาดหัวข่าวและความนำข่าว

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ฉบับ มีบรรทัดฐานองค์กรส่วน
ใหญ่ไปในทิศทางเดียวกัน ในขณะที่การแสดงความคิดเห็นในเรื่องจรรยาบรรณวิชาชีพในการ
นำเสนอข่าวอาชญากรรมนั้นจะเห็นว่ามีความคิดเห็นที่เหมือนและแตกต่างกันในแต่ละประเด็น
ของแต่ละกลุ่มผู้ให้ข้อมูล เมื่อพิจารณาในส่วนของการวิเคราะห์เนื้อหา พบว่าการนำเสนอ
บางส่วนเข้าข่ายผิดจรรยาบรรณวิชาชีพ

ลายมือชื่อนิติสด

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Ketsarin Chokpermpoon 2013: Self-Regulations in Selecting First-Page Criminal News of Daily Newspapers. Master of Arts (Communication Arts and Information), Major Field: Communication Arts and Information, Department of Communication Arts and Information Science. Thesis Advisor: Miss Sarantorn Sasithanakornkaew, Ph.D. 165 pages.

This paper presents research on self-regulation in selecting first-page criminal news of daily newspapers. The investigate are divided into two parts: in-depth interviews the norms and ethics of the profession, and analysis of the content of the proposed code of news, headlines and the news.

The third edition of the newspaper is the norm, most organizations in the same direction. While commenting on the professional ethics of presenting crime is that there are similarities and differences in each of the individual contributors. When considered in the analysis of content. The presentation of some of the professional ethics applicable.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.ศรัณย์ธร ศศิชนากรแก้ว อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษาและสละเวลาตรวจทาน ตลอดจน อาจารย์ ดร.นิษฐา หุ่นเกษม และ อาจารย์ ดร.ขจร ฝ้ายเทศ ที่ให้เกียรติเป็นคณะกรรมการสอบปากเปล่าขั้นสุดท้าย รวมถึงอนุเคราะห์ ในการให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัยจนวิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงอย่างสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ทั้งในอดีตจนถึงปัจจุบันที่ได้อบรมสั่งสอน ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัยจนประสบความสำเร็จในการศึกษา และการดำเนินชีวิตจนถึงปัจจุบัน

และด้วยความดีอื่นใดอันเป็นผลจากวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยขอขอบแต่ คุณพ่อ คุณแม่ และสมาชิกในครอบครัว โชคเพิ่มพูนทุกคนที่ทำให้กำลังใจผู้วิจัยด้วยดีอย่างเสมอมาและตลอดไป

เกศรินทร์ โชคเพิ่มพูน
กุมภาพันธ์ 2556

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(4)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
ขอบเขตการวิจัย	6
ประโยชน์ที่ได้รับ	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	10
แนวคิดเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์	11
แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรม	16
ทฤษฎีการกำกับดูแลตนเอง	20
การนิยามข่าวและคุณค่าข่าว	33
ทฤษฎีกำหนดระเบียบวาระ	38
ทฤษฎีผู้ปิดและเปิดประตูสาร	41
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	43
งานวิจัยในประเทศ	43
งานวิจัยในต่างประเทศ	49
กรอบแนวคิดการวิจัย	52
บทที่ 3 วิธีวิจัย	53
การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	53
การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	53
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	57
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	58

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล	59
ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย	60
บทที่ 4 ผลการวิจัย	61
สัมภพณ์แบบเจาะลึก	61
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป	61
ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับข่าวอาชญากรรมกับ บรรทัดฐานองค์และจรรยาบรรณวิชาชีพ	64
วิเคราะห์เนื้อหา	102
ภาพข่าวอาชญากรรม	106
พาดหัวข่าวอาชญากรรม	113
ความนำข่าวอาชญากรรม	117
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	121
สรุปผลการวิจัย	122
อภิปรายผล	128
ข้อเสนอแนะ	140
ข้อเสนอแนะที่ได้จากงานวิจัย	140
ข้อเสนอแนะทางการวิจัย	142
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	143
ภาคผนวก	151
ภาคผนวก ก บทสัมภพณ์	152
ภาคผนวก ข รูปภาพประกอบการสัมภพณ์	159
ประวัติการศึกษา และการทำงาน	165

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	TOP 10 NEWSPAPER 2010	56
2	TOP 3 POPULAR NEWSPAPER	57
3	เปรียบเทียบประเด็นบรรทัดฐานองค์กรระหว่าง ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์	92
4	เปรียบเทียบประเด็นจรรยาบรรณวิชาชีพระหว่าง องค์กรและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	95
5	แสดงจำนวนข่าวอาชญากรรมทั้งหมดที่ศึกษา ระหว่างวันที่ 15 มิถุนายน-14 กรกฎาคม 2555	102
6	แสดงจำนวนข่าวอาชญากรรมแบบแบ่งแยกเป็นประเภท	103
7	แสดงจำนวนข่าวอาชญากรรมทั้งหมดที่เข้าข่าย ผิดจรรยาบรรณและไม่ผิดจรรยาบรรณวิชาชีพหนังสือพิมพ์	104
8	แสดงรายละเอียดภาพข่าวอาชญากรรมที่เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณวิชาชีพ	105
9	แสดงรายละเอียดภาพข่าวข่าวอาชญากรรมที่เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณ วิชาชีพ	113
10	แสดงรายละเอียดความนำข่าวอาชญากรรมที่เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณ วิชาชีพ	117

สารบัญภาพ

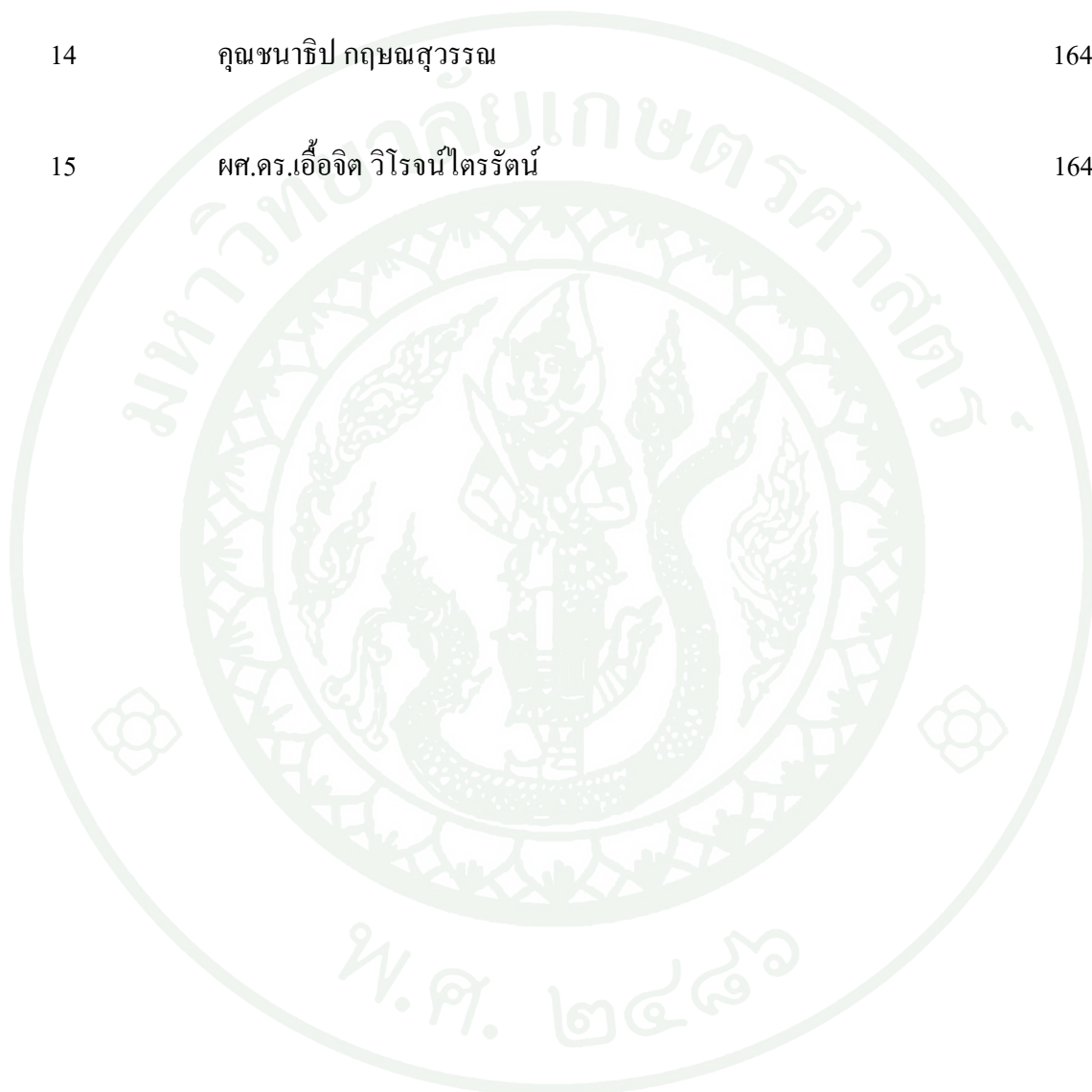
ภาพที่		หน้า
1	ภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ(1)	106
2	ภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ(2)	106
3	ภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ(3)	107
4	ภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์คมชัดลึก(1)	108
5	ภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ(4)	108
6	ภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ(5)	109
7	ภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ(6)	109
8	ภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์คมชัดลึก(2)	110
9	ภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ(7)	111
10	ภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ(8)	111
11	ภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ(9)	112

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพผนวกที่		หน้า
1	ผศ.สุรสิทธิ์ วิทยารัฐ	160
2	คุณจักรกฤษ เพิ่มพูล	160
3	คุณเกรียงไกร บัวศรี	160
4	คุณธีระพงษ์ เหลืองทองกุล	161
5	คุณสุเทพ วิไลเลิศ	161
6	คุณชาม เชื้อสถาปนศิริ	161
7	คุณไพโรจน์ เทศนิยม	162
8	อ.ดร.มานะ ตีรียาภิวัดน์	162
9	คุณศิริโรจน์ มิ่งขวัญ	162
10	คุณเข้มพร วิรุณราพันธ์	163
11	คุณเสด็จ บุนนาค	163
12	คุณปรีชา สะอาดสอน	163
13	คุณชนดล มีถม	164

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพผนวกที่		หน้า
14	คุณชนาริป กฤษณสุวรรณ	164
15	ผศ.ดร.เอื้อจิต วิโรจน์ไตรรัตน์	164

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันนี้จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าสื่อมวลชนหลากหลายประเภท รวมทั้งหนังสือพิมพ์ โดยเฉพาะประเภทประชาชนในแต่ละฉบับล้วนให้ความสำคัญกับข่าวอาชญากรรมที่เพิ่มมากขึ้นในรูปแบบต่างๆ (นันทริกา คຸ້ມໄພ ວິຣົງ, 2542) ซึ่งนับเป็นเป็นภัยใกล้ตัวและเป็นปัญหาสังคมที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน จนกระทั่งไม่อาจปฏิเสธได้ว่าข่าวอาชญากรรมเป็นข่าวที่อยู่คู่กับสังคมไทย อีกทั้งยังเป็นผลผลิตทางสังคมที่ชี้ให้เห็นถึงสภาพความเปลี่ยนแปลง (บุญรอด พัวศรี, 2546) โดยรอบหลายปีที่ผ่านมาสถิติการเกิดอาชญากรรมในประเทศไทยยังมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจากการสำรวจของสวนดุสิตโพล (2552) ที่เผย“ความคิดเห็นของประชาชนถึงกรณีความรุนแรงต่อชีวิตและทรัพย์สิน สะท้อนผ่านข่าวอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน” พบว่าความรุนแรงต่อชีวิตและทรัพย์สินในปี 2552 เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2551 ประชาชนส่วนใหญ่ 47.84% เห็นว่า มีจำนวนเพิ่มขึ้นและเกิดบ่อยครั้งขึ้น รองลงมา 26.35% เห็นว่า มีความรุนแรงหนักขึ้นกว่าเดิม และ 10.78% เห็นว่า โหดร้าย ทารุณและเหี้ยมโหดมากขึ้น แสดงให้เห็นว่ามีการเกิดอาชญากรรมและการก่อการร้ายขึ้นแทบไม่เว้นแต่ละวัน โดยความจำเป็นในการนำเสนอข่าวอาชญากรรมเป็นตัวละครสะท้อนถึงปัญหาที่เกิดขึ้นตลอดเวลา จนเป็นข่าวที่มีคุณค่าของข่าวสูงในการดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน ที่มีองค์ประกอบของข่าวชัดเจนในหลายๆด้าน (นันทริกา คຸ້ມໄພ ວິຣົງ, 2542; ศิโรจน์ มิ่งขวัญ, 2550) และด้วยจุดเด่นโดยทั่วไปอันได้ชื่อว่าเป็นสื่อมวลชนประเภทที่สามารถนำเสนอรายละเอียดของข่าวได้ในปริมาณมากและลึกซึ้งที่สุด ส่งผลให้ข่าวสารต่างๆที่นำเสนอในหน้าหนังสือพิมพ์แต่ละวันอาจก่อให้เกิดผลกระทบได้ในหลายแง่ เพราะข่าวสารที่หนังสือพิมพ์นำเสนอขึ้นมักมีความหลากหลายทั้งประเภท ขนาดความยาวและเนื้อที่ที่ใช้ลงข่าวแต่ละวัน ดังนั้นการคัดเลือกข่าวจึงนับว่าสำคัญและก่อให้เกิดผลกระทบต่อผู้อ่านอย่างยิ่ง (ธงชัย มหาไทรภพ, 2532)

แม้ว่าการหาข่าวอาชญากรรมมีจุดมุ่งหมายสนองประโยชน์แก่สาธารณชน แต่ก็มีปัญหาที่สร้างความเสียหายแก่สิทธิส่วนบุคคลและความเจ็บปวดทางจิตใจของผู้ตกเป็นข่าว โดยเนื้อหาข่าว

ประเภทนี้มักกล่าวถึงการประกอบอาชญากรรมอย่างละเอียด ไม่ว่าจะเป็นการใช้อาวุธ จำนวนของบาดแผล วิธีการก่ออาชญากรรมและสภาพของผู้ถูกกระทำ จนผู้อ่านเกิดจินตนาการ เช่น

“ข่มขืนสุดเหี้ยม กะชกร่างยับ ศพ ยัดคอนโดฯ”

“จับหนุ่มปิ่นส์ ข่มขืนฆ่าโหด สาวข้างห้องเปลือยสยอง หมกคอนโด”

“ไล่ฆ่าโหด นศ. เทคโน ถีบ จยย. ล้ม มีดแทงพรุน แก๊งวัยรุ่นลุนมองหน้า”

อีกทั้งภาพข่าว การนำเสนอยังคงความรุนแรง หวือหวา หวาดเสียว และส่งผลกระทบต่อเด็กและเยาวชน เพราะชี้ให้เห็นถึงการก่อคดีอาชญากรรมในแง่ของความรุนแรงเกินไป ทำให้เมื่อรับรู้ข่าวอาชญากรรมโดยละเอียดบ่อยครั้งจนเกิดความเคยชิน อาจขาดสติ จนนำไปกระทำต่อเพื่อนๆ หรือบุคคลใกล้เคียง จากความคุ้นเคยจึงนำมาเป็นแบบอย่างในภายหลัง เนื่องจากยังขาดวิจารณญาณในการรับข้อมูลข่าวสาร(พิมพ์ฉัตร รสสุธรรม, 2545; ทสมา ขจรวงษ์, 2546; จุฑาทิพย์ โพธิ์ทอง, 2547)

ส่วนการพาดหัวข่าวและความน่าข่าว ด้านภาษาในข่าวอาชญากรรมปัจจุบันนี้หนังสือพิมพ์เริ่มให้ความสนใจเกี่ยวกับการเล่าเรื่องข่าวอาชญากรรมที่ดึงดูดความสนใจมากขึ้น มีการเล่นคำ การใช้ภาษาที่เกินจริง เช่น

“ข่มขืนฆ่าโหด สาวเจ้าของร้านเครื่องสำอาง ฆาตรกรกระชกร่างพรุน ก่อนเอาผ้าห่มคลุมหมกคอนโดหุ หลูกข้างเห็น...”

“นรกส่งมาเกิด โจรโหด เดนมนุษย์บุกฆ่าชิงทรัพย์พระใบฎีกา รองเจ้าอาวาสวัดมรณภาพสยองคาห้องน้ำกุฎิ คาคไอ้เดนนรกมีไม่ต่ำกว่า 2 คน มาดีกรอหลวงพ่อกอกจากกุฎิเข้าห้องน้ำช่วงกลางดึก ปรี่เข้าไปใช้มีดจี้ชิงทรัพย์ แต่เหยื่อขัดขึ้น...”

ตลอดจนการถ่ายทอดเหตุการณ์เหมือนกับว่านักข่าวได้เข้าไปอยู่ในเหตุการณ์นั้นจริงๆ ซึ่งความพิเศษของภาษาหนังสือพิมพ์จะอยู่ที่การเขียนให้ผู้อ่านเข้าใจง่าย เน้นผลพิเศษอันพึงมีต่อผู้อ่าน ทั้งที่การเขียนข่าวส่วนใหญ่จะต้องเขียนอย่างเป็นกลาง ไม่สอดแทรกอารมณ์ หรือความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนลงไป (สุกัญญา ตีระวนิช, 2539) อย่างไรก็ตาม การเสนอข่าวอาชญากรรมจำเป็นจะต้องคำนึงถึงสุนทรียภาพทางหู ทางตา และทางใจของผู้รับสาร ซึ่งสุนทรียภาพในที่นี้ หมายถึงการใช้คำสุภาพไม่หยาบคาย การแสดงภาพที่ไม่อุจาดบาดตาน่าขยะแขยง หรือยั่วเข้าอารมณ์ใคร่หรืออารมณ์

เกลียดชังจนเกินขอบเขต รวมทั้งการไม่อธิบายรายละเอียดในลักษณะของการเล่าเรื่องแบบนวนิยาย (สมควร กวียะ, 2542)

ดังนั้นการคัดเลือกข่าวสารต่างๆที่นำเสนอในหน้าหนังสือพิมพ์แต่ละวันก็อาจก่อให้เกิดผลกระทบได้ (อุบลรัตน์ ศิริชูศักดิ์, 2550) แต่หากกระบวนการการคัดเลือกข่าวไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ผลกระทบจากการนำเสนอที่ตามมาคืออาจก่อให้เกิดอิทธิพลต่อความเชื่อ ทศนคติและพฤติกรรมในการดำเนินชีวิตของสมาชิกในสังคม (ประกายดาว สาริกบุตร, 2548) ซึ่งสามารถใช้วิธีในการนำเสนอหรือแสดงออกจนทำให้สังคมต้องคิดถึง ต้องพูดถึง รวมถึงการระมัดระวังต่อข่าวสารที่สื่อได้กำหนดเป็นวาระความสำคัญต่อเรื่องราวหรือประเด็นเหล่านั้น (กาญจนา แก้วเทพ, 2545) อันเนื่องมาจากข่าวที่ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์เป็นผลจากการตัดสินใจของผู้ที่มีหน้าที่เลือกข่าวมาลงตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งๆ ล้วนต้องใช้ดุลยพินิจของตนเองในอันที่จะวินิจฉัยว่าข่าวใดมีคุณค่า ควรนำมาลงพิมพ์ และการตัดสินใจดังกล่าวก็มีผลกระทบไปถึงรูปแบบและการให้ความสำคัญต่อการที่จะเสนอข่าวหนึ่งๆด้วย โดยการตัดสินใจของผู้มีอำนาจที่คัดเลือกข่าวแต่ละครั้งของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับ สามารถสะท้อนความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในสังคมนั้น ก็ย่อมหมายความว่า ได้ตัดสินใจและกระทำหน้าที่ได้ถูกต้อง ในทางตรงกันข้ามหากผู้มีอำนาจหน้าที่ตัดสินใจคัดเลือกข่าวที่ไม่มีคุณภาพพอต่อการอ่าน จะด้วยเหตุผลด้านกรณีส่วนตัว การขาดภูมิปัญญาในวิชาชีพและการไม่ตระหนักในบทบาทหน้าที่แล้ว ข่าวที่เสนอออกไปสู่สาธารณชนก็อาจเป็นการบิดเบือนข้อเท็จจริง (ชงชัย มหาไตรภพ, 2532)

ทำให้ส่งผลกระทบต่อปฏิบัติหน้าที่ของหนังสือพิมพ์ที่นำมาซึ่งการถูกวิจารณ์ค่อนข้างมากด้วยผลกระทบที่ตามมาจากการนำเสนอในส่วนของภาพข่าว พาดหัวข่าวและความนำข่าว ทั้งในด้านการทำงาน ปัญหาด้านจริยธรรม เนื่องจากหนังสือพิมพ์เป็นธุรกิจเอกชน ซึ่งการดำเนินธุรกิจโดยเอกชนย่อมมุ่งหวังกำไร เพื่อให้ธุรกิจอยู่รอด ด้วยเหตุผลนี้เราจะเห็นว่าหนังสือพิมพ์มักจะมุ่งหวังผลประโยชน์ทางการค้ามากกว่าการคำนึงถึงเรื่องการกลั่นกรอง คัดเลือกข่าวที่มีผลกระทบต่อประชาชน เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้เสนอข่าวมองข้ามในเรื่องของคุณภาพ แต่กลับไปเน้นในส่วนที่ผู้อ่านสนใจ (ฐิติพัทธ์ จารุพูนผล, 2549) ดังนั้นหนังสือพิมพ์ในฐานะที่เป็นฐานันดรที่สมควรจะนำเสนอข่าวอาชญากรรมด้วยความระมัดระวังการเล่าเรื่องที่ใช้ลีลาภาษาบรรยาย อันจะส่งผลกระทบต่อ การนำเสนอข่าวอาชญากรรมทั้งด้านบวกและด้านลบ ซึ่งยังเป็นที่ยกถ้อยกันอยู่ในแวดวงวิชาการและวิชาชีพนิติศาสตร์ โดยผลด้านลบส่วนใหญ่ถูกมองไปในทางที่ว่า สื่อมวลชนกลายเป็นโรงเรียนสอนวิชาการประกอบอาชญากรรม (ศรีลักษณ์ ศิลปี, 2539) และการเล่าเรื่องบางครั้งทำให้

ผู้อ่านบางคนเกิดความรู้สึกว่าการก่อเหตุกระทำความผิดทางคดีอาญาก็สามารถทำให้ผู้ร้ายหรือผู้ต้องหากลายเป็นคนดังในสังคม(ปริญาดา เริงศักดิ์, 2553) รวมทั้งการระบุนายละเอียดที่บางครั้งกลายเป็นประโยชน์ต่อผู้ก่ออาชญากรรม ช่วยให้หลบหนีการจับกุม หรือทำให้ตำรวจทำงานยากลำบากขึ้น เพราะคนร้ายจะได้ข้อมูลจากข่าวที่สื่อมวลชนรายงาน สามารถวิเคราะห์ทักวิธีในการสืบสวนสอบสวน และการติดตามของเจ้าหน้าที่ได้ จากการเขียนรายงานอย่างละเอียดทุกแง่มุม บางครั้งสร้างปัญหาให้กับ “ผู้ต้องหา” และ “เหยื่อ” รวมทั้งครอบครัวญาติมิตร โดยเฉพาะการระบุชื่อและที่อยู่จริงของคนในข่าว ซึ่งเป็นการละเมิดสิทธิของผู้ตกเป็นข่าวและอาจทำให้เกิดปัญหาในการดำเนินชีวิต (วรรณนิภา นิยมไทย, 2542) นอกจากนี้ผู้เสียหายหรือเหยื่อของอาชญากรรมที่เป็นเด็กหรือสตรีก็อาจถูกกระทบจากการนำเสนอข่าวหรือภาพในลักษณะที่ไม่น่าดู การเผยแพร่ หรือเหยื่ออาชญากรรม โดยเฉพาะกรณีความผิดทางเพศ ย่อมเสมือนเป็นการล่วงละเมิดทางเพศแก่ผู้เสียหายซ้ำ เป็นต้น

ในขณะที่ด้านบวกกลับมองว่า สื่อมวลชนเป็นโรงเรียนต่อต้านอาชญากรรม โดยการแสดงให้เห็นว่า อาชญากรรมเป็นการกระทำชั่วร้ายถึงขั้น ซึ่งต้องหนีให้ไกล(สมควร กวียะ, 2542) และการนำเสนอข่าวอาชญากรรมยังส่งผลดีในแง่การเป็นอุทาหรณ์ที่ทำให้คนในสังคมเกิดความระมัดระวังตัว ในแง่ด้านการส่งเสริมสิทธิในการรับรู้ข่าวสารอันเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชน และเป็นการกระตุ้นเตือนให้ตระหนักถึงภัยอันตรายของอาชญากรรม แต่ก็ควรคำนึงถึงการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนและความปลอดภัย ซึ่งเป็นปัญหาความสมดุลระหว่างสิทธิในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชนกับสิทธิส่วนบุคคลของประชาชน (คณิต ณ นคร, 2539) ซึ่งการนำเสนอบางครั้งเข้าข่ายขัดกับหลักกฎหมายตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2540 มาตรา 33 ที่ว่าในคดีอาญาต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่า ผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด ก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุด แสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้ เพราะอาจจะเป็นการสร้างผลเสียหายอย่างมากต่อผู้ต้องหาหรือจำเลย ทั้งมีผลในการนำชี้ มติมหาชน ซึ่งเป็นเสมือนคำพิพากษาของสังคมที่มีต่อผู้ต้องหาหรือจำเลย เนื่องจากผู้ถูกกล่าวหาเหล่านั้น ไม่มีโอกาสได้ต่อสู้อย่างเป็นธรรม แม้ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดจริง แต่ผู้ถูกกล่าวหาก็คือมนุษย์ที่อาจแก้ไขปรับปรุง และอยู่ในสังคมต่อไปอย่างมีคุณประโยชน์ได้

ซึ่งจากที่กล่าวมาสรุปได้ว่าข่าวอาชญากรรมที่นำเสนอผ่านหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์นั้นส่งผลกระทบต่อในหลายด้าน โดยจะเห็นได้ว่าเกิดจากกระบวนการคัดสรรข่าวเพื่อลงพิมพ์อันมีความสำคัญที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นสมาชิกของกลุ่มต่างๆทางสังคมที่มีบทบาทและความรับผิดชอบกับ

ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการสื่อสารในฐานะตัวแทนของสถาบัน ที่มีหน้าที่ส่งข่าวไปยังมวลชน จึงมีบทบาทและความรับผิดชอบสูงกว่าในการให้ทัศนะและประเด็นปัญหาต่างๆอย่างเป็นกลาง ในการแสดงออกตามที่สังคมได้กำหนดไว้ ในฐานะที่เป็นนายประตูข่าวสาร (Gatekeeper) เนื่องจากการใช้อำนาจในการตัดสินใจดังกล่าวมีผลกระทบอย่างยิ่งต่อการไหล (Flow) ของข่าวสารสู่สาธารณชน (White, 1950) และจากปัจจัยดังกล่าว ปัจจัยที่ค่อนข้างมีความสำคัญต่อการคัดสรรข่าว คือ ทัศนคติของผู้สื่อข่าวและบรรณาธิการบริหาร โดยยึดถือหลักในการบริหาร ซึ่งอาจเป็นบรรทัดฐานองค์กรที่ใช้กำกับดูแลตนเอง อันเป็นนโยบายประเพณีปฏิบัติแบบแผนที่ยอมรับกันมาในองค์กรนั้นๆ รวมทั้งจรรยาบรรณทางวิชาชีพอันถูกกำหนดขึ้น โดยองค์กรวิชาชีพเพื่อเป็นหลักสากล(บุญฤทธิ์ ศรีวิจิตร, 2544) ในการปฏิบัติงานทางวิชาชีพหนังสือพิมพ์ อาจมีลักษณะเฉพาะของแต่ละองค์กรซึ่งแตกต่างกันไป(เสาวลักษณ์ สุขสมัย, 2543) และการกำหนดคุณค่าของหนังสือพิมพ์นั้น นโยบายมักมีอิทธิพลต่อการเพิ่มหรือลดความสำคัญของข่าวบางข่าวในหนังสือพิมพ์ แนวความคิดทางการเมือง ความเชื่อทางศาสนา ทัศนคติของเจ้าของหรือบรรณาธิการเกี่ยวกับเรื่องต่างๆเหล่านี้ ก็มีส่วนทำให้คุณค่าข่าวเปลี่ยนไป (มาลี บุญศิริพันธ์, 2534)

ดังนั้นจึงเป็นที่มาของงานวิจัยเรื่องการกำกับดูแลตนเองในการคัดสรรข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวัน ซึ่งจะทำการศึกษาในส่วนที่นอกเหนือจากคุณค่าข่าว อันเป็นปัจจัยหลัก โดยให้ความสำคัญกับองค์ประกอบอื่น ซึ่งเรียกว่าการกำกับดูแลตนเอง (Self-Regulation) ที่ประกอบด้วยบรรทัดฐานองค์กรและจรรยาบรรณวิชาชีพ ว่าเข้ามามีบทบาทต่อกระบวนการการคัดสรรข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่งมากน้อยเพียงใด ตลอดจนบรรดาผู้ทรงคุณวุฒิ/นักวิชาการขององค์กรด้านหนังสือพิมพ์และอาชญากรรม อีกทั้งตัวแทนจากภาคประชาชน มีมุมมองอย่างไรในเรื่องกระบวนการการคัดสรรและการนำเสนอข่าวกับผลกระทบซึ่งเกิดขึ้นกับสังคมของข่าวอาชญากรรมบนหน้าหนังสือพิมพ์

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาการกำกับดูแลตนเองในการคัดสรรข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวัน

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรที่ทำการศึกษาค้างนี้คือ ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ (หัวหน้าข่าวหน้าหนึ่งและบรรณาธิการบริหารข่าวอาชญากรรม)ของหนังสือพิมพ์รายวันประชานิยม และหนังสือพิมพ์รายวันประชานิยมที่มีสำนักพิมพ์ในกรุงเทพมหานคร และพิมพ์จัดจำหน่ายทั่วประเทศ 3 ฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ, เติลนิวิสต์และคมชัดลึก เฉพาะส่วนของภาพข่าว, พาดหัวข่าวและความนำข่าวหน้าหนึ่ง รวมทั้งองค์วิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ ได้แก่ สภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ, สมาคมนักข่าวอาชญากรรมแห่งประเทศไทย, สมาคมผู้สื่อข่าวและช่างภาพอาชญากรรมแห่งประเทศไทย, นักวิชาการทางด้านวารสารศาสตร์, ตัวแทนจากองค์กรภาคประชาชน ได้แก่ แผนงานสื่อสร้างสุขภาวะเยาวชน(สสย.), สถาบันวิชาการสื่อสาธารณะ(สวส.), คณะกรรมการรณรงค์เพื่อการปฏิรูปสื่อ(คปส.) และประชาชนผู้อ่านหนังสือพิมพ์

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. เป็นแนวทางให้องค์กรผู้ผลิตหนังสือพิมพ์ประชานิยมสามารถนำไปใช้ในการปรับปรุงคัดเลือกเนื้อหาข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่งให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางให้นักหนังสือพิมพ์ประชานิยมเห็นถึงมุมมองความแตกต่างซึ่งส่งผลในการคัดสรรข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่งเพื่อนำมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์
3. เป็นแนวทางให้นิสิต/นักศึกษาโดยเฉพาะสาขานิเทศศาสตร์หรืออื่นๆที่เกี่ยวข้องได้เกิดความเข้าใจถึงปัจจัยต่างๆที่มีอิทธิพลในกระบวนการการคัดสรรข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่งของแต่ละองค์กรหนังสือพิมพ์รายวัน
4. เป็นแนวทางให้ประชาชนผู้อ่านได้ใช้ประกอบการตัดสินใจเลือกซื้อหนังสือพิมพ์ประชานิยมที่นำเสนอข่าวอาชญากรรมด้วยคุณลักษณะที่เหมาะสม

นิยามศัพท์เฉพาะ

การกำกับดูแลตนเอง หมายถึง ภาวะที่หนังสือพิมพ์ ทั้งสิ้น 3 ฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ, เดลินิวส์และคมชัดลึก ตั้งเงื่อนไขขึ้นมาเพื่อดูแลกันเองส่วนหนึ่ง ประกอบกับการควบคุมจากสภากาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ ประกอบด้วย

1. บรรทัดฐานองค์กร หมายถึง แบบแผนสำหรับยึดถือเป็นแนวปฏิบัติของหน่วยงานหรือองค์กรหนังสือพิมพ์จากปัจจัยต่าง ๆ ในองค์กรเอง ได้แก่ นโยบาย, ผู้นำความคิด, ความคิดเห็นร่วมกันของคณะบรรณาธิการ และการเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์หรือสื่อมวลชนประเภทอื่น (Sandman, 1972)

2. จรรยาบรรณวิชาชีพ หมายถึง ระดับของความสำนึกในความเป็นนักวิชาชีพ โดยพิจารณาจากระดับจริยธรรมด้านต่างๆ ในการนำเสนอรายงานข่าว ว่าด้วยจริยธรรมแห่งวิชาชีพหนังสือพิมพ์ พ.ศ. 2541 หมวด 2 (สภากาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ, 2541) ทั้งสิ้นจำนวน 16 ข้อ ยกเว้นข้อ 16. ข้อความที่เป็นประกาศโฆษณาที่ปรากฏอยู่ในหนังสือพิมพ์ ต้องแสดงให้เห็นชัดว่าเป็นการประกาศโฆษณาจะแอบแฝงเป็นการเสนอข่าวหรือความคิดเห็นมิได้ (ไม่พิจารณา เพราะข่าวอาชญากรรมไม่พบเห็นถึงกับเข้าข่ายความผิด)

ข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่ง หมายถึง ข่าวที่นำเสนอเกี่ยวกับการกระทำความผิดที่อยู่ในลักษณะความผิดทางอาญา ในที่นี้ได้แก่การกระทำอันมีต่อปัจเจกบุคคล โดยทำให้เกิดภัยอันตราย ความเดือดร้อน เสียหายต่อทรัพย์สิน หรือชีวิต ตลอดจนอุบัติภัยรูปแบบต่างๆ เช่น ความผิดเกี่ยวกับเพศ ร่างกาย การทอดทิ้งเด็ก คนป่วยเจ็บ หรือคนชรา ตลอดจนความผิดต่อเสรีภาพ การลักทรัพย์ วิวังทรัพย์ กรรโชกทรัพย์ ริดเอาทรัพย์ ชิงทรัพย์ และปล้นทรัพย์

ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ ประกอบด้วย

1. หัวหน้าข่าวหน้าหนึ่ง หมายถึง ผู้บริหารงานข่าวที่มีหน้าที่ในการคัดสรรข่าวเพื่อขึ้นหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับในแต่ละวัน โดยเป็นผู้ตัดสินใจขาดผ่านมติที่ประชุม จากกาเข้าร่วมประชุมของหัวหน้าข่าวแต่ละสาย อาทิ อาชญากรรม การเมือง สังคม เศรษฐกิจ บันเทิง กีฬา

เป็นต้น โดยร่วมรับฟังคำชี้แจงและประเด็นความสำคัญของข่าวแต่ละประเภท เพื่อใช้ตัดสินใจขาดและคัดสรรข่าวให้ได้ลงตีพิมพ์เป็นข่าวหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์

2. บรรณาธิการบริหารข่าวอาชญากรรม หมายถึง ผู้ที่มีอำนาจในการกำหนดนโยบายหรือตัดสินใจคัดเลือกข่าวอาชญากรรมของหนังสือพิมพ์ เป็นทั้งผู้คัดเลือกเฟ้น รวบรวม ปรับปรุง และรับผิดชอบเรื่องลงพิมพ์ บุคคลซึ่งรับผิดชอบในการจัดทำตรวจแก้ คัดเลือก ข่าวอาชญากรรมเพื่อตีพิมพ์และนำเสนอไปยังสังคมและประชาชน

คัดสรร หมายถึง กระบวนการในการกลั่นกรองและคัดเลือกเอาข้อมูลข่าวสารเพื่อนำเสนอโดยบุคคลผู้เกี่ยวข้อง ได้แก่ หัวหน้าข่าวหน้าหนึ่ง บรรณาธิการบริหารข่าวอาชญากรรม

หนังสือพิมพ์รายวัน หมายถึง สิ่งพิมพ์ ซึ่งชื่อ จำหน่ายเช่นเดียวกัน และออก เจตนาตามตามลำดับเรื่อยไป มีกำหนดระยะเวลาหรือไม่ก็ตาม มีข้อความหรือไม่ก็ตาม(พระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ. 2484) ในที่นี้ คือ หนังสือพิมพ์ ทั้งสิ้น 3 ฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ, เดลินิวส์ และคมชัดลึก

ภาพข่าว หมายถึง รูปภาพ/ภาพถ่ายข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์หน้าหนึ่ง เพื่อให้ผู้อ่านทราบว่าวันนี้เกิดอะไรขึ้น โดยใช้รูปภาพ/ภาพถ่าย ประกอบเนื้อหาข่าว

พาดหัวข่าว หมายถึง ประเด็นสำคัญของข่าวอาชญากรรมที่นำมาพาดหัวหนังสือพิมพ์หน้าหนึ่ง เพื่อให้ผู้อ่านทราบว่าวันนี้เกิดอะไรขึ้น โดยใช้ตัวอักษรตัวใหญ่กว่าธรรมดา เป็นเพียงข้อความสั้นๆ แต่สามารถเสนอสาระสำคัญให้แก่ผู้อ่านได้พิจารณาเลือกอ่านรายละเอียดข่าวที่ตนสนใจได้

ความนำข่าว หมายถึง บรรณานำ หรือส่วนที่เขียนขึ้นเพื่อเรียกความสนใจจากผู้อ่านและเสนอข้อมูลที่นำสนใจรองจากหัวข่าว

องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ /นักวิชาการ หมายถึง ผู้ที่มีความสามารถในประสบการณ์วิชาชีพหนังสือพิมพ์จากองค์กรที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ สภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ, สมาคมนักข่าวอาชญากรรมแห่งประเทศไทย, สมาคมผู้สื่อข่าวและช่างภาพอาชญากรรมแห่งประเทศไทย, นักวิชาการทางด้านวารสารศาสตร์

ตัวแทนภาคประชาชน หมายถึง บุคคล/หน่วยงาน/องค์กรที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการเรียก
เรียกร้องสิทธิความชอบธรรมด้านสื่อให้ภาคประชาชน ได้แก่ แผนงานสื่อสร้างสุขภาวะเยาวชน
(สสย.), สถาบันวิชาการสื่อสารสาธารณะ(สวส.), คณะกรรมการรณรงค์เพื่อการปฏิรูปสื่อ(คปส.) และ
ประชาชนผู้อ่านหนังสือพิมพ์ซึ่งคัดเลือกจากบุคคลที่อ่านหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ฉบับหรือฉบับใดฉบับ
หนึ่งเป็นประจำทุกวัน

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง การกำกับดูแลตนเองในการคัดสรรข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวัน มีความเกี่ยวข้องกับแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัย ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์
2. แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรม
3. ทฤษฎีการกำกับดูแลตนเอง
4. การนิยามข่าวและคุณค่าข่าว
5. ทฤษฎีกำหนดระเบียบวาระ
6. ทฤษฎีผู้ปิดและเปิดประตูสาร
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์

หนังสือพิมพ์ หมายถึง สิ่งพิมพ์ที่รายงานข้อเท็จจริงและเหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน ซึ่งนำเสนอเป็นข่าวและข้อคิดเห็นต่างๆในรูปแบบของบทนำหรือบทบรรณาธิการ(Editorial) บทความ (Article) และคอลัมน์ (Column) อาทิ ข่าวการเมือง ข่าวอาชญากรรม ข่าวเศรษฐกิจ ข่าวกีฬา และข่าวบันเทิง โดยมีการใช้รูปภาพประกอบเนื้อหา เพื่อให้เนื้อหา มีความชัดเจนมากขึ้น ทั้งยังสามารถเพิ่มเติมเนื้อหาอื่นๆ สอดแทรกลงในหนังสือพิมพ์ได้ เช่น การพยากรณ์อากาศ และการ์ตูน ซึ่งส่วนใหญ่มักเป็นการ์ตูนล้อเลียนการเมือง นอกจากนี้ ข่าว ข้อคิดเห็นและเนื้อหาต่างๆ จะถูกนำมาพิมพ์ลงในกระดาษสำหรับพิมพ์หนังสือพิมพ์โดยเฉพาะ เนื่องจากมีราคาถูกและต้องเป็นกระดาษชนิดเดียวกันตลอดทั้งเล่ม โดยไม่มีการเย็บเล่ม ทั้งนี้จะต้องมีระยะเวลาในการออกจำหน่ายที่แน่นอน (สันสนีย์ แสงโรจน์เพิ่มสุข, 2553) เช่น รายวัน รายสามวัน รายสัปดาห์ รายปักษ์และรายเดือน โดยส่วนใหญ่จะนิยมออกจำหน่ายเป็นรายวัน โดยธรรมชาติของหนังสือพิมพ์นั้นก็จะมีทั้งข้อดีและข้อจำกัด ดังนี้

ข้อดีของหนังสือพิมพ์

1. หนังสือพิมพ์เป็นสื่อที่เสนอข่าวที่น่าสนใจสม่าเสมอและรวดเร็ว จึงเป็นสื่อที่มวลชนยอมรับข่าวการเผยแพร่
2. มีความคงทนถาวรกว่าสื่อมวลชนประเภทอื่น เพราะเมื่อผู้อ่านไม่เข้าใจตอนใดก็ย้อนกลับมาอ่านบททวนใหม่ได้
3. เสนอเรื่องราวข่าวสารหลายประเภท มีทั้งเรื่องราวข่าวสารที่ประชาชนเฉพาะกลุ่ม และประชาชนทั่วไปสนใจ จึงสามารถเข้าถึงประชาชนได้หลายกลุ่มหลายอาชีพ
4. เสนอข่าวหรือเรื่องราวต่างๆครั้งละมากๆได้ รวมทั้งเสนอข่าวประจำวันทุกวันเป็นประจำ ทำให้สามารถติดตามข่าวสารเรื่องราวต่างๆได้อย่างสม่าเสมอและต่อเนื่อง
5. มีภาพถ่ายประกอบช่วยดึงดูดความสนใจและเข้าใจข่าวสารได้ง่ายยิ่งขึ้น

ข้อจำกัดของหนังสือพิมพ์

1. ไม่สามารถเข้าถึงผู้อ่านที่อ่านหนังสือไม่ออก หรือผู้สูงอายุที่สายตาไม่ดี
2. หนังสือพิมพ์เป็นสื่อที่ไม่มีสีสันสวยงาม ไม่มีสิ่งใดสะดุดตาผู้อ่านนอกจากพาดหัวข่าว ซึ่งควรเป็นข้อความที่กะทัดรัด อ่านเข้าใจง่าย และสัมพันธ์กับเนื้อเรื่องของข่าว
3. สื่อที่มีอายุสั้น ผู้อ่านอ่านครั้งเดียวแล้วจะทิ้งไป ประชาชนไม่นิยมเก็บหนังสือพิมพ์ไว้เป็นเวลานาน เพราะข่าวต่าง ๆ มีผ่านเข้ามาทุกวัน
4. ผู้อ่านหนังสือพิมพ์จะอ่านเพียงบางเรื่องหรือบางคอลัมน์ที่เขาเกี่ยวข้องหรือสนใจเท่านั้น

ประเภทของหนังสือพิมพ์

การจำแนกประเภทของหนังสือพิมพ์ตามหลักวิชาการด้านวารสารศาสตร์ มีเกณฑ์ในการจำแนกที่หลากหลาย เช่น การจำแนกตามเนื้อหา กลุ่มผู้อ่าน ระยะเวลาที่ออกเผยแพร่ พื้นที่ที่จำหน่ายหรือเผยแพร่ตามขนาดและลักษณะรูปลักษณ์ของหนังสือพิมพ์ เป็นต้น โดยหากแยกประเภทของหนังสือพิมพ์ตามเนื้อหาและสัดส่วนที่หนังสือพิมพ์มุ่งนำเสนอข่าว จะสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ (สันสนีย์ แสงโรจน์เพิ่มสุข, 2553) คือ

1. หนังสือพิมพ์ประชานิยม (Popular Newspaper)

หนังสือพิมพ์ประเภทนี้ มักมีนโยบายให้ลำดับความสำคัญกับการนำเสนอข่าวเบา (Soft News) ที่รายงานข่าวอย่างตรงไปตรงมา ไม่สลับซับซ้อน เป็นเพียงแค่การรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเท่านั้น ทั้งนี้ต้องสามารถกระตุ้น ให้อารมณ์ความรู้สึกและอยู่ในความสนใจของผู้อ่าน (Human Interest) สามารถตอบสนองความต้องการอยากรู้อยากเห็นของผู้อ่าน อันเป็นที่มาของยอดการจำหน่ายหนังสือพิมพ์ที่ค่อนข้างสูง เนื่องจากสามารถตอบสนองความต้องการและเข้าถึงผู้อ่านได้ทุกระดับ ทุกเพศ ทุกวัย และระดับการศึกษา ผู้อ่านไม่จำเป็นต้องมีภูมิหลัง (Background) ของข่าวก็สามารถเข้าใจได้ง่าย หากเปรียบเทียบกับข่าวหนัก (Hard News) สอดคล้องกับการใช้ภาษา

ของ หนังสือพิมพ์ประชานิยมที่มักเน้นภาษาที่หวิ้อหวา สร้างความตื่นเต้น เร้าอารมณ์ความรู้สึก ตลอดจนการดึงดูดใจด้วยขนาดคำที่ใช้ในการพาดหัวข่าว และภาพประกอบ ซึ่งอาจมิได้ก่อประโยชน์อื่นใดแก่ผู้อ่านมากเท่าใดนัก เช่น ข่าวอาชญากรรม ข่าวอุบัติเหตุ ข่าวมาตรการ ข่าวข่มขืน ข่าวบันเทิง ข่าวที่ผิดแปลกจากธรรมชาติ เป็นต้น

2. หนังสือพิมพ์คุณภาพ (Quality Newspaper)

หนังสือพิมพ์ประเภทนี้ มุ่งนำเสนอข่าวหนัก (Hard News) เช่น ข่าวการเมือง เศรษฐกิจ สังคม ข่าวสิ่งแวดล้อม ข่าววิทยาศาสตร์หรือวิทยาการใหม่ๆ ที่จำเป็นต้องอาศัยความรู้และภูมิหลัง (Background) ของผู้อ่าน เนื่องจากเนื้อหาและเหตุการณ์ของข่าวประเภทนี้ มักจะเป็นข่าวที่ค่อนข้างสลับซับซ้อน ยากแก่การเข้าใจ มิใช่เพียงแต่การรายงานเหตุการณ์อย่างตรงไปตรงมา เช่นเดียวกับหนังสือพิมพ์ประเภทแรก แต่การนำเสนอของหนังสือพิมพ์คุณภาพ ต้องมีการเจาะลึกข้อมูล เบื้องหลังและเบื้องลึก อธิบายไขความและตีความคาดการณ์สถานการณ์ล่วงหน้าได้ ผู้อ่านหนังสือพิมพ์ประเภทนี้ มักมีความรู้ความสนใจเหตุการณ์บ้านเมือง ทั้งในแง่การเมือง เศรษฐกิจและสังคม ดังนั้น การใช้ภาษาและการดึงดูดใจผู้อ่าน จึงขึ้นอยู่กับความน่าเชื่อถือและประเด็นของข่าวที่นำเสนอเป็นสำคัญ ด้วยเหตุนี้ หนังสือพิมพ์คุณภาพจึงมีผู้อ่านในจำนวนจำกัด ส่งผลให้ยอดการจำหน่ายต่ำลงไปด้วย หากเปรียบเทียบกับยอดการจำหน่ายของหนังสือพิมพ์ประชานิยม

บทบาทหน้าที่ของหนังสือพิมพ์

Schramm (1975) กล่าวว่า หนังสือพิมพ์ คือ สื่อมวลชนประเภทหนึ่ง ซึ่งเกิดขึ้นมาจากฝีมือมนุษย์ในสังคมนั้นๆ เพื่อตอบสนองความต้องการทางด้านต่างๆ ของสังคม สื่อมวลชนมีหน้าที่ที่สำคัญหลายประการด้วยกัน คือ

1. ให้ข่าวสารและความเคลื่อนไหวของเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในสังคม
2. เป็นเวทีแสดงความคิดเห็นของประชาชน ให้มีการแสดงความคิดเห็นต่อประเด็นขัดแย้งในปัญหาต่างๆที่มีผลกระทบต่อประชาชนในสังคม
3. เป็นแหล่งให้ความรู้แก่ประชาชน เพื่อความก้าวหน้าของประชาชนและสังคม

4. ให้ความบันเทิงสนุกสนานแก่ประชาชนได้พักผ่อนทางด้านจิตใจและคลายความตึงเครียด

5. ให้บริการทางธุรกิจ เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่เศรษฐกิจของสังคม

สอดคล้องกับ มาลี บุญศิริพันธ์ (2534) ได้กล่าวถึงบทบาทของหนังสือพิมพ์ไว้ว่า หนังสือพิมพ์ต้องทำหน้าที่สนองตอบความต้องการของสังคม มีบทบาทอย่างสำคัญในการให้คุณและโทษต่อผู้อ่าน จึงต้องมีความรับผิดชอบต่อการพัฒนาการทางความคิด จิตใจของผู้อ่านพร้อมกันไป ภาระหน้าที่ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เลยก็คือ ความพยายามเป็นผู้ชี้แนะ ยกระดับความคิดและความรู้ของสาธารณชนให้มีรสนิยมน่าสนใจ เปรียบเสมือนเข็มทิศส่องทางให้แก่สังคม และเป็นกระจกสะท้อนสังคม โดยภาระหน้าที่ดังกล่าวถูกกำหนดว่าเป็นความรับผิดชอบต่อหนังสือพิมพ์ในสังคมประชาธิปไตย เฉพาะอย่างยิ่งในประเทศกำลังพัฒนา ภาระเหล่านี้ก็ยิ่งเพิ่มความสำคัญมากขึ้น ซึ่งสามารถสรุปได้ คือ

1. ให้ข่าวสาร (to Inform) ซึ่งเป็นหน้าที่หลักในการแสวงหาข้อมูลที่เป็นจริง (Facts) มารายงานให้ประชาชนได้รับทราบในลักษณะของข่าว บทความ สารคดีและคอลัมน์ต่าง ๆ ข่าวและสารที่นำเสนอทางหนังสือพิมพ์นั้น จะต้องเป็นข้อเท็จจริง (Facts) ที่ถูกต้อง ครบถ้วน ชัดเจนเที่ยงตรง และเป็นธรรม

2. ให้ข้อเสนอแนะ (to Give Opinion) ต้องไม่ใช้การเสนอแนะในรายงานข่าว เพราะข่าวนั้นเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงล้วน ๆ แต่สามารถกระทำผ่านทางคอลัมน์อื่น ๆ การแสดงความคิดเห็นจึงต้องกระทำอย่างเป็นกลาง (Objective) ยุติธรรม (Fair) และการเสนอแนะเรื่องใดก็ตามจำเป็นต้องกระทำอย่างระมัดระวัง วางอยู่บนรากฐานของเหตุผลที่เหมาะสมถูกต้อง

3. ให้ความบันเทิง (to Entertain) หมายถึง ความบันเทิงที่ผู้อ่านจะได้จากการอ่านเนื้อหาในหนังสือพิมพ์ เช่น ความบันเทิงที่แฝงอยู่จากการอ่านการ์ตูน บทความ สารคดี บทความบันเทิงก็มีส่วนทำให้หนังสือพิมพ์ได้ตอบสนองหน้าที่ในข้อนี้ได้เป็นอย่างดี มิใช่เป็นเพียงเนื้อหาเฉพาะในคอลัมน์บันเทิงเท่านั้น

4. เป็นสื่อในการโฆษณา (to Advertise) หน้าที่นี้ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้สำหรับสื่อมวลชนในระบบทุนนิยมและสังคมประชาธิปไตย เพราะสภาพการแข่งขันทางธุรกิจ หนังสือพิมพ์ เป็นสื่อที่สามารถให้ข่าวสารเป็นสื่อกลางนำเสนอสินค้าธุรกิจให้ผู้อ่านได้มีโอกาสเลือกซื้อ ตลอดจนบทบาทกระตุ้นให้เกิดอำนาจการซื้อ ข้อสำคัญที่สุดก็คือ การขายเนื้อที่โฆษณาเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญที่สุดของหนังสือพิมพ์

กล่าวโดยสรุป หนังสือพิมพ์เป็นสื่อมวลชนแขนงหนึ่งที่มุ่งนำเสนอข่าวสารที่เป็นข้อเท็จจริง (Facts) ทั้งยังเป็นประโยชน์แก่สังคม โดยมีปรัชญาด้านความถูกต้องเที่ยงตรง และถูกถ้วน เป็นพื้นฐานในการปฏิบัติหน้าที่ หนังสือพิมพ์สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ซึ่งจำแนกตามเนื้อหาที่นำเสนอ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ประชานิยม (Popular Newspaper) มุ่งนำเสนอข่าวเบา (Soft News) ที่กระตุ้นและเร้าอารมณ์ความรู้สึกของผู้อ่าน จึงมียอดการจำหน่ายสูง สำหรับหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ (Quality Newspaper) มียอดการจำหน่ายที่ต่ำกว่าหนังสือพิมพ์ประชานิยม เนื่องจากข่าวที่นำเสนอเป็นข่าวหนัก (Hard News) สลับซับซ้อน ยากแก่การเข้าใจ ผู้อ่านต้องใช้ความรู้ ความเข้าใจ และการติดตามข่าวสารอย่างต่อเนื่อง จึงทำให้เป็นข้อจำกัดของจำนวนผู้อ่าน หนังสือพิมพ์ประเภทนี้ หนังสือพิมพ์มีบทบาทหน้าที่โดยรวม ไม่แตกต่างจากสื่อมวลชนแขนงอื่น ๆ เท่าใดนัก กล่าวคือ หนังสือพิมพ์เปรียบเสมือนองค์กรที่ให้บริการและรับใช้ประชาชนในสังคมอันจะนำมาซึ่งคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ถือเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนให้สังคมมีคุณภาพมากยิ่งขึ้น โดยสามารถสรุปบทบาทหน้าที่ของหนังสือพิมพ์หลัก ๆ ได้ดังนี้ หนังสือพิมพ์มีหน้าที่ในการให้ข่าวสาร (to Inform) เป็นแหล่งให้ความรู้ ให้ข้อเสนอแนะที่เป็นกลาง (Objective) และยุติธรรม (Fair) โดยเป็นเวทีแสดงความคิดเห็นให้กับประชาชนทุกภาคส่วนของสังคม ทั้งยังให้ความบันเทิงที่สามารถผ่อนคลายความตึงเครียด ผนวกกับการคุ้มครองปกป้องประชาชนทั้งในแง่คุณภาพชีวิตและสิทธิเสรีภาพ ตลอดจนการเป็นช่องทางกรให้บริการด้านธุรกิจให้แก่ผู้ขายได้มาให้อ้อมลเกี่ยวกับสินค้าไปยังผู้ซื้อ ซึ่งสามารถแสวงหาข้อมูลจากสินค้าผ่านบทบาทหน้าที่ของหนังสือพิมพ์ได้อีกเช่นกัน (ศันสนีย์ แสงโรจน์เพิ่มสุข, 2553)

ผู้วิจัยเลือกใช้แนวคิดเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์ เนื่องด้วยผู้วิจัยศึกษาสื่อมวลชนประเภทหนังสือพิมพ์ ประเภทประชานิยม จึงจำเป็นต้องศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์ ว่าหนังสือพิมพ์คืออะไร มีข้อดีและข้อจำกัดอะไร มีกี่ประเภทแต่ละประเภทเป็นอย่างไร ตลอดจนเพื่อทราบบทบาทหน้าที่ของหนังสือพิมพ์ด้วย

แนวคิดเกี่ยวกับข่าวอาชญากรรม

คำว่า อาชญากรรม คือการกระทำความผิดที่อยู่ในลักษณะความผิดทางอาญา ตามพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 ซึ่ง จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี เป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2500

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ให้ความหมายคำว่า อาชญากรรม น. ว่า หมายถึงการกระทำความผิดทางอาญา

ดังนั้น ข่าวอาชญากรรม หมายถึง ข่าวที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความผิดทางอาญา ได้แก่ การก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชน ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศ การปกครอง การยุติธรรม ศาสนา การปลอมแปลงเงินตราหรือเอกสาร ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดต่อร่างกาย หรือชีวิต การทอดทิ้งเด็ก คนป่วยเจ็บ หรือคนชรา ความผิดต่อเสรีภาพ ความผิดฐานลักทรัพย์และวิ่งราวทรัพย์ กรรโชก รีดเอาทรัพย์ ชิงทรัพย์ หรือปล้นทรัพย์ การล่อข่าวอาชญากรรม จึงมักเกี่ยวข้องกับ ตำรวจ ศาล ผู้พิพากษา ทนายความ ผู้ต้องสงสัย ผู้ต้องหา รวมทั้งพยาน เดิมทีเรียกข่าวอาชญากรรมว่าข่าวโรงพัก โดยข่าวอาชญากรรมนั้นเป็นข่าวที่ตอบสนองความต้องการพื้นฐานของคนในสังคม เป็นข่าวที่สะท้อนให้เห็นถึงความไม่ปกติของคนในสังคม ความเสื่อมโทรมของสังคมและศีลธรรม สะท้อนให้เห็นสภาพของสังคมที่ไม่ได้รับสวัสดิการอย่างทั่วถึง การนำเสนอข่าวอาชญากรรมของสื่อมวลชนจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เกี่ยวข้องหันมาเอาใจใส่ และร่วมกันแก้ไขสภาพสังคมอย่างจริงจัง ชัยยุทธ โชติบาล (2542) และ นันทริกา คุ่มไพโรจน์ (2542) ที่ว่าข่าวอาชญากรรมเป็นข่าวที่มีคุณค่าของข่าว สูงมากในการดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน โดยมีองค์ประกอบของข่าวชัดเจนหลายๆ ด้าน เช่น ผลกระทบ ความมีเงื่อนงำ ความขัดแย้ง เพศ ความสำคัญของบุคคลและสถานที่ที่เกี่ยวข้อง และความแปลก ในการรายงานข่าวอาชญากรรมมักใช้ องค์ประกอบเหล่านี้มาดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน

เมื่อพิจารณาถึงจำนวนและลักษณะความรุนแรงของข่าวอาชญากรรมในสื่อมวลชน จะเห็นได้ว่าปริมาณและระดับความรุนแรงของข่าวอาชญากรรมที่ตัวชี้วัดและยืนยันว่าสังคมมีปัญหาและยังไม่ได้รับการแก้ไข ดังนั้นการรายงานข่าวอาชญากรรมในสื่อมวลชน จึงควรให้ประโยชน์กับผู้อ่าน โดยการเตือนสติให้ระวังภัย ทุกรูปแบบมากกว่าที่จะเล่าเหตุการณ์ให้เห็นสภาพที่น่าสะพรึงกลัวสยดสยอง แต่ไม่ได้ให้ความรู้และแนวทางในการแก้ปัญหา ซึ่งสื่อมวลชนทำหน้าที่

เหมือนกระจกสะท้อนสังคมได้เป็นอย่างดีแล้วจริง แต่ต่อไปนี่สื่อมวลชนควรทำหน้าที่ที่เสมือน ตะเกียงให้แสงสว่างแก่สังคมด้วย ซึ่งนักข่าวอาชญากรรมวิทยา 2 ท่าน คือ Clinaro และ Guinney ได้แยกลักษณะของข่าวอาชญากรรมออกเป็น 9 ประเภท ดังนี้

1. อาชญากรรมที่กระทำต่อชีวิต และร่างกายของบุคคลในชั้นอุกฉกรรจ์ (Violent Person Crime) เป็นการกระทำความผิดที่ผู้กระทำไม่เคยมีประวัติอาชญากรรมมาก่อน แต่ได้กระทำความผิดไปด้วยเหตุผลส่วนตัวและแรงจูงใจบางประการ เช่น ถูกกีดกัน หรือถูกขู่ข่มขู่อย่างรุนแรง
2. อาชญากรรมที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราว (Occasional Property Crime) เป็นการกระทำความผิดที่ผู้กระทำมักมีประวัติมาก่อน โดยมุ่งหวังให้ได้มาซึ่งทรัพย์สิน เช่น ปลอมเช็ค ปลอมลายมือ ลักทรัพย์ ตัดช่องย่องเบา การต้มตุ๋น
3. อาชญากรรมที่เกิดจากการกระทำความผิดในอาชีพ หรือใช้ตำแหน่งหน้าที่เป็นเครื่องมือ (Occupational Crime) เป็นอาชญากรรมที่มักเกิดกับสถานสภาพในสังคมสูงเป็นผู้บริหารทั้งภาครัฐและเอกชน และใช้อำนาจหน้าที่ในการกระทำความผิด
4. อาชญากรรมทางการเมือง (Political Crime) เป็นการกระทำใดๆ อันนำมาซึ่งความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ทางการเมือง และกฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิด ซึ่งผู้กระทำความผิดจะไม่มีความคิดว่าตนผิด เช่น การขบถล้มล้างรัฐบาล อาชญากรรมสงคราม การก่อการร้ายเพื่อต่อต้านรัฐบาล
5. อาชญากรรมที่กระทำผิดกฎหมายของสาธารณชน (Public Order Crime) หรืออาชญากรรมขั้นพื้นฐาน (Folk Crime) ซึ่งผู้กระทำความผิดมักเป็นผู้เสียหายเอง เช่น ผู้ค้าหรือเสพยาเสพติด โสเภณี การปลอมยา การลักลอบตัดไม้ทำลายป่า
6. อาชญากรรมที่กระทำความผิดกฎหมายอาญา (Conventional Crime) เป็นลักษณะของการกระทำความผิดที่มีในกฎหมายอาญาทั่วไป เช่น การกรรโชกทรัพย์ ลักทรัพย์ ทำร้ายร่างกาย
7. อาชญากรรมซึ่งการทำโดยบริษัทหรือห้างร้าน (Corporate Crime) เป็นการละเมิดกฎหมายที่ควบคุมทางการค้าของรัฐ เช่น หนีภาษี การเปิดกิจการที่ผิดกฎหมายในรูปแบบต่างๆ

8. อาชญากรรมที่กระทำกันเป็นองค์กร(Organized Crime)โดยมีการร่วมมือกันและแบ่งกลุ่ม สายงานกันทำโดยกลุ่มผู้ประกอบการ เช่น แก๊งค์ต่างๆที่ร่วมมือกันเปิดบ่อนการพนัน การค้ายาเสพติดที่ทำเป็นกระบวนการ การส่งหญิงไปค้าประเวณีต่างชาติ

9. อาชญากรรมที่กระทำเป็นอาชีพ (Professional Crime) เป็นการกระทำโดยมิฉฉอาชีพ ที่ชำนาญและจ้องหาโอกาสต็มคุ่น หรือลัทธิพิพัยตามความถนัดของแต่ละคน

เทคนิคในการนำเสนอข่าวอาชญากรรม (ชัยยุทธ โชติบาล, 2542)

1. ใ้รายละเอียดของข่าวเท่าที่จำเป็น หลีกเลี่ยงการบรรยายเหตุการณ์โดยใช้คำที่เดิมสีสัน (Color Word) จนเกินความจำเป็น
2. ใ้ความสำคัญกับการตรวจสอบข้อเท็จจริงใ้แนก่อนนำเสนอทางสื่อมวลชนโดยเฉพาะตรวจสอบข้อมูลที่ได้รับ รวมทั้งชื่อบุคคล สถานที่ ตำแหน่งของผู้เกี่ยวข้องในรายงานข่าว และแหล่งข่าว
3. ใ้ความสมดุล สมบูรณ์ครบถ้วนของข้อเท็จจริง ใ้ใ้ผู้อ่านเข้าใจเหตุการณ์และได้รับทราบรายละเอียดมากพอในการทำไปประกอบการพิจารณาตัดสินใจถูกต้องและเป็นธรรม
4. มีความเป็นกลาง คือไม่เอาตัวเข้าไปพัวพัน ไม่มีการสอดแทรกหรือแสดงความคิดเห็นใ้ในข่าว รายงานอย่างตรงไปตรงมาไม่ลำเอียงหรือมีอคติ การนำเสนอข่าวอาชญากรรมที่เป็นกลางในหลายคดี ใ้ใ้ผู้อ่านใ้ข้อมูลที่เป็ประโยชน์ในการนำเสนอข่าวนั้นๆ ทั้งนี้ เนื่องจากเกิดความใ้วางใจในความเป็นกลางของผู้สื่อข่าว
5. มีลักษณะของการรายงานข่าวเชิงสืบสวนสอบสวน (Investigative Reporting) คือรายงานข่าวที่ผู้สื่อข่าวเข้าถึงแหล่งข่าวแรกซึ่งเป็ต้นตอของเหตุการณ์จนสามารถค้นหาข้อเท็จจริงนำมาตีใ้ใ้สาธารณะรับทราบ การนำเสนอข่าวเชิงสืบสวนสอบสวนเป็นการขุดคุ้ยข้อเท็จจริงทั้งด้านลึกและด้านกว้าง จนถึงกับมีการกล่าวว่ ข่าวอาชญากรรมที่ดีจะต้องมีรูปแบบในลักษณะของการรายงานข่าวเชิงสืบสวนสอบสวน

6. นำเสนอเนื้อหาข่าว โดยคำนึงและพยายามชี้ให้ผู้อ่านเห็น และรู้สึกว่าการทำความผิดในลักษณะอาชญากรรมจะต้องได้รับโทษทางกฎหมาย ระวังไม่ให้ผู้อ่านรู้สึกว่าผู้กระทำอาชญากรรมเป็นยอดคนเก่ง

7. คำนึงถึงการนำเสนอข่าวที่ไม่ให้เป็นข้อมูล หรือเครื่องมือของนักอาชญากร โดยเป็นการชี้ช่องทาง หรือเบาะแสแก่อาชญากรรม

8. ทำความเข้าใจถึงลักษณะความผิดของคดีอาชญากรรมต่างๆ เพื่อมองเห็นการลงโทษในคดีอาชญากรรมนั้นๆ

9. ระวังในการเขียนพาดหัวข่าว หรือความนำข่าวรวมทั้งภาพข่าวมิให้มีการนำเสนอข่าวอาชญากรรมขึ้นนั้น เป็นการซ้ำเติมผู้เคราะห์ร้ายหรือช่วยให้เกิดการกระทำความผิดขึ้นอีก เช่น การนำเสนอข่าวข่มขืนกระทำชำเราควรบอกถึงเหตุและผล ให้มากกว่าการบรรยายเหตุการณ์

10. นำเสนอข่าวอาชญากรรมโดยชี้ให้เห็นถึงสาเหตุที่แท้จริงของปัญหาที่เกิดขึ้นและเสนอแนะทางออกของปัญหาไว้ด้วย ทั้งนี้ โดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการสาขาที่เกี่ยวข้อง หรือนักกฎหมาย หรือนำข้อมูลมาประกอบในการนำเสนอข่าว

11. มีการวางแผนงานข่าวรวมถึงแผนการนำเสนอข่าวที่ดีเพื่อให้เกิดผลดีต่อสังคม โดยมีการคลี่คลายปัญหาหรือมีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น การวางแผนนำเสนอข่าวช่วยให้ข่าวมีน้ำหนักมากพอที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงได้ การนำเสนอข่าวที่ดีไม่จำเป็นต้องนำเสนอติดต่อกันเป็นระยะเวลาอันยาวนานเสมอไป

ซึ่งการนำเสนอข่าวอาชญากรรมดังกล่าวส่งผลได้ทั้งข้อดี-ข้อเสีย (จรัสพิมพ์ อรรถนพพร, 2539) ตามมาภายหลัง ดังนี้

1. การนำเสนอข่าวอาชญากรรม ทำให้ประชาชนได้รับรู้ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสังคม และมีความระมัดระวังป้องกันตนเองในการที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ เพราะรู้ถึงวิธีการกระทำของผู้ร้าย

2. ข่าวอาชญากรรมสะท้อนให้เห็นถึงสถานะสังคมว่ามีความปลอดภัยมากน้อยเพียงใด
3. มีส่วนในการช่วยชี้เบาะแสของคนร้าย และช่วยในการตรวจพยานหลักฐานให้กับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ในบางครั้งช่วยป้องกันผู้บริสุทธิ์ได้เช่นกัน
4. การเสนอข่าวอาชญากรรม การให้รายละเอียดเกี่ยวกับผู้กระทำผิด เช่น ที่อยู่ รูปพรรณ จะทำให้ เจ้าหน้าที่ตำรวจสืบสวนจับกุมคนร้ายได้ยาก เพราะผู้กระทำความผิดไหวตัวทัน
5. การเสนอข่าวอาชญากรรม เป็นการชี้ช่องทางให้คนร้ายหลบหนีได้และนอกจากนั้น ทำให้เกิดการลอกเลียนแบบในการกระทำความผิดได้เช่นกัน
6. บางครั้ง หนังสือพิมพ์ หรือสื่ออื่นๆ ถูกใช้เป็นพยานศาลในการต่อสู้คดี ซึ่งเป็นผลเสีย อาจทำให้ผู้กระทำผิดหลุดพ้นคดีได้
7. ผู้สื่อข่าวอาชญากรรม ปฏิบัติงานใกล้ชิดกับบุคคลหลายระดับ บางคนอาจจะเกิดความหลงตัวเอง เพราะได้รับความเกรงใจมาก อาชีพผู้สื่อข่าวอาชญากรรมเป็นอาชีพที่สามารถช่วยเหลือสังคมได้หลายทาง แต่ยังมีปัญหาการประกอบอาชีพนั้นบางคนทำเพื่อบังหน้า หรือหาผลประโยชน์ จึงทำให้ถูกดูหมิ่นได้

ผู้วิจัยเลือกใช้แนวคิดเกี่ยวกับข่าวอาชญากรรม เนื่องด้วยผู้วิจัยเลือกศึกษาเรื่องบรรทัดฐานองค์และจรรยาบรรณวิชาชีพเพื่อการคัดสรรข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวัน ซึ่งจะเห็นได้ว่าเกี่ยวกับข่าวในส่วนของอาชญากรรมโดยตรง จึงจำเป็นต้องศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับข่าวอาชญากรรม ทั้งความหมาย ขอบเขต เทคนิค ข้อดี-ข้อเสียในการนำเสนอ

ทฤษฎีการกำกับดูแลตนเอง

Schramm (1966) ได้กล่าวถึงกลไกสำคัญที่สังคมอาจจะนำมาใช้เพื่อการสนับสนุน หรือ กระตุ้นเตือนสื่อมวลชนให้ปฏิบัติหน้าที่อย่างมีความรับผิดชอบไว้ 3 กลไกด้วยกันคือ กลไกที่ 1 ได้แก่ รัฐบาล กฎหมาย และกฎระเบียบต่างๆ ที่รัฐบาลออกมาเพื่อควบคุมสื่อมวลชน กลไกที่ 2 ได้แก่ สื่อมวลชนในที่นี่หมายถึง ผู้ประกอบวิชาชีพสื่อมวลชน และสมาคมหรือองค์กรต่างๆ ของ

สื่อมวลชน และกลไกสุดท้ายคือ สาธารณชน สถาบัน หรือองค์กรที่สาธารณชนตั้งขึ้นมา โดยกลไกทั้งสามจะเป็นไปในลักษณะที่ว่ายิ่งระบบการสื่อสารมีอิสระ และมีความรับผิดชอบมากเท่าใด ภาระของรัฐบาลที่ต้องดูแลสื่อมวลชนก็ยิ่งจะลดน้อยลงเท่านั้น และหากสื่อปราศจากความรับผิดชอบต่อรัฐบาล จำต้องเข้ามาจัดการควบคุมขอบเขตและบทบาทสื่อมวลชน ทำให้สื่อมวลชนไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีอิสระ ทั้งนี้ Schramm เห็นว่า การควบคุมตนเองของสื่อมวลชนเป็นวิธีที่ดีที่สุด กล่าวคือ มีความรับผิดชอบต่อตนเอง ทำหน้าที่อย่างเหมาะสมในฐานะที่เป็นกลไกหนึ่งในงานการสื่อสาร

นอกจากนี้สุรพงษ์ โสธนะเสถียร (2533) ยังได้แบ่งมาตรการควบคุมสื่อมวลชนขึ้นใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะการควบคุมสื่อมวลชนในสังคมไทย โดยหนึ่งในนั้นคือ มาตรการควบคุมตนเอง (Self-Control) ซึ่งมาตรการนี้เป็นความรับผิดชอบต่อที่เกิดจากสำนึก และความตระหนักของบุคคลในวงการสื่อมวลชนเอง ถึงบทบาทที่เหมาะสมของสื่อมวลชนต่อสังคม โดยส่วนรวมมาตรการควบคุมตนเองของสื่อมวลชนประกอบด้วย หนึ่งจรรยาบรรณของสื่อมวลชน เป็นจริยธรรมที่นักวารสารศาสตร์หรือนักการสื่อสารพึงปฏิบัติในฐานะเป็นผู้ประกอบวิชาชีพทางด้านนี้ เช่น จรรยาบรรณของสมาคมนักข่าวแห่งประเทศไทย จรรยาบรรณของสมาคมนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย เป็นต้น และสองสภาพวิชาชีพด้านวารสารศาสตร์ เป็นมาตรฐานควบคุมเริ่มต้นจากคนในวงการสื่อมวลชน เพื่อให้ควบคุมการปฏิบัติงานของสื่อมวลชนด้วยตนเอง เช่น สภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ

และ นฤมล วีระวงศ์ชัย (2547) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า เมื่อศึกษาถึงแนวคิดเกี่ยวกับการควบคุมสื่อมวลชนที่ได้กล่าวไปข้างต้น โดยหนึ่งในมาตรการในการควบคุมสื่อมวลชนคือมาตรการการควบคุมตนเองของสื่อมวลชนนั้น เมื่อนำมาพิจารณาในเชิงทฤษฎีสื่อสารมวลชน พบว่ามีความสอดคล้องกับทฤษฎีที่ว่าด้วยความรับผิดชอบต่อสังคม (Social Responsibility Theory) โดยทฤษฎีดังกล่าวพัฒนามาจากทฤษฎีอิสรภาพนิยมที่มีรากฐานมาจากปรัชญาเกี่ยวกับสิทธิตามธรรมชาติของจอห์น มิลตัน (John Milton) จอห์น ล็อก (John Lock) และจอห์น สจิวต มิลล์ (John Stuart Mill) ที่มองทฤษฎีอิสรภาพนิยมว่าเสรีภาพเป็นแก่นสำคัญของธรรมชาติของมนุษย์ และมนุษย์เป็นสัตว์โลกที่มีเหตุผล สามารถรู้ได้ตนเองว่า อะไรผิด อะไรถูก อะไรดี อะไรชั่ว ดังนั้นจึงไม่ควรทำอะไรมาเกิดกันมิให้มนุษย์ได้รับรู้ รับทราบความคิดอ่านและความคิดเห็นของผู้อื่น แนวคิดดังกล่าวทำให้เกิดลักษณะของตลาดเสรีของความคิดเห็น (The Open Market Place of Ideas) และกระบวนการพิสูจน์ตนเองของสังคม (Self-Righting Process) ในวงการวิชาชีพสื่อมวลชนที่เห็นว่าสื่อหนังสือพิมพ์หรือ

สื่อมวลชนใดก็ตามย่อมมีเสรีภาพในการแสวงหาข่าวสารและแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่โดยรัฐจะต้องไม่เข้าไปก้าวก่ายการปฏิบัติงานหรือการดำเนิน กิจการของสื่อมวลชนแต่ทว่าทฤษฎีว่าด้วยความรับผิดชอบทางสังคมกลับเห็นว่าตลาดเสรีแห่งความคิดเห็นไม่ได้ให้ประโยชน์ต่อสังคมอย่างที่คาดหวังเอาไว้ ทฤษฎีนี้เชื่อในข้อเท็จจริงที่ว่า เสรีภาพ (Freedom) และความรับผิดชอบต่อสังคม (Responsibility) ย่อมต้องไปควบคู่กัน สื่อมวลชนไม่สามารถที่คาดหวังว่าจะผลิตเพลลิ่งกับเสรีภาพโดยไร้ขอบเขต โดยที่ปราศจากการยอมรับถึงความรับผิดชอบต่อสังคมที่ว่าการที่สื่อมวลชนจะสามารถปฏิบัติหน้าที่ด้วยความรับผิดชอบต่อสังคมผลประโยชน์ของสังคมเป็นที่ตั้งได้นั้นก็จะต้องมีกรอบจริยธรรมหรือจรรยาบรรณเข้ามาเป็นตัวกำหนดกระบวนการตัดสินใจในการปฏิบัติหน้าที่ของสื่อมวลชน โดยคำนึงถึงความรับผิดชอบต่อสังคมอันพึงมีต่อสังคมได้อย่างเหมาะสม

ระบบและกลไกการรับผิดชอบ (Accountability System) พัฒนามาจากแนวคิดเชิงบรรทัดฐานซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับองค์กรทุกประเภท ซึ่งกลไกในการรับผิดชอบต่อสังคมจัดเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งของการบริหารจัดการที่ดีที่สื่อเสรีจำเป็นต้องมีความรับผิดชอบต่อสังคมภายใต้พันธะที่ได้รับมอบหมาย หรือเลือกที่จะทำด้วยตนเอง ในสิ่งที่ต้องสามารถอธิบายให้บุคคลองค์กร หรือแม้แต่สังคมในแง่ที่สื่อรับผิดชอบต่อผลของการกระทำของตน (Liability) หรือสามารถตอบคำถามสังคมได้ (Answerability) ไม่ว่าจะในประเด็นที่ก่อให้เกิดความเสียหาย หรือในแง่คุณภาพของการดำเนินการ ซึ่งเป็นการปรับปรุงและพัฒนาสื่อมวลชนเพื่อให้สอดคล้องกับหลักคุณธรรมจริยธรรมในทางวิชาชีพ (McQuail, 2005)

ซึ่งการรับผิดชอบต่อสังคมมีความหมายคล้ายการกำกับดูแลและควบคุมตนเองของสื่อ หมายถึง ภาวะที่สื่อตั้งเงื่อนไขขึ้นมาเพื่อดูแลกันเองอันเรียกว่าบรรทัดฐาน ในการควบคุมตนเองหรือบรรทัดฐานองค์กร หากแต่การรับผิดชอบต่อสังคมเป็นกลไก (ที่ไม่ได้มีที่มาจากรัฐ) ในอันที่จะชักชวนให้สื่อและนักวิชาชีพเคารพในกติกาทางจริยธรรมที่สื่อกำหนดขึ้น จะครอบคลุมปริมณฑลที่กว้างกว่า ทั้งในส่วนสื่อมวลชน วิชาชีพ และสาธารณะ (Bertrand, 2005) จึงเกี่ยวข้องทั้งกับการทำงานของสื่อเอง และสภาพแวดล้อมภายนอกองค์กรสื่อ

สำหรับการควบคุมตนเองของหนังสือพิมพ์นั้น มักจะใช้จริยธรรมเป็นหลักในการควบคุมความประพฤติของผู้สื่อข่าวเป็นสำคัญ เพราะจริยธรรมเป็นเครื่องมือที่เหมาะสมในการควบคุมกลุ่มคนที่ต้องการความมีอิสระในการทำงาน เนื่องจากจริยธรรมเป็นเรื่องของความสมัครใจกันปฏิบัติให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ได้วางไว้เป็นบรรทัดฐาน หรืออีกนัยหนึ่งคือการชี้แนะให้สื่อมวลชน

กระทำในสิ่งที่สมควรกระทำอย่างยิ่งตามหลักจริยธรรมที่ต้องเคารพศักดิ์ศรีหรือความเป็นมนุษย์ด้วยกัน ดังนั้นจริยธรรมจึงเป็นข้อบังคับแต่ไม่ใช่ข้อกฎหมายแต่อย่างใดไม่มีบทลงโทษเหมือนกฎหมาย แต่อยู่สูงกว่ากฎหมาย กล่าวคือ หากมีการฝ่าฝืนบังคับจะถูกลงโทษด้วยความเลื่อมศรัทธาจากสังคม ถูกสังคมรังเกียจ ทำให้คุณค่าของความเป็นมนุษย์ที่ดีคนหนึ่งลดไป ความมีเกียรติทางวิชาชีพจะถูกลบหลู่เพราะไม่สมบูรณ์ทางจริยธรรมเกิดขึ้นจากการที่เขาได้ละเมิดข้อตกลงที่ได้ให้ต่อองค์กรและประชาชน (พิศิษฐ์ ชาวลาธวัช, 2546) ในที่นี้แบ่งเป็น

1. บรรทัดฐานองค์กร

Sandman (1972) ระบุว่า การตัดสินใจคัดเลือกข่าวต่าง ๆ เพื่อเผยแพร่หรือลงพิมพ์ นอกจากจะได้รับอิทธิพลจากสถานภาพและบทบาทของผู้มีอำนาจหน้าที่ในการคัดเลือกข่าว ซึ่งหมายถึง ผู้เฝ้าประตูสารของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับตลอดจนระดับของการตัดสินใจของผู้เฝ้าประตูสารแล้ว ปัจจัยอื่นที่นับว่ามีความสำคัญไม่น้อยไปกว่ากันก็คือการควบคุมภายในองค์กรของสถาบันสื่อมวลชนนั้นด้วยทฤษฎีองค์กร ที่แสดงให้เห็นถึงกระบวนการทำงานขององค์กรข่าว และชี้ให้เห็นว่ากระบวนการคัดเลือกข่าวนั้นได้รับอิทธิพลจากปัจจัยต่าง ๆ ในองค์กรเอง ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ได้แก่

1.1 นโยบาย (Policy) คือนโยบายที่หนังสือพิมพ์แต่ละฉบับ มีการกำหนดไว้เกี่ยวกับการจะลงข่าวบางข่าว และงดเว้นไม่ลงพิมพ์ข่าวบางข่าว นโยบายสำคัญได้แก่ นโยบายเกี่ยวกับธุรกิจ (Business Policy) เช่น กรณีเนื้อหาข่าวชิ้นใดหากว่าได้นำลงพิมพ์แล้ว จะทำให้เกิดผลกระทบทั้งทางบวกหรือทางลบต่อธุรกิจในเครือของตน นโยบายส่วนบุคคล (Personal Policy) นโยบายการเมือง (Political Policy) เป็นต้น

1.2 ผู้นำความคิด (Opinion Leader) หมายถึงอิทธิพลที่เกิดจากผู้นำทางความคิดในกระบวนการเลือกข่าว ซึ่งได้แก่ ผู้ที่มีความรู้ความสามารถในข่าวบางประเภท หรือแม้แต่ผู้ที่เสาะหารวบรวมข่าวบางข่าวมาโดยตรง กลุ่มอ้างอิง (Reference Groups) ภายในกองบรรณาธิการและผู้นำความคิดในบรรดาผู้สื่อข่าวเอง

1.3 ความคิดเห็นร่วมกันของคณะบรรณาธิการ (Consensus of Editorial Staff) ได้แก่ การเข้าร่วมประชุม โต้ข่าวประจำวันในกองบรรณาธิการนั้น ๆ เพื่อตัดสินใจคัดเลือกข่าวประจำวัน

1.4 การเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์หรือสื่อมวลชนประเภทอื่นมีอยู่ไม่น้อยที่บรรดาผู้ที่มิอำนาจในการตัดสินใจคัดเลือกข่าว จะอ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์ฉบับอื่น และดูรายการวิทยุโทรทัศน์หรือสื่อมวลชนสาขาอื่น ๆ เพื่อศึกษาแนวโน้มในการเสนอข่าวที่คาดว่าผู้อ่านน่าจะให้ความสนใจ

2. จรรยาบรรณวิชาชีพ

พระ จิรโสภณ (2531) กล่าวถึง คำว่า "วิชาชีพ" (Profession) ว่า ได้มีผู้พยายามให้ความหมายแตกต่างกันไปหลายแง่มุม แต่จุดใหญ่ใจความแล้ว หมายถึงอาชีพที่จะต้องมีความเป็นอิสระต้องคำนึงถึงสังคมเป็นสำคัญ ต้องมีจรรยาบรรณและความรับผิดชอบ และจะต้องมีความรู้ความชำนาญเฉพาะ และ แบลร์ คอนเวอร์ส ศาสตราจารย์ภาควิชาวารสารศาสตร์ แห่งไอโอวา คอลเลจ ชี้ให้เห็น วิชาชีพ" นั้น ควรหมายถึง "สถานะในจิตใจซึ่งผลประโยชน์หรือความได้เปรียบส่วนตัว มิใช่เป็นจุดมุ่งหมายสำคัญในการทำงาน แต่สิ่งที่สำคัญก็คือความรู้สึกรับผิดชอบในการบริการในงานวิชาชีพแก่ผู้อื่น และการอุทิศเพื่อทำงานบริการนี้ โดยไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนแต่อย่างใด"

ดังนั้น อาชีพที่ถือได้ว่าเป็น "วิชาชีพ" จึงไม่ได้จำกัดอยู่กับประเภทของอาชีพใดอาชีพหนึ่ง แต่ขึ้นอยู่กับทัศนคติ แนวโน้มหรือสภาวะของจิตใจ และพฤติกรรมที่ผู้ประกอบวิชาชีพนั้นมีอยู่หรือเป็นอยู่ว่าเข้าข่ายตามเกณฑ์กำหนดที่กล่าวมาแล้วข้างต้นมากน้อยเพียงใด อาชีพนิเทศศาสตร์โดยลักษณะที่เป็นงานบริการเพื่อสังคมประเภทหนึ่ง คือ ให้ข่าวสาร ความรู้ ความคิดเห็น และความบันเทิง และยังเป็นอาชีพที่ต้องการความรู้ความชำนาญ ความเป็นอิสระ มีเสรีภาพและความรับผิดชอบต่อสังคม จึงน่าจะถือได้ว่ามีความเป็นวิชาชีพในระดับหนึ่งเช่นกัน จะเป็นมากหรือน้อยนั้นขึ้นอยู่กับระดับความสำคัญและการปฏิบัติทางวิชาชีพของนักนิเทศศาสตร์นั่นเอง (สุภาศิริมานนท์, 2530)

ด้าน ประมะ สตะเวทิน (2541) กล่าวว่าความมีมาตรฐานทางวิชาชีพของสื่อมวลชน ถูกกำหนดโดยจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพนั้น ๆ ซึ่งการมีหรือไม่มีจรรยาบรรณ จึงแสดงถึงความมีมาตรฐานหรือไม่มีมาตรฐานของวิชาชีพสื่อมวลชนสาขานั้น ๆ ด้วย สำหรับวิชาชีพหนังสือพิมพ์ในประเทศไทย สมาคมนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย ได้ร่างจรรยาบรรณของนักหนังสือพิมพ์ไทย เมื่อปี 2498 ซึ่งมีอยู่ 7 ประการ คือ

1. รายงานข่าวด้วยความเที่ยงตรง สุภาพ ไม่ละเว้นการเสนอข้อเท็จจริงอันเป็นสาระประโยชน์ และไม่บิดเบือนข้อเท็จจริงใด ๆ
2. เคารพความไว้วางใจใด ๆ ที่ได้รับจากการติดต่อในหน้าที่
3. ส่งเสริมภาพลักษณ์อันบังเกิดจากความเป็นสมาชิกของสมาคม และละเว้นการถือเอาประโยชน์ของเพื่อนสมาชิกเป็นของตนเองโดยไม่ชอบธรรม
4. ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวในการปฏิบัติหน้าที่และไม่รับสินจ้างรางวัลหรือผลประโยชน์ใด ๆ อันเป็นเครื่องจูงใจให้ไม่เคารพหน้าที่และอาชีพ
5. ปฏิบัติการให้ได้มาซึ่งข่าว ภาพและเอกสารต่าง ๆ ด้วยวิธีการอันชอบธรรม
6. แสดงตนว่าเป็นผู้แทนหนังสือพิมพ์ตอนจะสัมภาษณ์บุคคลด้วยความมุ่งหมายจะนำเรื่องนั้น ๆ มาพิมพ์โฆษณา
7. รักษาและส่งเสริมเกียรติคุณ และชื่อเสียงแห่งความเป็นนักหนังสือพิมพ์ไว้เป็นอย่างดี

ทั้งนี้ สภากาหนดหนังสือพิมพ์แห่งชาติ มีมติเห็นชอบให้ตราข้อบังคับว่าด้วยจริยธรรมแห่งวิชาชีพหนังสือพิมพ์ พ.ศ. 2541 (ประกาศ ณ วันที่ 30 มีนาคม พ.ศ. 2541) โดยมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องที่สำคัญดังนี้

หมวด 2

จริยธรรมของหนังสือพิมพ์

ข้อ 4 หนังสือพิมพ์ต้องยึดถือข้อเท็จจริง ความถูกต้องแม่นยำและครบถ้วน

ข้อ 5 หนังสือพิมพ์ต้องนำเสนอข่าวเพื่อประโยชน์สาธารณะ โดยไม่แสวงหาประโยชน์ส่วนตน หรือหมุ่คณะ

ข้อ 6 หนังสือพิมพ์ต้องแสดงความพยายาม ในการให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่าย

ข้อ 7 หนังสือพิมพ์ต้องไม่แต่งเติมเนื้อหาสาระของข่าว จนคลาดเคลื่อนหรือเกินจากความเป็นจริง

ข้อ 8 หนังสือพิมพ์ ต้องละเว้นการเสนอข่าวเพราะความลำเอียง หรือมีอคติ จนเป็นเหตุให้ข่าวนั้นคลาดเคลื่อนหรือเกินจากความเป็นจริง

ข้อ 9 หนังสือพิมพ์ต้องไม่สอดแทรกความคิดเห็นลงในข่าว

ข้อ 10 เมื่อคัดลอกข้อความใดจากหนังสือพิมพ์ สิ่งพิมพ์ หรือแหล่งข้อมูลอื่น ๆ ต้องบอกที่มาของข้อความนั้น

ข้อ 11 การเสนอข่าวที่มีการพาดพิง อันอาจเกิดความเสียหายแก่บุคคลหรือองค์กรใด ๆ ต้องแสดงถึงความพยายามในการเปิดโอกาสให้ฝ่ายที่ถูกกล่าวหาแสดงข้อเท็จจริงด้วย

ข้อ 12 ในกรณีที่มีการเสนอข่าวผิดพลาดหนังสือพิมพ์ต้องลงพิมพ์แก้ไข ข้อผิดพลาดดังกล่าวโดยไม่ชักช้า

ข้อ 13 หนังสือพิมพ์ต้องไม่เสนอข่าวโดยเลื่อนลอยปราศจากแหล่งที่มา พึงระบุชื่อบุคคลที่ให้สัมภาษณ์ หรือให้ข่าวอย่างเปิดเผย เว้นแต่จะมีเหตุอันควรปกปิดเพื่อสวัสดิภาพและความปลอดภัยของแหล่งข่าว และต้องเป็นประโยชน์ต่อสิทธิในการรับรู้ข่าวสารของสาธารณชน

ข้อ 14 หนังสือพิมพ์ต้องปกปิดชื่อและฐานะของบุคคลที่ให้ข่าวไว้เป็นความลับ หากได้ให้คำมั่นแก่แหล่งข่าวนั้นไว้หนังสือพิมพ์ต้องปกปิดนามปากกาหรือนามแฝงที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ไว้เป็นความลับ

ข้อ 15 ในการเสนอข่าวหรือภาพใด ๆ หนังสือพิมพ์ต้องคำนึงมิให้ล่วงละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องให้ความคุ้มครองอย่างเคร่งครัดต่อสิทธิ

มนุษยชน ของเด็ก สตรีและผู้ด้อยโอกาสในการเสนอข่าวตามวรรคแรก ต้องไม่เป็นการซ้ำเติมความทุกข์หรือโศกนาฏกรรมอันเกิดแก่เด็ก สตรี และผู้ด้อยโอกาสนั้น ไม่ว่าทางใดทางหนึ่ง

ข้อ 16 การพาดหัวข่าวและความนำของหนังสือพิมพ์ ต้องไม่เกิน ไปจากข้อเท็จจริงในข่าว และต้องสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าว

ข้อ 17 หนังสือพิมพ์จะต้องไม่เสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามกอนาจาร หรือน่าหวาดเสียว โดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกของสาธารณชนอย่างถี่ยวน

ข้อ 18 ในการแสดงความคิดเห็นหรือการวิพากษ์วิจารณ์ หนังสือพิมพ์ต้องให้ความเที่ยงธรรมแก่ฝ่ายที่ถูกพาดพิงเสมอ

ข้อ 19 ข้อความที่เป็นประกาศโฆษณาที่ปรากฏอยู่ในหนังสือพิมพ์ ต้องแสดงให้เห็นชัดว่าเป็นการประกาศโฆษณาจะแอบแฝงเป็นการเสนอข่าวหรือความคิดเห็นมิได้

หมวด 3

จริยธรรมของผู้ประกอบวิชาชีพหนังสือพิมพ์

ข้อ 20 ผู้ประกอบวิชาชีพหนังสือพิมพ์ ต้องไม่ประพฤติปฏิบัติการใด ๆ อันจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์แห่งวิชาชีพ

ข้อ 21 ผู้ประกอบวิชาชีพหนังสือพิมพ์ ต้องไม่อวดอ้างหรืออาศัยตำแหน่งหน้าที่ เพื่อเรียกร้องสิทธิ หรือผลประโยชน์ใด ๆ ที่ไม่ชอบธรรม

ข้อ 22 ผู้ประกอบวิชาชีพหนังสือพิมพ์ ต้องละเว้นการรับอามิสสินจ้างอันมีค่า หรือผลประโยชน์ใด ๆ เพื่อให้การกระทำหรือไม่กระทำการใดอันจะขัดต่อการปฏิบัติหน้าที่เพื่อให้ประชาชนได้รับข้อมูลข่าวสารอย่างถูกต้องรอบด้าน

หมวด 4

แนวปฏิบัติของหนังสือพิมพ์และผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์

ข้อ 23 ผู้ประกอบวิชาชีพหนังสือพิมพ์ พึงละเว้นการรับอภิสิทธิ์ หรือตำแหน่ง เพื่อให้กระทำการหรือไม่กระทำการใดอันจะขัดต่อการปฏิบัติหน้าที่ เพื่อให้ประชาชนได้รับข้อมูลข่าวสารอย่างถูกต้องรอบด้าน

ข้อ 24 การเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ พึงตระหนักถึงความสำคัญของข่าวต่อสาธารณชน และไม่เสนอข่าวในทำนองชวนเชื่อในเรื่องที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ

ข้อ 25 การได้มาซึ่งข่าวสาร หนังสือพิมพ์พึงใช้วิธีที่สุภาพและซื่อสัตย์

ข้อ 26 ในการแสดงความคิดเห็น หนังสือพิมพ์พึงกระทำโดยบริสุทธิ์ใจ และไม่มีพันธะกรณีอื่นใดนอกจากมุ่งปฏิบัติหน้าที่เพื่อสาธารณชน โดยไม่ยอมให้อิทธิพลอื่นใดมาครอบงำความคิดเห็น

ข้อ 27 หนังสือพิมพ์ พึงละเว้นการล่วงละเมิดสิทธิส่วนบุคคล เว้นแต่กรณีเพื่อประโยชน์สาธารณะ

ข้อ 28 หนังสือพิมพ์พึงใช้ความระมัดระวังอย่างรอบคอบ ให้ประกาศโฆษณาทั้งหลายอยู่ภายในขอบเขตของศีลธรรม และวัฒนธรรมหนังสือพิมพ์พึงระมัดระวังที่จะไม่เป็นเครื่องมือในการเผยแพร่ประกาศโฆษณาที่น่าสงสัยว่าจะเป็นภัยแก่สังคมหรือสาธารณชน

ข้อ 29 หนังสือพิมพ์พึงหลีกเลี่ยงการเผยแพร่ประกาศโฆษณาที่มีเหตุให้น่าเชื่อว่าเจ้าของประกาศโฆษณานั้นเจตนาจะทำให้ผู้อ่านหลงเชื่อในสิ่งที่มขาย

ข้อ 30 ภาษาที่ใช้ในหนังสือพิมพ์พึงหลีกเลี่ยงคำที่ไม่สุภาพ หรือมีความหมายเหยียดหยามสำหรับวิชาชีพหนังสือพิมพ์

ซึ่งนอกจากจรรยาบรรณวิชาชีพที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ยังมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องคือประมวลกฎหมายพิจารณาความอาญา(คณิศ ฌ นคร, 2539) อันหมายถึงความถึง กฎหมายที่ว่าด้วยความผิดและโทษที่กำหนดไว้ ประกอบด้วย

ภาค1 บทบัญญัติทั่วไป

ลักษณะ1 บทบัญญัติที่ใช้แก่ความผิดทั่วไป

หมวด1 บทนิยาม มาตรา 1

หมวด2 การใช้ กฎหมายอาญา มาตรา 2-17

หมวด3 โทษและวิธีการเพื่อความปลอดภัย

ส่วนที่1 โทษ มาตรา 18-38

ส่วนที่2 วิธีการ เพื่อความปลอดภัย มาตรา 39-50

ส่วนที่3 วิธีเพิ่มโทษ ลดโทษ และการรอกการลงโทษ มาตรา 51-58

หมวด4 ความรับผิด ในทางอาญา มาตรา 59-79

หมวด5 การพยายาม กระทำความผิด มาตรา 80-82

หมวด6 ตัวการ และผู้สนับสนุน มาตรา 83-89

หมวด7 การกระทำความผิด หลายบทหรือหลายกระทง มาตรา 90-91

หมวด8 การกระทำความผิดอีก มาตรา 92-94

หมวด9 อายุความ มาตรา 95-101

ลักษณะ2 บทบัญญัติ ที่ใช้แก่ความผิดลหุโทษ มาตรา 102-106

ภาค2 ความผิด

ลักษณะ1 ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร

หมวด1 ความผิดต่อองค์พระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท และผู้สำเร็จราชการ
แทนพระองค์ มาตรา 107-112

หมวด2 ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐ ภายในราชอาณาจักร มาตรา 113-118

หมวด3 ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐ ภายนอกราชอาณาจักร มาตรา 119-129

หมวด4 ความผิดต่อสัมพันธไมตรี กับต่างประเทศ มาตรา 130-135

ลักษณะ1/1 ความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย มาตรา 135/1-135/4

ลักษณะ2 ความผิดเกี่ยวกับการปกครอง

หมวด1 ความผิดต่อเจ้าพนักงาน มาตรา 136-146

หมวด2 ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ มาตรา 147-166

ลักษณะ3 ความผิดเกี่ยวกับการยุติธรรม

หมวด1 ความผิดต่อเจ้าพนักงาน ในการยุติธรรม มาตรา 167-199

หมวด2 ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ ในการยุติธรรม มาตรา 200-205

ลักษณะ4 ความผิดเกี่ยวกับศาสนา มาตรา 206-208

ลักษณะ5 ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข ของประชาชน มาตรา 209-216

ลักษณะ6 ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิด ภัยอันตรายต่อประชาชน มาตรา 217-239

ลักษณะ7 ความผิดเกี่ยวกับการปลอมและการแปลง

หมวด1 ความผิดเกี่ยวกับเงินตรา มาตรา 240-249

หมวด2 ความผิดเกี่ยวกับดวงตราแสตมป์ และตั๋ว มาตรา 250-263

หมวด3 ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร มาตรา 264-269

หมวด4 ความผิดเกี่ยวกับบัตรอิเล็กทรอนิกส์ มาตรา 269/1-269/7

หมวด5 ความผิดเกี่ยวกับหนังสือเดินทาง มาตรา 269/8-269/15

ลักษณะ8 ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา 270-275

ลักษณะ9 ความผิดเกี่ยวกับเพศ มาตรา 276-287

ลักษณะ10 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

หมวด1 ความผิดต่อชีวิต มาตรา 288-294

หมวด2 ความผิดต่อร่างกาย มาตรา 295-300

หมวด3 ความผิดฐานทำให้แท้งลูก มาตรา 301-305

หมวด4 ความผิดฐานทอดทิ้งเด็ก คนป่วยเจ็บ หรือคนชรา มาตรา 306-308

ลักษณะ11 ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียง

หมวด1 ความผิดต่อเสรีภาพ มาตรา 309-321

หมวด2 ความผิดฐานเปิดเผยความลับ มาตรา 322-325

หมวด6 ความผิดฐานหมิ่นประมาท มาตรา 326-333

ลักษณะ12 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

หมวด1 ความผิดฐานลักทรัพย์ และวิ่งราวทรัพย์ มาตรา 334-336ทวิ

หมวด2 ความผิดฐานกรรโชก ริดเอาทรัพย์ ชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์ มาตรา 337
340ตรี

หมวด3 ความผิดฐานฉ้อโกง มาตรา 341-348

หมวด4 ความผิดฐานโกงเจ้าหนี้ มาตรา 349-351

หมวด5 ความผิดฐานยักยอก มาตรา 352-356

หมวด6 ความผิดฐานรับของโจร มาตรา 357

หมวด7 ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สิน มาตรา 358-361

หมวด8 ความผิดฐานบุกรุก มาตรา 362-366

ภาค3 โทษ มาตรา 367-398

จากจรรยาบรรณขององค์กรวิชาชีพต่าง ๆ จะเห็นได้ว่า ประเด็นหลัก ที่เป็นตัวกำหนดมาตรฐานทางวิชาชีพมักจะประกอบด้วยความซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบต่อสังคม ความมีเสรีภาพ ความมีน้ำใจนักกีฬา ความเป็นกลาง ความเที่ยงธรรม การนำเสนอความจริง และความมีมารยาท ซึ่งตัวกำหนดมาตรฐานทางวิชาชีพเหล่านี้ จะได้นำมาใช้เป็นกรอบในการสำรวจมาตรฐานวิชาชีพของหนังสือพิมพ์รายวันไทยว่า มีบทบาทหรือเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคัดเลือกข่าวประจำวัน ของผู้บริหารข่าวในแต่ละวัน ในองค์กรหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ หรือไม่เพียงใด (เสาวลักษณ์ สุขสมัย, 2543)

ผู้วิจัยเลือกใช้ทฤษฎีการกำกับดูแลตนเอง อันประกอบด้วยประเด็นหลัก 2 ประการ คือ บรรทัดฐานองค์กร และ จรรยาบรรณวิชาชีพ เนื่องด้วยผู้วิจัยศึกษาทั้งสองส่วนประกอบกันเพื่อศึกษาประเด็นที่ทรงอิทธิพลในการคัดสรรข่าว ในหลากหลายแง่มุม

การนิยามข่าวและคุณค่าข่าว

พิศิษฐ์ ชวาลาธวัช (2539) ข่าวคือ เหตุการณ์ข้อเท็จจริง หรือเรื่องราวที่ประชาชนสนใจใคร่รู้, ข่าวคือข้อมูลข่าวสารซึ่งเป็นสิ่งใหม่ ให้ความรู้ใหม่ ให้นำความคิดใหม่กับผู้อ่าน, ข่าวคือ เหตุการณ์หรือข่าวสาร ที่รายงานให้ผู้อ่านทราบ, ข่าวคือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและมีความสำคัญ, ข่าวคือสิ่งที่บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ตัดสินใจเลือกลงพิมพ์ เพื่อเสนอต่อผู้อ่าน

อย่างไรก็ตาม มาลี บุญศิริพันธ์ (2534) สรุปว่า "ข่าว" นั้นควรประกอบด้วยองค์ประกอบพื้นฐาน 3 ประการคือ ความน่าสนใจ (Interest) ข้อเท็จจริง (Facts) และผู้อ่าน (Readers) กล่าวคือ ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น ต้องเป็นสิ่งที่น่าสนใจสำหรับผู้อ่านหนังสือพิมพ์ ดังนั้นผู้สื่อข่าวจำเป็นต้องรายงานข้อเท็จจริงให้เป็นที่สนใจแก่ผู้อ่าน โดยในแต่ละวันมีเหตุการณ์เกิดขึ้นมากมาย แต่การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์นั้นไม่สามารถจะรายงานข่าวได้ทุกข่าว เนื่องจากความจำกัดของหน้าหนังสือพิมพ์ จึงจำเป็นต้องคัดเลือกข่าวโดยคำนึงถึงองค์ประกอบของข่าวว่า เหตุการณ์หรือข้อเท็จจริงใดมีคุณค่าทางข่าว (News Value) ซึ่งคุณค่าทางข่าวนั้น (ฉอาน วุฑฒิกรมรักษา, 2536) ระบุว่า ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญดังนี้

1. ความสอดคล้อง (Timeliness) นับได้ว่าเป็นหัวใจสำคัญของการเสนอข่าว เพราะผู้อ่านมักให้ความสนใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นสด ๆ ร้อน ๆ หรือเรื่องราวที่ทันสมัย ดังคำกล่าวที่ว่า "ข่าวต้องสดเหมือนปลา"
2. ความใกล้ชิด (Proximity/Nearness) นักจิตวิทยาอธิบายถึงนิสัยของมนุษย์ว่า มนุษย์สนใจเรื่องที่อยู่ใกล้ตัว อันอาจส่งผลกระทบต่อตัวเองได้มากกว่า ความใกล้ชิดนี้หมายถึงความสัมพันธ์ใกล้ชิดต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ
3. ความเด่น (Prominence) หมายถึงบุคคลสำคัญซึ่งเป็นที่รู้จักกันดี เมื่อบุคคลนั้นๆ เข้าไปเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ก็ย่อมได้รับความสนใจจากประชาชน โดยทั่วไป ซึ่งความเด่นนี้รวมถึงสถานที่สำคัญ วัตถุอันล้ำค่า ฯลฯ ด้วย
4. ความแปลกประหลาด (Oddity/Unusualness) เมื่อมีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างผิดปกติ หรือพิศวงในสังคม เหตุการณ์นั้น ย่อมก่อให้เกิดความสนใจและมีคุณค่าทางข่าวสูงเช่นเดียวกัน
5. ผลกระทบ (Consequence) ข่าวที่มีผลกระทบต่อประชาชนเป็นจำนวนมาก มักจะได้รับการพิจารณาที่จะเสนอเป็นข่าวมากกว่า ข่าวที่ว่าอาจจะเป็นผลกระทบกระเทือนทางด้านเศรษฐกิจ สังคม ฯลฯ
6. ความขัดแย้ง (Conflict) เพราะความขัดแย้งเป็นที่สนใจของมนุษย์โดยทั่วไป อาจเป็นความขัดแย้งทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม
7. ความมีเงื่อนงำ (Suspense/Mystery) บางครั้งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอาจมีเบื้องหลังที่กลับซับซ้อน หนังสือพิมพ์มักให้ความสนใจจุดนี้และนำมาตีแผ่เสนอเป็นข่าวติดต่อกันเป็นเวลาหลายวัน ซึ่งข่าวประเภทนี้จะได้รับความสนใจจากผู้อ่านอย่างกว้างขวาง
8. ปุณฺชนสนใจ (Human Interest) เมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้นแล้วทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกสะเทือนอารมณ์ (Emotion) ต่อเหตุการณ์ หรือมีความรู้สึกร่วมทางอารมณ์กับบุคคลในข่าวด้วย เช่น เห็นอกเห็นใจ เศร้า โศกเสียใจ กลัวหรือหวาดระแวงว่าสักวันหนึ่งอาจเกิดขึ้นกับตัวเองได้ ข่าวที่

ก่อให้เกิดความรู้สึกสะเทือนอารมณ์ดังกล่าวนี้ส่วนใหญ่มักจะเป็นข่าวอาชญากรรม ที่ผู้อ่านสนใจอยากรู้สาเหตุที่แท้จริงเนื่องมาจากอะไร

9. เรื่องราวทางเพศ (Sex) ธรรมชาติของมนุษย์มักสนใจเรื่องราวเกี่ยวกับเพศทั้งเพศเดียวกันและต่างเพศหรือความผิดปกติทางเพศ

10. ความขบขัน (Amusement) ในช่วงเวลาที่บรรยากาศทางเศรษฐกิจและการเมืองกำลังเคร่งเครียด หนังสือพิมพ์อาจเสนอข่าวขบขันเพื่อผ่อนคลายบรรยากาศได้บ้างชั่วขณะหนึ่ง ข่าวขบขันนี้อาจเกิดขึ้นจากการกระทำของดาวตลกเองหรือเหตุการณ์อื่น ๆ

11. ความเปลี่ยนแปลง (Change) ในสังคมมนุษย์ย่อมจะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ อาจเป็นการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีหรือทางไม่ดีก็ได้ การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั้นมนุษย์ซึ่งเป็นหน่วยหนึ่งในสังคม ก็จำเป็นต้องให้ความสนใจในการเปลี่ยนแปลงนั้น ๆ ด้วย เพราะการเปลี่ยนแปลงย่อมมีผลกระทบต่อมนุษย์ทั้งทางตรงและทางอ้อม

12. ความก้าวหน้า (Progress) มนุษย์มีความพยายามดิ้นรนที่จะเอาชนะธรรมชาติอยู่เสมอ มนุษย์จึงได้ค้นคว้าทดลองหาวิธีใหม่ ๆ เพื่อความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์นี้ บางครั้งทำให้ประชาชนทั่วโลกสนใจ จึงถือได้ว่ามีคุณค่าทางข่าวสูงเช่นกัน

นอกจากองค์ประกอบหลัก ๆ ในแง่คุณค่าข่าว รวมทั้งปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อการคัดเลือกข่าวดังที่ได้กล่าวมานี้ ธงชัย มหาไตรภพ (2532) ยังได้ศึกษาวิจัยพบองค์ประกอบ ที่เข้ามาเสริมอันจะทำให้เหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งมีคุณค่าข่าวสูงกว่าเหตุการณ์อื่นอีก คือ

1. ความสนใจส่วนตัว ของผู้ที่ทำหน้าที่เป็นนายประจักษ์ข่าวสาร หรือเหตุการณ์ซึ่งผู้คัดเลือกข่าวสารแต่ละคนมีความสนใจอยู่อย่างพิเศษเฉพาะตัว ซึ่งพิจารณาได้สองกรณี คือ ความสนใจจากภายใน เช่น ความประทับใจหรือความพึงพอใจ บุคลิกภาพของบุคคล เช่น หากบรรณาธิการมีลักษณะของบุคลิกภาพรักเด็ก ข่าวสารที่เสนอจะเกี่ยวกับกิจกรรมของเด็กและสวัสดิภาพของเด็กในกรณีที่สอง เป็นความสนใจจากภายนอก ตัวบรรณาธิการจะสนใจในสิ่งที่พบเห็น ในกรณีของข้อเท็จจริงหรือข่าวที่เสนอในหน้าหนึ่ง จะประกอบไปด้วย การพาดหัว การเขียนบรรณานำของข่าว ลีลาการเขียนข่าว การใช้ภาพประกอบ การจัดตกแต่งหน้าหนังสือพิมพ์

2. ทิศนคติของกองบรรณาธิการเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่จะทำให้การพิจารณาคุณค่าของข่าวแตกต่างกันไปในแต่ละฉบับ ซึ่งทิศนคติของบุคคลในกองบรรณาธิการจึงเป็นปัจจัยที่มีส่วนกระทบถึงแนวทางในการคัดเลือกข่าว

3. ระดับผู้อ่าน การพิจารณาว่าจะเสนอข่าวสารหรือคัดเลือกข่าวสารอย่างไร จำเป็นที่จะต้องตรงกับความต้องการของผู้อ่าน เป็นที่แน่นอนว่าหนังสือพิมพ์ทุกฉบับเสนอข่าวเพื่อที่จะสนองความสนใจของผู้อ่าน ดังนั้นผู้อ่านจึงมีอิทธิพลสามารถกำหนดมาตรฐานและยอดจำนวนจำหน่ายของหนังสือพิมพ์ ความสนใจของผู้อ่านแต่ละระดับย่อมมีความแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อม การศึกษา เพศ อายุ อาชีพ ค่านิยม ความทันสมัย สังคม และเศรษฐกิจ ในการประเมินคุณค่าข่าว ผู้ที่ทำหน้าที่นายทวารข่าวสารจึงต้องคำนึงถึงระดับความสนใจของผู้อ่านอยู่ตลอดเวลา

4. นโยบายของหนังสือพิมพ์ หรือนโยบายของเจ้าของหนังสือพิมพ์ แม้ว่าหนังสือพิมพ์แทบทุกฉบับจะไม่มีกำหนดนโยบายไว้เป็นลายลักษณ์อักษรที่ชัดเจน แต่โดยทั่วไปแล้วบุคคลที่อยู่ในกองบรรณาธิการมักจะต้องรู้ว่าหนังสือพิมพ์ที่ตนสังกัดนั้น มีนโยบายในการเสนอเนื้อหาข่าวสารอย่างไร นโยบายของหนังสือพิมพ์จะเป็นตัวกลางที่ทำให้เห็น นโยบายข่าวเพิ่มหรือลดความสำคัญลง

5. ความกดดันในการทำงาน ปัจจัยประการนี้หมายถึง เรื่องราวซึ่งบุคคลากรของหนังสือพิมพ์ บรรณาธิการหรือหัวหน้าข่าวในส่วนอื่นที่มีได้มีหน้าที่ในการคัดเลือกข่าว มีความสนใจและร้องขอแนะนำให้เสนอข่าวด้วยเหตุผล ความสัมพันธ์กับแหล่งข่าวหรือเป็นข่าวที่สืบเนื่องจากข่าวที่เสนอไปก่อนหน้าแล้วในวันก่อน

6. การเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน ที่เสนอข่าวประเภทเดียวกันกับฉบับอื่น การแข่งขันระหว่างหนังสือพิมพ์ฉบับต่าง ๆ ที่เสนอเนื้อหาคล้ายคลึงกันหรือแตกต่างกัน ซึ่งการแข่งขันก็นับว่า เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพิจารณาเลือกข่าวเพื่อนำลงพิมพ์เช่นเดียวกัน

7. เนื้อที่หนังสือพิมพ์ที่มีไว้สำหรับการเสนอข่าวย่อมมีส่วนสัมพันธ์กับปริมาณการเสนอข่าวด้วยว่า ข่าวใดควรจะได้รับ การเน้นในเนื้อหาและรายละเอียด ข่าวใดควรมีความสั้นความยาวเท่าใด ภายใต้การจำกัดของเนื้อที่ในหน้าหนึ่ง

8. เวลา เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งในการเสนอข่าว ในขณะที่บรรณาธิการกำลังประเมินคุณค่าข่าวหรือคัดเลือกรายข่าวที่ปรากฏอยู่ในแต่ละวัน หากมีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยกะทันหันและเป็นสิ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่งจากผู้อ่าน ข่าวอื่นที่มีคุณค่าความเป็นข่าวน้อยกว่าก็ย่อมถูกตัดออกเพื่อหันมาให้เนื้อที่ในการเสนอข่าวนี้อย่างเต็มที่ ดังนั้นข่าวใดที่เกิดในเวลาที่ยาวเร็วมีความสดและมีผลกระทบและมีความรุนแรง จึงควรได้รับความสนใจมาก

9. การตรวจต้นฉบับข่าวล่วงหน้า (Censorship) มีผลกระทบอย่างมากในการพิจารณาคัดเลือกรายข่าว ทำให้บรรณาธิการ หัวหน้าข่าวต้องมีความระมัดระวังมากขึ้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพการณ์ของแต่ละสภาพแวดล้อมการปกครองและสังคม ซึ่งปัจจัยนี้อาจทำให้การคัดเลือกรายข่าวไม่สอดคล้องกับความสนใจของผู้อ่าน

10. การปกครอง การเมือง สังคม เศรษฐกิจ มีส่วนสำคัญในการวินิจฉัยคุณค่าข่าวโดยทางอ้อมสังเกตจากการรายงานข่าวของประเทศที่มีการปกครองแบบเสรีประชาธิปไตยกับประเทศสังคมนิยมย่อมมีความแตกต่างกัน จึงกล่าวได้ว่าระบบการเมือง การปกครอง หรือแม้แต่สภาพสังคมเศรษฐกิจ มีผลต่อการคัดเลือกรายข่าว และทำให้การเน้นคุณค่าข่าวเปลี่ยนแปลงไปด้วย

11. โฆษณา เป็นที่ยอมรับว่าโฆษณาคือรายได้หลักของหนังสือพิมพ์ ดังนั้นการวินิจฉัยข่าวบางชิ้น จึงจำเป็นต้องคำนึงถึงผลกระทบที่อาจเกิดแก่เจ้าของสินค้าที่ลงโฆษณาของหนังสือพิมพ์ด้วย

12. ศาสนาและเชื้อชาติ ข้อนี้แม้จะไม่มีผลโดยตรงต่อการพิจารณาคุณค่าข่าว แต่ควรจะต้องตระหนักถึงความกลมเกลียวในประเทศ บรรณาธิการที่มีความรอบคอบและจรรยาบรรณ จึงมักหลีกเลี่ยงการเสนอข่าวที่ทำให้เกิดปัญหาความขัดแย้งในเชิงศาสนาและชนกลุ่มน้อย

จากแนวคิดเหล่านี้ จะเห็นได้ว่าการคัดเลือกรายข่าวของหนังสือพิมพ์นั้น มีปัจจัยหลายประการที่เกี่ยวข้องและมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในข่าวสารประจำวัน ที่จะนำเสนอต่อผู้อ่าน (เสาวลักษณ์ สุขสมัย, 2543)

ผู้วิจัยเลือกใช้การนิยามข่าวและคุณค่าข่าว เนื่องด้วยผู้วิจัยศึกษาสื่อมวลชนประเภทหนังสือพิมพ์ ซึ่งเกี่ยวข้องกับงานสายข่าวโดยตรง จึงจำเป็นต้องศึกษาการนิยามข่าวและคุณค่าข่าวว่าประกอบไปด้วยสิ่งใดบ้าง

ทฤษฎีกำหนดระเบียบวาระ

ทฤษฎีการกำหนดวาระข่าวสาร (Agenda Setting Theory) ได้เกิดขึ้นในยุคสมัยของการเกิดทฤษฎีผลของสื่อในระดับปานกลาง (Emergence of Moderate Effects) ซึ่งเชื่อว่าสื่อมวลชนไม่ได้มีอิทธิพลและผลกระทบมากมายมหาศาลเหมือนกับในยุคสังคมมวลชน ซึ่งในขณะเดียวกันก็ไม่ได้ปฏิเสธกระบวนการที่สนใจเรื่องผลกระทบอันจำกัดของสื่อ (Limited Effect Paradigm) ในยุคผลกระทบของสื่อในระดับปานกลางนี้เหมือนเป็นการกลับมาสนใจศึกษาเรื่องผลกระทบของสื่ออีกครั้งหนึ่ง โดยมีความเชื่อมั่นในอำนาจของสื่อมวลชนในระดับหนึ่งเป็นพื้นฐานในการศึกษา (กาญจนา แก้วเทพ, 2545) ได้รวบรวมแนวคิดเรื่องผลกระทบของสื่อมวลชนในรูปแบบใหม่ ๆ สามารถสรุปได้ดังนี้

1. Social Regulation สื่อมวลชนได้ช่วยสังคมแสดงออกซึ่งระเบียบกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่สังคมต้องการให้ผู้คนได้มองเห็นและยอมรับอย่างเต็มใจ เช่น ในละคร เมื่อผู้ทำผิดกฎหมาย ก็จะมีตำรวจมาจับกุมผู้กระทำความผิดไปขึ้นศาลถูกลงโทษ สำหรับในหนังสือพิมพ์ การพาดหัวข่าวด้วยการว่ากล่าวผู้กระทำความผิด ก็ถือเป็นการทำให้ผู้คนได้มองเห็นและยอมรับกฎเกณฑ์ของสังคมเช่นกัน

2. Status Conferral เป็นหน้าที่และศักยภาพของสื่อในการให้การรับรองบุคคลและสถาบันว่ามีคุณสมบัติที่ดี หรือเป็นตัวแทนความคิดเห็นหรือเป็นตัวแทนของสถาบันต่าง ๆ

3. Agenda Setting เป็นบทบาทของสื่อมวลชน ในการจัดการข่าวสารที่เกิดขึ้นอย่างมาก หมายเอาไว้ให้เป็นระบบระเบียบเพื่อพร้อมสำหรับการนำเสนอ ซึ่งในขั้นตอนของการนำเสนอ นั้นสื่อก็จะช่วยจัดวาระเรียงตามลำดับความสำคัญเพื่อที่ประชาชนจะได้พุดถึง อภิปราย ถกเถียง และให้ความสนใจต่อประเด็นที่สื่อ “เลือกมานำเสนอ” อันก่อให้เกิดอิทธิพลทางอ้อม กล่าวคือถึงแม้สื่อจะไม่สามารถทำให้ประชาชน “คิดแบบที่สื่อคิดได้” (Think What) แต่สื่อก็ยังสามารถทำให้ “คนคิดในเรื่องที่เกี่ยวกับสื่อบอกได้” (Think About) นอกจากนั้น ประชาชนยังเรียนรู้กติกาต่าง ๆ ที่อยู่ใน

“รูปแบบ” ของสื่อ เช่น อะไรที่พูดถึงมาก แปลว่า “สำคัญ” อะไรที่พูดถึงก่อน แปลว่า “สำคัญ” อะไรที่พูดหัวใหญ่ที่สุด แปลว่า “สำคัญที่สุด” เป็นต้น

4. Surveillance เป็นบทบาทของสื่อที่คอยดูแลความเป็นไปต่าง ๆ ในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเป็นไปที่ส่อไปในทางร้ายหรือความผิดปกติ หน้าที่ดังกล่าวนี้มีอิทธิพลเพิ่มมากขึ้นในสังคมที่เป็นสังคมมวลชน สังคมขนาดใหญ่ สังคมที่มีอัตราเสี่ยงสูงขึ้น ไม่ว่าจะเป็นจากสิ่งแวดล้อมรอบตัว หรือภัยจากมนุษย์ เช่น การหลอกลวง การฆาตกรรม ที่มีอิทธิพลในการสอดส่องตรวจตรา และรายงานข่าวให้คนในสังคมได้รับรู้

สื่อมวลชนในการกำหนดวาระ (Agenda Setting) สามารถมีอิทธิพลที่จะใช้วิธีนำเสนอ (Display) ทำให้สาธารณะต้องคิดถึง (Think About) ต้อง “พูดถึง” (Take About) รวมทั้งต้องระวังถึงข่าวตามที่สื่อให้กำหนดวาระความสำคัญเอาไว้ให้ ซึ่งมีนักนิเทศศาสตร์ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อมวลชนในการกำหนดวาระไว้ดังนี้

Lang and Lang (1979) กล่าวว่า สาธารณะจะอ่านระหว่างบรรทัดออกว่าถ้าสื่อมวลชนนำเสนอเรื่องใดมาก ผู้รับสารก็ควรจะให้ความสนใจต่อเรื่องนั้น ควรมียารมณ์ความรู้สึกอย่างไรอย่างหนึ่งต่อเรื่องนั้น และเกี่ยวข้อง (Concern) กับเรื่องนั้นด้วย เช่น การแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องการฆ่าข่มขืนเด็กเล็ก เป็นต้น

Lyenger and Kinder (1993) ได้แสดงผลการวิจัยด้านลักษณะของการนำเสนอ พบว่ารูปแบบการนำเสนอข่าวแบบเร้าอารมณ์ (Dramatic) มีผลทำให้อ่านใจในการกำหนดวาระนั้นลดน้อยลง ทั้งนี้อาจจะเป็นไปได้ว่าการเสนอข่าวแบบเร้าอารมณ์นั้น จะต้องมุ่งเน้นที่ตัวบุคคลหรือตัวเหตุการณ์ มิใช่ตัวประเด็น (Issues)

Neumann (1972) กล่าวว่า ในสภาพความเป็นจริงในปัจจุบันทางเลือกในการรับรู้ของประชาชนนั้นมีอยู่อย่างจำกัดมาก ทั้งนี้เนื่องจากลักษณะการทำงาน 3 ประการ ของสื่อมวลชนดังนี้

1. Ubiquity - ในทุกหนทุกแห่ง สื่อมวลชนจะมีบทบาทเป็นแหล่งข่าวสารที่พบได้ทุกที่
2. Cumulation - สื่อต่างๆมีแนวโน้มที่จะเสนอเรื่องราวแบบซ้ำซากมูมมงที่ใช้พิจารณา

ก็เหมือน ๆ กัน ไม่ว่าจะใครจะเป็นบรรณาธิการ ไม่ว่าจะ เป็นสื่อประเภทไหน หรือไม่ว่าจะเป็นช่วงยุคสมัยไหน

3. Consonance – ระบบค่านิยมของบรรณานักข่าวที่มีบทบาทสำคัญในการรายงานเนื้อหาข่าวของทุกสื่อจะมีลักษณะเหมือนกัน

ซึ่ง ศันสนีย์ แสงโรจน์เพิ่มสุข (2553) กล่าวว่าทฤษฎีการกำหนดวาระข่าวสาร (Agenda Setting Theory) เชื่อว่าสื่อมวลชนมีอิทธิพลในเรื่องของความรู้ (Cognitive Theory) โดยมองว่าสื่อมวลชนสามารถสื่อสารเรื่องราวต่าง ๆ ที่จะทำให้ประชาชนสนใจติดตามเหตุการณ์นั้น เมื่อประชาชนให้ความสนใจต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างต่อเนื่องแล้ว การนำเสนอเรื่องราวเหล่านั้น ๆ ออกสู่สาธารณชนให้รับทราบเป็นประจำสืบเนื่องกันไปสักระยะหนึ่ง ผลจากการกระทำเช่นนี้ สามารถทำให้สาธารณชนส่วนใหญ่เกิดความคล้อยตามและรู้สึกรู้สีกว่าเรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องที่น่าสนใจและต้องให้ความสำคัญ กล่าวคือ สื่อมวลชนสามารถทำให้ผู้รับสารเกิดความสนใจและคิดในประเด็นที่สื่อเลือกมานำเสนอได้มากกว่าที่จะทำให้ผู้รับสารคิดเหมือนกับที่สื่อคิดเช่นเดียวกับในยุคสังคมมวลชน โดยผลต่อการกำหนดวาระข่าวสาร (Agenda setting) ซึ่งเป็นความสามารถของสื่อมวลชนที่จะมีอิทธิพลต่อระดับการรับรู้เรื่องราวสาธารณะ และกระตุ้นให้บุคคลเกิดความรู้ความสนใจในข่าวสารนั้น ๆ โดยสื่อมวลชนเลือกเฟ้นประเด็นสำคัญของหัวข้อ (Topic) หรือปัญหา (Issue) ในการรายงานข่าวสารหรือตระหนักถึงสาระสำคัญของหัวข้อหรือปัญหานั้น อีกนัยหนึ่งคือสื่อมวลชนทำหน้าที่กำหนดวาระข่าวสารของตนเอง จึงย่อมที่จะสร้างอิทธิพลต่อการเปิดรับข่าวสารของบุคคล และมีผลกระทบโดยรวมต่อสังคมได้มาก ทั้งในแง่ของความเหมาะสมของข่าวสาร ความเที่ยงตรง และวิธีการนำเสนอโดยปราศจากอคติ

ผู้วิจัยเลือกใช้ทฤษฎีกำหนดระเบียบวาระ เนื่องด้วยผู้วิจัยศึกษาสื่อมวลชน ซึ่งเกี่ยวข้องกับงานข่าวโดยตรง โดยงานสายนี้เชื่อกันว่าสื่อมวลชนมีอิทธิพลอย่างมากในกระบวนการคัดสรรข่าวก่อนนำเสนอต่อสาธารณชนจึงจำเป็นต้องศึกษาทฤษฎีกำหนดระเบียบวาระ ถึงความเป็นมา ทศนคติและมุมมองตลอดจนผลต่อการกำหนดวาระข่าวสารที่เกิดขึ้นตามมากับผู้รับสารหรือสังคม

ทฤษฎีผู้ปิดและเปิดประตูสาร

จากการที่นักสื่อสารมวลชนมีหน้าที่เลือกสรร ตกแต่ง เรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นก่อนที่จะเสนอไปยังผู้รับสาร ซึ่งลักษณะหน้าที่เช่นนี้คล้ายกับว่าทำหน้าที่เป็น "ผู้เฝ้าประตู" (Gatekeeper) หรือบางแห่งก็เรียกกันว่านายทวารข่าวสาร หรือผู้ปิดและเปิดประตูสาร ซึ่งการจะเรียกเช่นใดนั้นความหมายก็คงไม่พ้นผู้ที่คอยกั้นกรองข่าวสารเพื่อที่จะส่งผ่านสื่อมวลชนไปยังผู้รับสาร ตามแนวความคิดเกี่ยวกับหน้าที่ "ผู้เฝ้าประตู" (Gatekeeper) ที่มาจากข้อเขียนของ เค เลวิน (Lewin K. 1947) ซึ่งได้ให้ข้อสังเกตไว้ว่า ข่าวสารมักจะไหลผ่านช่องทางต่าง ๆ อันประกอบไปด้วยบริเวณประตูที่ซึ่งมีการปล่อยหรือกักข่าวสารต่าง ๆ ตามกฎเกณฑ์ที่ตั้งไว้ หรือโดยวินิจัยของผู้เฝ้าประตูว่าจะยอมให้ข่าวสารใดไหลผ่านไปได้อหรือไม่ หรือข่าวสารอะไรควรจะไปถึงผู้รับสารบ้าง หรือข่าวสารอะไรควรตัดออกไปทั้งหมด ซึ่งแนวความคิดนี้เอง ได้ถูกนำมาอธิบายลักษณะการไหลของข่าวสารจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสารในกระบวนการสื่อสารมวลชน หรือเปรียบเทียบเป็นบุคคลผู้ทำหน้าที่ปิดและเปิดประตูข่าวสารที่ยืนอยู่ระหว่างตัวข่าวสารและผู้รับสารจากสื่อมวลชน

สำหรับกรณีที่นักข่าวได้รับมอบหมายจากบรรณาธิการข่าวให้ไปหาข่าว นักข่าวผู้นั้นก็จะทำหน้าที่เหมือนกับผู้เฝ้าประตูหรือผู้ปิดเปิดประตูสารเช่นกัน คือจะเป็นคนตัดสินใจในเบื้องต้นว่าจะเขียนข้อเท็จจริงในเรื่องของข่าวที่ตนหาได้อย่างไร ซึ่งการที่นักข่าว และบรรณาธิการข่าว จะตัดสินใจเลือกข่าวอย่างไรนั้น ข้อเขียนของ Bagdikian (1974) ได้บอกไว้ว่า ขึ้นอยู่กับปัจจัยดังต่อไปนี้

1. หลักที่ยึดถือในการบริหาร
2. การมองโลกของความจริงและนิสัยของคนโดยมองว่าผู้อ่านต้องการอะไรและมี
ความปรารถนาอย่างไร
3. ค่านิยม ซึ่งยึดถือโดยกองบรรณาธิการที่มีความเชี่ยวชาญในวิชาชีพ มีมาตรฐานทาง
สุคันความยุติธรรม และเป็นที่ยอมรับในวงวิชาชีพ คือเขาจะเป็นผู้ตัดสินว่าอะไรที่ผู้อ่านในหมู่
คณะของเขาควรจะได้รู้

4. การประเมินค่าของข่าวสาร โดยการแข่งขันของสื่อ

5. ค่านิยมส่วนตัว และนิสัยแปลก ๆ ของบรรณาธิการเช่น ถ้าบรรณาธิการกลัวหรือไม่ชอบอะไรบางอย่าง เขาจะไม่อนุญาตให้สิ่งที่เขาไม่ชอบปรากฏอยู่ในข่าว หรือตีพิมพ์บนหนังสือพิมพ์ในขณะที่เขาเป็นบรรณาธิการอยู่

ซึ่งนอกจากปัจจัยทั้ง 5 แล้ว ยังมีสิ่งซึ่งเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจของบรรณาธิการอื่น เช่น ปัจจัยเรื่องเวลา และเนื้อที่การเสนอข่าวสาร ตัวอย่างเช่น นักข่าวที่หาข่าวมาได้แล้ว รายงานข่าวเข้าสู่หน่วยงานของตนก็จะมีคนอื่น ๆ คือพวก Rewriter เป็นผู้เฝ้าประตูอีกต่อหนึ่ง พวกนี้จะทำหน้าที่ตบแต่งข่าว จะโดยการตัดทอน ย่อหน้า ตัดบางประโยค บางคำของข่าว หรืออาจจะไม่แก้ไข ต้นฉบับข่าวที่นักข่าวคนนั้นส่งมาเลยก็ได้ แล้วก็ส่งข่าวนั้นออกไปตีพิมพ์หรือออกอากาศ แต่บางครั้งเมื่อส่งข่าวไปแล้วไม่ได้ตีพิมพ์ก็มี ทั้งนี้เพราะเนื้อที่ในหน้าหนังสือพิมพ์ไม่พอ หรือเวลาในการกระจายเสียงมีไม่พอ อาจจะเป็นเพราะผู้จัดการฝ่ายโฆษณารับโฆษณาเข้ามามากจนทำให้เนื้อที่และเวลาในการเสนอข่าวไม่พอตัวผู้จัดการฝ่ายโฆษณานี้ก็คือว่าทำหน้าที่เป็น Gatekeeper เช่นกัน

โดย Schramm กล่าวเพิ่มเติมไว้ว่า Gatekeeper เป็นผู้มีสิทธิในการเปิดและปิดประตูสารต่าง ๆ ที่มีมาถึง Gatekeeper ซึ่งการสื่อสารในสังคมทุกวันนี้ Gatekeeper ก็ยังคงมีบทบาทอย่างสำคัญมากทั้งนี้เพราะ Gatekeeper เหล่านี้ได้แก่ นักข่าว บรรณาธิการข่าว หัวหน้าฝ่ายข่าวต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นข่าวเศรษฐกิจ การเมือง สังคม หรือวัฒนธรรม ผู้เขียน ผู้พิมพ์ นักวิจารณ์ หัวหน้าหน่วยงานด้านสื่อสาร ผู้จัดการโฆษณา ประชาชน ครู และพ่อแม่ เป็นต้น หน้าที่ของ Gatekeeper ไม่เพียงแต่เลือกหรือปฏิเสธสารต่าง ๆ ที่เข้ามาเท่านั้น Gatekeeper ยังทำหน้าที่จัดสรรนั้น ๆ ให้อยู่ในรูปที่เขาต้องการตลอดจนกระทั่งกำหนดการนำเสนอข่าวสาร ระยะเวลาที่หน่วยงานข่าวสารนั้นไว้ว่าจะเสนอในช่วงเวลาใดหรือเสนอสารทั้งหมดซ้ำ ๆ กัน หรือเลือกเสนอเพียงบางส่วนเท่านั้น

ผู้วิจัยเลือกใช้ทฤษฎีผู้ปิดและเปิดประตูสาร เนื่องด้วยผู้วิจัยศึกษาสื่อมวลชน ซึ่งเกี่ยวข้องกับงานข่าวโดยตรง โดยงานสายนี้เชื่อกันว่าสื่อมวลชนมีอิทธิพลอย่างมากในกระบวนการคัดสรรข่าว

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในเรื่องการคัดสรรข่าวอาชญากรรม โดยส่วนใหญ่มักจะเป็นการวิจัยในเรื่องของการคัดเลือกภาพและเนื้อหาข่าวที่นำเสนอในสื่อประเภทต่างๆ ทั้งหนังสือพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ เป็นต้น และปัจจัยที่มีผลต่อการคัดเลือกข่าวนั้นๆ มีหลากหลายวิธี และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องหลายระดับบุคคล รวมทั้งการลำดับความสำคัญ ซึ่งผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการคัดเลือกข่าวดังกล่าวมีดังนี้

งานวิจัยในประเทศ

อรรณวุฒิ จันทร์บุษราคัม (2539) วิจัยเรื่อง "ความตรงเชิงโครงสร้างและความสามารถในการทำนาย ของแบบทดสอบวัดระดับแรงจูงใจทางจริยธรรมในวิชาชีพสื่อมวลชน" โดยการทดสอบหาแบบแผนการจับกลุ่มของข้อความ ที่สะท้อนถึงแรงจูงใจทางจริยธรรมในวิชาชีพสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ ผลการวิจัยพบว่า แบบแผนการจับกลุ่มของแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังการตัดสินใจทางจริยธรรมในวิชาชีพสื่อมวลชน สามารถแบ่งได้เป็น 4 ปัจจัย ดังนี้ ปัจจัยที่ 1 ประกอบด้วย แรงจูงใจที่เกี่ยวกับมาตรฐานในวิชาชีพ ความเชื่อถือของประชาชนและหลักกฎหมาย ปัจจัยที่ 2 ประกอบด้วย แรงจูงใจเกี่ยวกับการทำทุกอย่างเพื่อให้งานสำเร็จ ขึ้นอยู่กับมาตรฐานของนายจ้าง ความสนใจของสาธารณะชน และบรรทัดฐานของสังคม ปัจจัยที่ 3 ประกอบด้วย การไม่มีความรู้ความสนใจในจริยธรรม และแรงจูงใจเกี่ยวกับการต้องการความก้าวหน้าส่วนตัว ปัจจัยที่ 4 ประกอบด้วยแรงจูงใจเกี่ยวกับความเชื่อทางศาสนา เมื่อนำคะแนนปัจจัย (Factor Score) ของแต่ละปัจจัย มาหาความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มที่มีการตัดสินใจ ในทางที่มีจริยธรรมต่ำ กับกลุ่มที่มีการตัดสินใจที่มีจริยธรรมสูง พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างกลุ่มทั้งสองในปัจจัยที่ 2 และ 3 กล่าวคือ ผู้ที่เห็นด้วยกับปัจจัยทั้งสองนี้มีการตัดสินใจในทางที่มีจริยธรรมต่ำ ส่วนผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับปัจจัยทั้งสองนี้มีการตัดสินใจในทางที่มีจริยธรรมสูง แสดงว่า ปัจจัยที่ 2 และ 3 ที่ได้จากการศึกษานี้สามารถทำนายถึงการตัดสินใจทางจริยธรรมในวิชาชีพสื่อมวลชนได้

การณย์ มีถม (2540) วิจัยเรื่อง "การคัดเลือกข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย : ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างหนังสือพิมพ์ไทยรัฐกับหนังสือพิมพ์เดลินิวส์" เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเพื่อทราบกระบวนการและขั้นตอนในการนำเสนอข่าวหน้าหนึ่ง เพื่อทราบองค์ประกอบของคุณค่าข่าวที่มีอิทธิพลต่อการคัดเลือกข่าว เพื่อนำเสนอในหน้าหนังสือพิมพ์ และปัจจัยที่มีอิทธิพลในการ

คัดเลือกข่าวเพื่อนำเสนอหน้าหนึ่ง โดยเน้นวิจัยเชิงคุณภาพ และสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ในส่วนของหัวหน้าข่าว ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และมีหน้าที่ในการพิจารณาคัดเลือกข่าว โดยระบุถึงเหตุผลว่าข่าวแต่ละข่าวที่ได้รับการคัดเลือก มีคุณค่าของข่าวในด้านใด มีความสำคัญและน่าสนใจ ลักษณะใด นอกจากปัจจัยดังกล่าวข้างต้นเหล่านี้ ยังมีปัจจัยอื่นใดอีกบ้างที่ใช้ประกอบการพิจารณาคัดเลือกข่าว พบว่าหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ มีความคล้ายคลึงกันทั้งในรูปแบบ ประเภทของหนังสือพิมพ์ การจัดองค์กรภายในกองบรรณาธิการ รวมทั้งการคัดเลือกข่าวหน้าหนึ่ง แต่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ได้ให้ความสนใจของค์ประกอบคุณค่าของข่าวและปัจจัยอื่นๆที่มีอิทธิพลต่อการคัดเลือกข่าวที่แตกต่างกัน นั่นเพราะเหตุผลสำคัญในตัวผู้ที่มีหน้าที่ในการคัดเลือกข่าวมีความชำนาญและประสบการณ์ที่แตกต่างกัน

เสาวลักษณ์ สุขสมัย (2543) วิจัยเรื่อง "บรรทัดฐานองค์กรและมาตรฐานวิชาชีพในการคัดเลือกข่าวของผู้บริหารข่าวหนังสือพิมพ์รายวัน " ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบรรทัดฐานองค์กรและมาตรฐานวิชาชีพ ในการปฏิบัติงานคัดเลือกข่าวของกลุ่มผู้บริหารข่าวหนังสือพิมพ์รายวัน พบว่า ผู้บริหารข่าวของหนังสือพิมพ์ประเภทแนวทั่วไป กับของหนังสือพิมพ์แนวธุรกิจ มีแนวปฏิบัติที่เป็นบรรทัดฐานขององค์กร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในหลายประเด็น ทั้งนี้โดยผู้บริหารข่าวหนังสือพิมพ์แนวธุรกิจระบุว่า มีการเข้มงวดกับโฆษณาแฝงหรือเลียนแบบในรูปแบบข่าวหรือบทความสารคดีในหน้าหนังสือพิมพ์ และหลีกเลี่ยงการเสนอเนื้อหาข่าวที่ส่งเสริมการพนันขั้นต่อ รวมทั้งมีการแก้ไขข่าวสารที่ผิดพลาด อย่างเปิดเผยชัดเจนทันที โดยไม่ต้องให้มีผู้ร้องเรียนมา ซึ่งโดยเฉลี่ยผู้บริหารข่าวของหนังสือพิมพ์แนวธุรกิจ ระบุว่ามีการถือปฏิบัติมากกว่าผู้บริหารข่าวหนังสือพิมพ์แนวทั่วไป ในขณะที่ผู้บริหารข่าวของหนังสือพิมพ์แนวทั่วไป ถือปฏิบัติว่า ข่าวลือสามารถนำเสนอเป็นข่าวได้ มากกว่าที่ผู้บริหารข่าวหนังสือพิมพ์แนวธุรกิจระบุ นอกจากนั้น ยังพบว่าผู้บริหารข่าวหนังสือพิมพ์ในระดับนโยบาย มีระดับมาตรฐานวิชาชีพ ในการตัดสินใจที่โน้มเอียงไปในเชิงมีจริยธรรม สูงกว่ากลุ่มผู้บริหารข่าวในระดับปฏิบัติ รวมทั้งกรณีสมมติการรับสินบนจากแหล่งข่าว ส่วนการให้นำหน้าในการคัดเลือกข่าว ปรากฏว่าผู้บริหารข่าวส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับมาตรฐานวิชาชีพมากกว่าบรรทัดฐานองค์กร

บุญฤทธิ์ ศรีวิจิตร (2544) วิจัยเรื่อง "ลักษณะที่เป็นจริงกับลักษณะที่พึงประสงค์ของการนำเสนอข่าวอาชญากรรมของหนังสือพิมพ์ในทัศนะของประชาชน เจ้าหน้าที่ตำรวจ และนักหนังสือพิมพ์" เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะที่เป็นจริงของการเสนอข่าวอาชญากรรม ในด้านคุณค่าข่าว จริยธรรม/จรรยาบรรณ และผลกระทบของหนังสือพิมพ์ ในทัศนะของประชาชน

เจ้าหน้าที่ตำรวจ และนักหนังสือพิมพ์ พบว่าแต่ละอาชีพมีความคิดเห็นที่ค่อนข้างคล้ายกัน ในบางส่วน โดยนักหนังสือพิมพ์มองว่าลักษณะของการนำเสนอข่าวอาชญากรรมของหนังสือพิมพ์เน้นจรรยาบรรณ แต่ประชาชน และเจ้าหน้าที่ตำรวจกลับมองว่าหนังสือพิมพ์เน้นที่ยอดขายของหนังสือพิมพ์มากกว่า โดยการนำเสนอข่าวนั้นๆ ไม่คำนึงถึงสาธารณะประโยชน์ แม้แต่การพาดหัวข่าวก็เกินแก่ความจริง ไม่สะท้อนเนื้อหาหลักภายใน แต่นักหนังสือพิมพ์ มองว่าการนำเสนอเป็นความจริงจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทางด้านประชาชนและเจ้าหน้าที่ตำรวจมองอีกว่า ข่าวอาชญากรรมเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีในการลอกเลียนแบบได้ง่ายของประชาชน และมีข้อดีในส่วนที่เป็นการมุ่งให้อาชญากรได้รับผิดตามกฎหมาย แต่ก็มีส่วนที่เป็นการชี้ช่องทางให้คนทำผิดหลบหนีได้ง่ายขึ้น ในแง่ลักษณะอันพึงประสงค์ที่สอดคล้องกันมากที่สุดในเรื่องนี้คือ อาชญากรรมเป็นภัยใกล้ตัว เหมาะที่หนังสือพิมพ์จะนำมาเสนอตีแผ่ให้ประชาชนทราบ แต่ควรมีความระมัดระวังในส่วนของการนำเสนอข่าวที่เน้นความรวดเร็วเกินไป รวมถึงการใช้ภาษาที่ไม่สุภาพด้วย

ทสมา ขจรวงษ์ (2546) วิจัยเรื่อง " ความเหมาะสมของภาษาพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวันไทยปีพุทธศักราช 2542 " โดยงานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ในการศึกษา 2 ประการคือ 1) เพื่อศึกษาลักษณะการใช้ภาษาพาดหัวข่าวในแง่ของการใช้คำ วลี ประโยค และเครื่องหมายวรรคตอน 2) เพื่อศึกษาความเหมาะสมในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งในแง่ของการทำหน้าที่ตามวัตถุประสงค์หลักของการพาดหัวข่าว และในแง่จริยธรรม ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยคือ พาดหัวข่าวส่วนใหญ่และสำคัญที่สุดในหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ และข่าวสด ระหว่างวันที่ 1 มกราคม – 31 ธันวาคม 2542 ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะการใช้ภาษาของพาดหัวข่าวทั้งการใช้คำ วลี ประโยค และเครื่องหมายวรรคตอน ต่างแสดงให้เห็นว่าการใช้ภาษาของพาดหัวข่าวเน้นการให้สาระสำคัญของข่าวควบคู่กับการดึงดูดความสนใจโดยไม่เน้นความถูกต้องสมบูรณ์ ซึ่งปรากฏให้เห็นในรูปของการใช้คำต่ำกว่ามาตรฐาน และในแง่ความเหมาะสมของการทำหน้าที่ตามวัตถุประสงค์หลักของการพาดหัวข่าวพบว่าการใช้ภาษาของพาดหัวข่าวสามารถทำหน้าที่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่านได้ ส่วนด้านการศึกษาความเหมาะสมในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของพาดหัวข่าวเชิงจริยธรรมพบว่า การนำภาษาซึ่งเป็นข้อบกพร่องของหนังสือพิมพ์ ทั้ง 4 ลักษณะ ได้แก่ การใช้ภาษาที่ทำให้เกิดความเบี่ยงเบนของสาร การใช้ภาษาไม่สุภาพ การใช้ภาษาหยาบโหด และการใช้ถ้อยคำรุนแรง

บุญรอด พัวศรี (2546) วิจัยเรื่อง " ผลกระทบของการนำเสนอข่าวอาชญากรรมทางโทรทัศน์ " มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบของการนำเสนอข่าวอาชญากรรมทางโทรทัศน์

รวมทั้งปัจจัยและแนวทางปรับปรุงการนำเสนอข่าวอาชญากรรมทางโทรทัศน์ โดยศึกษาความคิดเห็นของ ตำรวจ นักสื่อสารมวลชน และนักวิชาการ เกี่ยวกับผลกระทบในด้านต่างๆ และยังได้วิเคราะห์ปัญหาที่เกิดขึ้นรวมทั้งเสนอแนะแนวทางการแก้ไข การเก็บข้อมูลใช้วิธีสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In – Depth Interview) โดยมีกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้อง 3 สาขาอาชีพ ประกอบด้วย ข้าราชการตำรวจในตำแหน่ง โฆษกประจำหน่วยงานที่มีหน้าที่ให้ข่าวกับสื่อมวลชน บรรณาธิการข่าวอาชญากรรมประจำสถานีโทรทัศน์แบบไม่เสียค่าสมาชิกทุกช่อง และนักวิชาการด้านสื่อสารมวลชนในสถาบันอุดมศึกษา เพื่อศึกษาถึงความคิดเห็นมุมมอง ปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นจากการนำเสนอข่าวอาชญากรรมทางโทรทัศน์ พบว่าข่าวอาชญากรรมทางโทรทัศน์มีทั้งเนื้อหาที่ให้ประโยชน์และส่งผลเสียต่อผู้ชม ข่าวอาชญากรรมทางโทรทัศน์ให้ประโยชน์ในด้านการเตือนภัยให้ประชาชนตระหนักถึงอันตรายทำให้ป้องกันตัวเองได้ทันท่วงที และยังทำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ความสนใจแก้ไขป้องกันปัญหาต่างๆ แต่ขณะเดียวกันก็ส่งผลเสียไม่ว่าจะเป็นภาพข่าวที่รุนแรง ล่อแหลมและข้อมูลที่น่าเสนอโดยละเอียดก็ทำให้เกิดผลกระทบต่อบุคคลที่ตกเป็นข่าว โดยเฉพาะเด็กและสตรี

จุฑาทิพย์ โพธิ์ทอง (2547) วิจัยเรื่อง "ความรุนแรงที่ปรากฏในการใช้ภาษาของข่าวอาชญากรรม ในหนังสือพิมพ์รายวัน" งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการใช้ภาษาที่มีความรุนแรงในข่าวอาชญากรรมประเภทฆาตกรรมและข่มขืนกระทำชำเรา จำนวน 1,165 ข่าว ที่ปรากฏในหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์แนวประชานิยมสองฉบับ คือ ไทยรัฐและเดลินิวส์ ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2542 ถึง 31 ธันวาคม 2544 โดยปรากฏในหน่วยประโยค 2 ลักษณะ คือ 1) นามวลี 2) กริยาวลี ซึ่งจำแนกการวิเคราะห์เป็น 2 ลักษณะ คือ 1) จำแนกตามโครงสร้างของประโยค พบว่าหัวข่าวมักจะเป็นประโยคสามัญเป็นส่วนใหญ่ มีประโยคซับซ้อนและประโยคผสมอยู่บ้าง รูปประโยคอาจไม่ระบุหน่วยประธานหรือหน่วยกรรมเพื่อความกระชับ แต่อ่านเข้าใจได้จากความสัมพันธ์ระหว่างประโยค ส่วนเนื้อข่าว จะพบประโยคผสมซับซ้อนมากที่สุด โดยมุ่งให้รายละเอียดคล้ายจำลองภาพเหตุการณ์ 2) จำแนกตามความหมาย ประโยคเน้นผู้ถูกกระทำ ส่วนใหญ่พบในเนื้อข่าวมากกว่าหัวข่าว มีทั้งที่ทำให้ผู้ถูกกระทำและอวัยวะของผู้ถูกกระทำเป็นประธานของประโยค เน้นความน่าเวทนา ความเหมาะสมของภาษาข่าวอาชญากรรม วิเคราะห์ได้ 3 ประเด็น คือ 1) การดึงดูความสนใจเกินความจำเป็น 2) ความเหมาะสมเชิงจริยธรรมมีความรุนแรงในการนำเสนอข่าวและ 3) การสร้างทัศนคติแง่ลบในการวิเคราะห์ข่าวอาชญากรรม

ประกายดาว สาริกบุตร (2548) วิจัยเรื่อง "ผลกระทบเชิงพฤติกรรมของผู้รับสารจากหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ในจังหวัดอุบลราชธานี" โดยการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลกระทบเชิงพฤติกรรมของผู้รับสารจากการนำเสนอข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ในจังหวัดอุบลราชธานี เพื่อศึกษาถึงสภาพปัญหาของการนำเสนอในทัศนะของผู้รับสาร รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพของวัยรุ่นกับผลกระทบที่ได้รับในด้านคุณค่าและแนวโน้มทางอารมณ์ พบว่าจากผู้ตอบแบบสอบถาม 347 คน ส่วนใหญ่รับข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์จากบ้านพัก/หอพัก เพราะต้องการข้อมูลข่าวสารทั่วไปเป็นประเด็นหลัก ดังนั้นการอ่านหนังสือพิมพ์จะมุ่งอ่านเพียงบางส่วนที่เกี่ยวข้องกับความสนใจของตนเองเท่านั้น และจะอ่านข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐก็ต่อเมื่อมีเวลาว่างมากพอ เพราะส่วนใหญ่ได้ใช้เวลาส่วนมากไปกับการเรียนหนังสือ แต่อย่างไรก็ตามสามารถระบุได้อย่างชัดเจนว่าข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เน้นนำหนักไปที่ข่าวอาชญากรรมมาเป็นอันดับหนึ่ง

จันทกร บุญเลิศกุล (2549) วิจัยเรื่อง "การพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์กับการคุกคามทางเพศที่เกิดขึ้นกับสตรี: กรณีศึกษาเฉพาะหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ คม ชัด ลึก ในปี พ.ศ. 2548" เป็นการวิเคราะห์รูปแบบการนำเสนอของหนังสือพิมพ์หน้าหนึ่งกับการคุกคามทางเพศที่เกิดขึ้นกับสตรี ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ และการสัมภาษณ์บรรณาธิการข่าว กลุ่มสิทธิสตรี เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของบรรณาธิการข่าวหน้า 1 กลุ่มสิทธิสตรี และผู้อ่าน เกี่ยวกับการนำเสนอข่าว อีกทั้งยังศึกษารูปแบบการพาดหัวข่าวหน้าหนึ่ง ซึ่งพบว่าการนำเสนอข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ (1) มีความเหมาะสม เพราะกลุ่มเป้าหมายคิดว่าไม่ว่าหญิงหรือชายก็มีสิทธิที่จะกระทำหรือตกเป็นข่าวและสามารถนำเสนอในสิ่งที่ตกเป็นข่าวได้เท่าเทียมกัน (2) ไม่เหมาะสม เนื่องจากในบางข่าวที่ผู้หญิงตกเป็นข่าวนั้น มักจะนำเสนอในเรื่องทางเพศ เป็นหลัก ส่วนผลการสัมภาษณ์บรรณาธิการ สามารถสรุปแนวคิดที่มีต่อเรื่องการพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์กับการคุกคามทางเพศที่เกิดขึ้นกับสตรีว่าหลักการทำงานของนักข่าวนั้น โดยส่วนใหญ่จะคำนึงถึงความนิยมของข่าว ที่ตอบสนองความสนใจของประชาชน ส่วนเรื่องการนำเสนอข่าวที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับผู้หญิงนั้น ในตอนนี้ทั้ง 3 ฉบับ ได้คำนึงถึงการเลือกใช้คำและภาพมากขึ้น ส่วนผลจากการสัมภาษณ์กลุ่มสิทธิสตรี พบว่ามีการนำเสนอที่ไม่เหมาะสม โดยส่วนใหญ่มองว่าเน้นประเด็นของการขายข่าวโดยมุ่งหวังยอดจำหน่ายมากกว่าความรับผิดชอบต่อสังคม

ฐิติพัชร์ จารุพูนผล (2549) วิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของประชาชนในกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการนำเสนอภาพข่าวอาชญากรรมของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ" ซึ่งเป็นการศึกษาในลักษณะ

เชิงลึกเกี่ยวกับผู้ผลิตหนังสือพิมพ์ไทยรัฐว่ามีขั้นตอนกระบวนการอย่างไร และเพื่อศึกษาพฤติกรรมการอ่านหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ พร้อมทั้งความคิดเห็นของผู้อ่านที่มีต่อการนำเสนอภาพข่าวอาชญากรรมนั้น พบว่า กลุ่มที่สนใจอ่านหนังสือพิมพ์จะเป็นชายและหญิงในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน มีอายุระหว่าง 20-30 ปี เป็นวัยที่ใกล้จบการศึกษา เริ่มต้นการทำงาน เพราะจำเป็นต้องกระตือรือร้นพยายามติดตามเหตุการณ์บ้านเมือง แสวงหาความรู้ให้กับตนเองเพื่อปรับตัวให้เข้ากับสังคม ซึ่งผู้อ่านกลุ่มดังกล่าวมีการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์ไทยรัฐว่าสามารถดึงดูดใจผู้อ่านได้จริง เน้นภาพสีมากกว่าขาวดำ แสดงถึงความชัดเจนของภาพ และภาพดังกล่าวควรอยู่ที่บริเวณหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ โดยส่วนใหญ่ยังกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า ชอบที่จะดูข่าวอาชญากรรมในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เพราะเห็นภาพความจริงชัดเจน มีการนำเสนอในสัดส่วนที่เหมาะสม และข่าวการนำเสนอภาพอาชญากรรมที่รุนแรงที่สุดจะเป็น ภาพการฆาตกรรม/ฆ่าตัวตาย/ข่มขืนแล้วฆ่า รองลงมาคืออุบัติเหตุรถชน

ศันสนีย์ แสงโรจน์เพิ่มสุข (2553) วิจัยเรื่อง "อิทธิพลของพาดหัวข่าวอาชญากรรม ที่มีผลกระทบต่อผู้อ่านพาดหัวข่าวอาชญากรรมในหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย" เป็นการวิจัยที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้อ่าน และความรับผิดชอบและตระหนักถึงจริยธรรมในการพาดหัวข่าวอาชญากรรมของบรรณาธิการข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย โดยการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งจะกำหนดกลุ่มทดลองจำนวน 5 กลุ่ม ได้แก่ ผู้ประกอบอาชีพค้าขาย นักศึกษา นักวิชาการด้านสังคมศาสตร์ จิตแพทย์นักจิตวิทยาและนักวิชาการด้านจิตเวชศาสตร์ และนักวิชาการด้านภาษาไทย โดยจัดให้มีการจัดกระทำ (Treatment) คือ กำพาดหัวข่าวอาชญากรรมของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ มติชนและแนวหน้า ตั้งแต่ฉบับประจำวันที่ 1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม พ.ศ.2551 โดย กำหนดให้กลุ่มตัวอย่าง อ่านพาดหัวข่าวดังกล่าวพร้อมกับแสดงความคิดเห็น และได้ทำการเก็บข้อมูลเพิ่มเติมด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ปฏิบัติการในวิชาชีพหนังสือพิมพ์ ในประเด็นของความรับผิดชอบและตระหนักต่อจริยธรรมในการพาดหัวข่าวอาชญากรรมที่นำเสนอในหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ พบว่าผู้อ่านกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า ลักษณะการนำเสนอพาดหัวข่าวอาชญากรรมส่วนใหญ่ มักเสนอเรื่องราวที่เกินความเป็นจริง แสดงถึงความรุนแรงของเหตุการณ์ด้วยการใช้ถ้อยคำที่ให้รายละเอียดของเหตุการณ์จนเกินไป

ศรัณย์ธร ศศิชนากรแก้ว (2553) วิจัยเรื่อง "แนวทางการปฏิรูปสื่อในความคิดเห็นของผู้ประกอบวิชาชีพสื่อมวลชนที่มีต่อสื่อมวลชนไทย" เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาความคิดเห็นของ

สื่อมวลชนต่อแนวทางในการปฏิบัติงานของสื่อมวลชนในปัจจุบันและแนวทางในการปฏิรูปสื่อ โดยวิธีการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ พบว่า ความคิดเห็นของผู้ประกอบวิชาชีพต่อสื่อมวลชนในปัจจุบัน กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นโดยเฉลี่ยในระดับที่สูงที่สุดคือเห็นด้วย ซึ่งสองอันดับแรก ได้แก่ การเห็นด้วยกับประเด็น “การนำเสนอข่าวความขัดแย้งระดับนานาชาติ ว่าควรนำเสนอด้วยความระมัดระวัง” และประเด็น “สื่อมวลชนสามารถนำเสนอข่าวสารที่ทันสมัย รวดเร็วและเกาะติดสถานการณ์” ส่วนประเด็นสองอันดับสุดท้ายมีความคิดเห็นในระดับเฉยๆ ได้แก่ “สื่อมวลชนนำเสนอข่าวโดยคำนึงถึงสิทธิความเป็นส่วนตัวของผู้ที่ตกเป็นข่าว” และประเด็น “สื่อมวลชนมีความน่าเชื่อถือ” ทั้งนี้มีเพียง 3 ประเด็น (23 ประเด็น) ที่ทัศนคติมีความแตกต่างกัน ได้แก่ (1) รัฐเปิดโอกาสให้สื่อมวลชนมีช่องทางการนำเสนอข่าวสารที่หลากหลาย (2) สื่อมวลชนมีการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของแหล่งข่าวมาแล้วอย่างดี และ (3) สื่อมวลชนสนับสนุนให้ผู้คนมีส่วนร่วมทางการเมืองและสังคม

งานวิจัยในต่างประเทศ

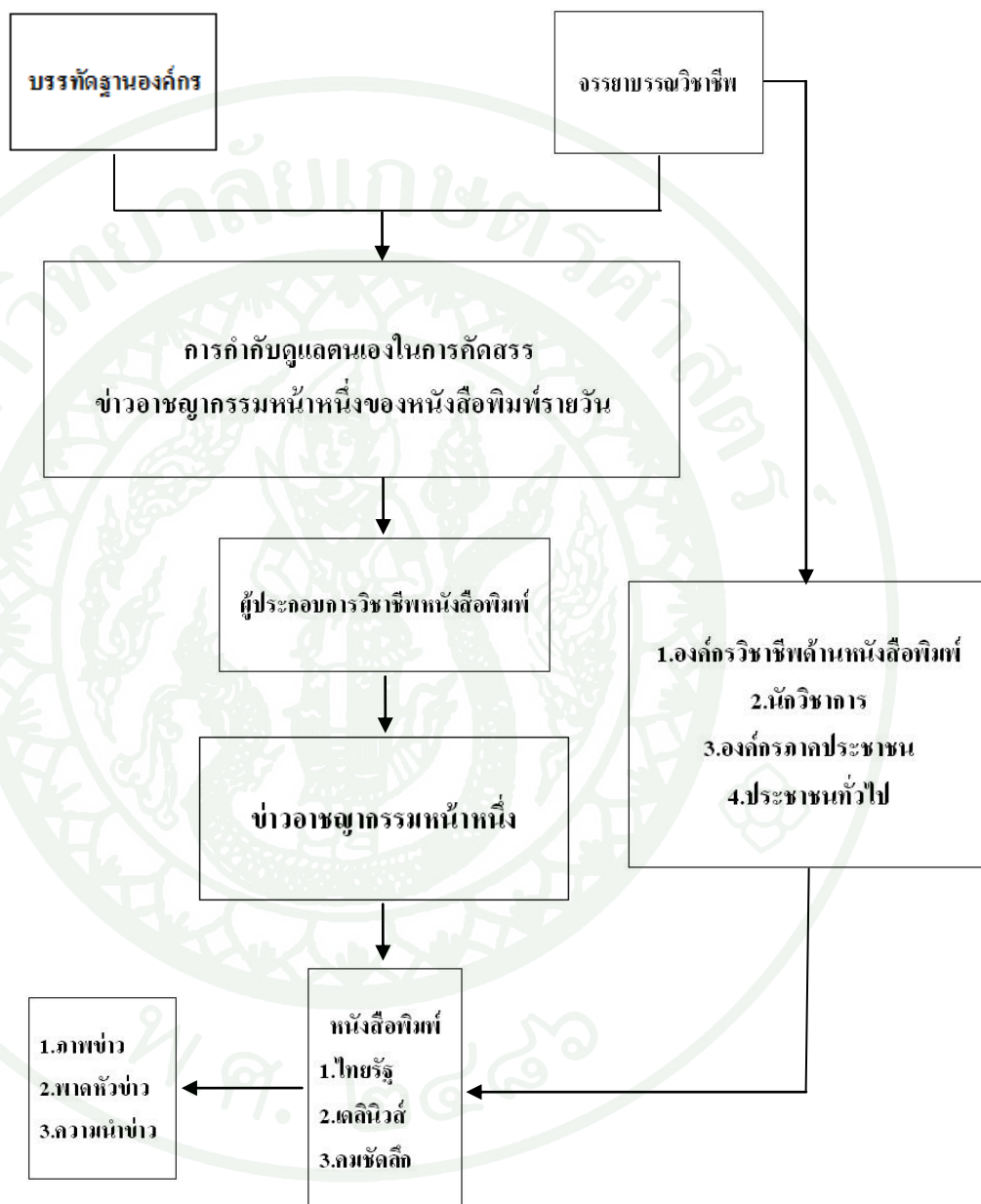
Wright (1974) วิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์ระดับมาตรฐานวิชาชีพของนักหนังสือพิมพ์แคนาดา" พบว่า ระดับมาตรฐานวิชาชีพของนักหนังสือพิมพ์แคนาดามากกว่าครึ่งหนึ่ง มีระดับมาตรฐานค่อนข้างสูง แต่ยังไม่พอใจกับสิ่งที่อยู่ในปัจจุบัน ผู้ที่จัดอยู่ในกลุ่ม ที่มีระดับวิชาชีพสูงและปานกลาง รู้สึกว่าตัวเองไม่ได้รับโอกาสมากพอในการแสดงความสามารถอย่างเต็มที่ และลำบากใจที่จะยอมรับความสามารถของเพื่อนร่วมงาน ในทางตรงข้าม การศึกษาระดับมาตรฐานวิชาชีพในประเทศอื่น ๆ พบว่า มีจำนวนมากที่มาตรฐานทางวิชาชีพอยู่ในระดับต่ำ และสิ้นหวังกับความก้าวหน้าในวิชาชีพ ถ้าพิจารณากลุ่มนักหนังสือพิมพ์ ที่อยู่ในระดับมาตรฐานวิชาชีพสูง และปานกลางแล้ว จะพบว่ากลุ่มคนเหล่านี้ก็ยังขาดเรื่องการศึกษาในระบบ และการฝึกอบรมทางวิชาชีพ และมีความปรารถนาอย่างแรงกล้า ที่ต้องการให้มีการเปิดหลักสูตรหรือฟื้นความรู้ เพื่อให้คนที่ทำงานแล้วได้มีโอกาสได้เรียนด้วย มีข้อสันนิษฐานอีกว่า กว่าครึ่งหนึ่งของนักหนังสือพิมพ์แคนาดา ไม่ผ่านการเรียนในมหาวิทยาลัย รวมทั้งไม่ได้รับการฝึกอบรมอีกด้วย จึงเป็นการยากที่จะสามารถแสดงศักยภาพให้ถึงระดับมาตรฐานตามที่สังคมคาดหวัง

Boeyink (1994) วิจัยเรื่อง "มุมมองและทัศนคติของนักหนังสือพิมพ์ที่มีต่อจริยธรรม" พบว่า มุมมองและทัศนคติของนักหนังสือพิมพ์แต่ละคน ที่มีต่อจริยธรรม หรือจรรยาบรรณแตกต่างกัน สาเหตุที่มุมมองและทัศนคติของนักหนังสือพิมพ์ในเรื่องดังกล่าวแตกต่างกัน ก็เนื่องมาจาก

ที่สำคัญในการประเมินเนื้อหา คุณลักษณะของบทความที่เลือกจากสี่เหตุการณ์ของซัลลิแวน ซึ่งเก็บข้อมูลจากหนังสือพิมพ์แห่งชาติ 6 ฉบับ พบว่ารูปแบบข่าวที่ถูกนำเสนอ มีกระบวนการตัดสินใจของกองบรรณาธิการในหนังสือพิมพ์รายวัน มีปัจจัยที่สำคัญ ประการที่หนึ่ง กรณีความแตกต่างที่เกี่ยวข้องกับแหล่งที่มาของบทความจากแหล่งกำเนิด ประการที่สองความแตกต่าง เรื่องการครอบคลุม ในแง่การจัดสรรพื้นที่ สำหรับการรายงานข่าววิกฤตของซัลลิแวน หลังจากที่ถูกระบุจากหลายบทความข่าวที่หนังสือพิมพ์วอชิงตันโพสต์, นิวยอร์กไทม์และชิคาโกทริบูน เพื่อรองรับการพิจารณาคดีศาลฎีกาสหรัฐอเมริกา ทั้งสามฉบับนี้พบว่ามีความมากขึ้นในเรื่องการคุ้มครองที่ครอบคลุม ประการที่สาม เรื่องความแตกต่างระหว่างความคุ้มครอง และประการที่สี่ ภูมิภาคมีความสัมพันธ์ที่จะรวมบทความเป็นภาพสะท้อนให้เห็นความแตกต่างระหว่างหนังสือพิมพ์

Marcus (2007) วิจัยเรื่อง "ทรัพยากรสื่อเพื่อการรายงานผลการทำร้ายทางเพศ" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ตรวจสอบการขาดความรวดเร็วและความเข้าใจที่ถูกต้องก่อน เรื่องทางเพศกรณีการทำร้ายร่างกาย ซึ่งบางครั้งการรายงานของสื่อเป็นอันตรายต่อทัศนคติทางสังคมและการกดขี่ของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการที่ผู้หญิงถูกข่มขืน ซึ่งทรัพยากรสื่อมีการสนับสนุนให้มีความเมตตาต่อการตกเป็นเหยื่อในการรายงานการข่มขืน และกรณีการบิดเบือนความจริงของการข่มขืน การถูกทำร้ายทางเพศที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพื่อจะดูผลที่เกิดขึ้นอย่างเป็นนัยสำคัญ เมื่อในความเป็นจริงความรุนแรงทางเพศมีผลกระทบอย่างลึกซึ้งและการปฏิเสธของความเป็นจริงนี้เปรียบเสมือนการประหารเหยื่อ รวมทั้งการยอมรับวัฒนธรรมของความรุนแรงที่มีต่อผู้หญิง พบว่าส่วนมากการข่มขืนจะไม่ถือว่าเป็นอาชญากรรมของจริง เว้นแต่โหดร้ายรุนแรงหรือเกือบเสียชีวิตเท่านั้น สิ่งที่คุณคนไม่ตระหนักคือส่วนใหญ่ของการถูกทำร้ายร่างกายทางเพศเป็นการข่มขืนจากความใกล้ชิด ขัดกับความเชื่อโดยทั่วไปว่าการข่มขืนมีโอกาสน้อยที่จะถูกบันทึกโดยคนแปลกหน้า บ่อยครั้งที่สื่อทำการสรรเสริญการข่มขืน โดยนำเสนอเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากการถูกทำร้ายทางเพศในลักษณะลำเอียง มีทัศนคติทางสังคมที่แสดงให้เห็นว่าความหมายของเหยื่อทำให้เกิดความเชื่อคำตัดสิน, ความสงสาร, และน่ารังเกียจ แทนการเสริมแรงพฤติกรรมเชิงลบให้เผชิญกับความจริง

กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การวิจัยเรื่องการกำกับดูแลตนเองในการคัดสรรข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวัน (Self-Regulations in Selecting First-Page Criminal News of Daily Newspapers) โดยวิธีการเก็บข้อมูลการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ซึ่งประกอบด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) มีขั้นตอนดังนี้

การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1.1 สัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview)

1.1.1 ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ (หัวหน้าข่าวหน้าหนึ่งและบรรณาธิการบริหารข่าวอาชญากรรม) โดยวิธีการเลือกตัวอย่างประชากรโดยไม่อาศัยหลักความน่าจะเป็น (Non – Probability Sampling) เป็นการสุ่มตัวอย่างโดยไม่คำนึงถึงความน่าจะเป็นของประชากรแต่ละหน่วยที่จะได้รับการคัดเลือก จึงเป็นการเลือกตัวอย่างประชากรแบบเจาะจง (Purposive Sampling) หรือการเลือกตัวอย่างประชากรแบบมีเจตนา โดยผู้วิจัยกำหนดคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างหรือกำหนดเกณฑ์ในการเลือกตัวอย่างจาก TOP 10 NEWSPAPER 2010 (Nielson Media Research, 2010) สื่อหนังสือพิมพ์ ที่อยู่ในความนิยมของประชาชนในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร ซึ่งพบว่า 3 อันดับแรก (TOP 3) คือ หนังสือพิมพ์ ที่ได้รับความนิยมมากที่สุดอันดับหนึ่งได้แก่ หนังสือพิมพ์ ไทยรัฐ อันดับสองหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ และอันดับสามหนังสือพิมพ์คมชัดลึก ซึ่งผู้วิจัยคัดเลือกหัวหน้าข่าวหน้าหนึ่ง และบรรณาธิการบริหารข่าวอาชญากรรม ฉบับละ 1 ท่าน ดังนี้

-หัวหน้าข่าวหน้าหนึ่ง หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ	1	คน
-หัวหน้าข่าวหน้าหนึ่ง หนังสือพิมพ์เดลินิวส์	1	คน

-หัวหน้าข่าวหน้าหนึ่ง หนังสือพิมพ์คมชัดลึก	1	คน
รวมหัวหน้าข่าวหน้าหนึ่งทั้งสิ้นจำนวน	3	คน
-บรรณาธิการบริหารข่าวอาชญากรรม หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ	1	คน
-บรรณาธิการบริหารข่าวอาชญากรรม หนังสือพิมพ์เดลินิวส์	1	คน
-บรรณาธิการบริหารข่าวอาชญากรรม หนังสือพิมพ์คมชัดลึก	1	คน
รวมบรรณาธิการบริหารข่าวอาชญากรรมทั้งสิ้นจำนวน	3	คน
รวมทั้งสิ้นจำนวน	6	คน

1.1.2 องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์/นักวิชาการ โดยวิธีการเลือกตัวอย่างประชากรโดยไม่อาศัยหลักความน่าจะเป็น (Non – Probability Sampling) เป็นการสุ่มตัวอย่างโดยไม่คำนึงถึงความน่าจะเป็นของประชากรแต่ละหน่วยที่จะได้รับการเลือกจึงเป็นการเลือกตัวอย่างประชากรแบบเจาะจง (Purposive Sampling) หรือการเลือกตัวอย่างประชากรแบบมีเจตนา โดยเป็นผู้วิจัยกำหนดคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างหรือกำหนดเกณฑ์ในการเลือกตัวอย่างจากองค์กรที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพิมพ์และเกี่ยวข้องกับข่าวอาชญากรรมที่ได้รับการยอมรับในประเทศไทย ได้แก่ สภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ, สมาคมนักข่าวอาชญากรรมแห่งประเทศไทย, สมาคมผู้สื่อข่าวและช่างภาพอาชญากรรมแห่งประเทศไทย องค์กรละ 1 คน และนักวิชาการทางด้านวารสารศาสตร์ 3 คน ดังนี้

-องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์		
จากสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ	1	คน
-องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์		
จากสมาคมนักข่าวอาชญากรรม		
แห่งประเทศไทย	1	คน

-องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ จากสมาคมผู้สื่อข่าวและช่างภาพ อาชญากรรมแห่งประเทศไทย	1	คน
-นักวิชาการ/อาจารย์ทางด้านวารสารศาสตร์	3	คน
รวมองค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์/นักวิชาการทั้งสิ้นจำนวน	6	คน

1.1.3 ตัวแทนจากองค์กรภาคประชาชน/ประชาชน โดยวิธีการเลือกตัวอย่างประชากรโดยไม่อาศัยหลักความน่าจะเป็น (Non – Probability Sampling) เป็นการสุ่มตัวอย่างโดยไม่คำนึงถึงความน่าจะเป็นของประชากรแต่ละหน่วยที่จะได้รับการเลือกจึงเป็นการเลือกตัวอย่างประชากรแบบเจาะจง (Purposive Sampling) หรือการเลือกตัวอย่างประชากรแบบมีเจตนา โดยเป็นผู้วิจัยกำหนดคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างหรือกำหนดเกณฑ์ในการเลือกตัวอย่างจากองค์กรที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการเรียกร้องสิทธิความชอบธรรมภาคประชาชน ที่ได้รับการยอมรับในประเทศไทย ได้แก่ แผนงานสื่อสร้างสุขภาวะเยาวชน (สสย.), สถาบันวิชาการสื่อสารมวลชน (สวส.), คณะกรรมการรณรงค์เพื่อการปฏิรูปสื่อ (คปส.) องค์กรละ 1 คน และประชาชนผู้อ่านหนังสือพิมพ์ 3 คน ซึ่งคัดเลือกจากบุคคลที่อ่านหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ฉบับหรือฉบับใดฉบับหนึ่งเป็นประจำทุกวัน ดังนี้

-แผนงานสื่อสร้างสุขภาวะเยาวชน (สสย.)	1	คน
-สถาบันวิชาการสื่อสารมวลชน (สวส.)	1	คน
-คณะกรรมการรณรงค์เพื่อการปฏิรูปสื่อ (คปส.)	1	คน
-ตัวแทนประชาชนผู้อ่านหนังสือพิมพ์	3	คน
รวมตัวแทนจากภาคประชาชนทั้งสิ้นจำนวน	6	คน

1.2 วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

หนังสือพิมพ์รายวันประเภทประชานิยมที่มีสำนักพิมพ์ในกรุงเทพมหานคร และพิมพ์
จัดจำหน่ายทั่วประเทศ 3 ฉบับ ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ คมชัดลึก

ตารางที่ 1 TOP 10 NEWSPAPER 2010

TOP 10 NEWSPAPER 2010	
Period:	2010
Currency	Bath'000
	JAN-DEC 2010
THAIRATH	3,321,830
KRUNGTHEOP THRAKIJ	1,572,325
BANGKOK POST	1,159,087
DAILY NEWS	1,146,239
KOM CHAD LUEK	1,138,048
THE NATION	724,866
POST TODAY	640,216
STAR'S SOCCER DAILY	574,391
SIAM KEE-LA	453,560
SPORT POOL	400,367

ที่มา: Nielson Media Research (2010)

ตารางที่ 2 TOP 3 POPULAR NEWSPAPER

TOP 3 POPULAR NEWSPAPER	
Period:	2010
Currency	Bath'000
	JAN-DEC 2010
THAIRATH	3,321,830
DAILY NEWS	1,146,239
KOM CHAD LUEK	1,138,048

ที่มา: TOP 10 NEWSPAPER 2010, Nielson Media Research (2010)

จากหนังสือพิมพ์ทั้งสิ้น 10 ชื่อฉบับ จาก TOP 10 NEWSPAPER 2010 เป็นการจัดอันดับหนังสือพิมพ์ทุกประเภทที่จัดจำหน่ายในประเทศไทย แต่ผู้วิจัยคัดเลือกเอา 3 (TOP 3) ฉบับแรกที่เป็นหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม ที่มียอดจำหน่ายสูงสุด ซึ่งอันดับหนึ่งคือหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ อันดับสองคือหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ และอันดับสามคือหนังสือพิมพ์คมชัดลึก

2. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 การศึกษากลุ่มตัวอย่างโดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ (หัวหน้าข่าวหน้าหนึ่งและบรรณาธิการบริหารอาชญากรรม) ของหนังสือพิมพ์รายวัน ทั้งสิ้น 3 ฉบับ ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ คมชัดลึก แบ่งเป็น

-หัวหน้าข่าวหน้าหนึ่งทั้งสิ้นจำนวน	3	คน
-บรรณาธิการบริหารข่าวอาชญากรรมทั้งสิ้นจำนวน	3	คน
-นักวิชาชีพ/นักวิชาการ จาก สภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ, สมาคมนักข่าวอาชญากรรมแห่งประเทศไทย, สมาคมผู้สื่อข่าว		

ข่าวและช่างภาพอาชญากรรมแห่งประเทศไทย และนักวิชาการทางด้านวารสารศาสตร์ทั้งสิ้นจำนวน

6 คน

-ตัวแทนจากองค์กรภาคประชาชน จาก แผนงานสื่อสร้างสุขภาวะเยาวชน(สสย.) , สถาบันวิชาการสื่อสาธารณะ(สวส.), คณะกรรมการรณรงค์เพื่อการปฏิรูปสื่อ (คปส.) และประชาชนผู้อ่านหนังสือพิมพ์ทั้งสิ้นจำนวน

6 คน

2.2 วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ข่าวอาชญากรรม ศึกษาเฉพาะภาพข่าว, พาดหัวข่าวและความนำข่าวหน้าหนึ่ง ด้วยกรอบจริยธรรมแห่งวิชาชีพหนังสือพิมพ์ พ.ศ. 2541 หมวด 2 ของสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติพ.ศ. 2541 ทั้งสิ้น 3 ฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ, เดลินิวส์ และคมชัดลึก ที่ตีพิมพ์นำเสนอในช่วงระยะเวลา 1 เดือน ตั้งแต่วันที่ 15 มิถุนายน-14 กรกฎาคม 2555

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. สัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) ได้แก่

1.1 ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์(หัวหน้าข่าวหน้าหนึ่งและบรรณาธิการบริหารข่าวอาชญากรรม) ของหนังสือพิมพ์รายวัน ทั้งสิ้น 3 ฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ, เดลินิวส์ และคมชัดลึก(หมายเหตุ: คูที่ภาคผนวก)

1.2 องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์จาก สภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ, สมาคมนักข่าวอาชญากรรมแห่งประเทศไทย, สมาคมผู้สื่อข่าวและช่างภาพอาชญากรรมแห่งประเทศไทย, นักวิชาการทางด้านวารสารศาสตร์ ตัวแทนจากองค์กรภาคประชาชนจาก แผนงานสื่อสร้างสุขภาวะเยาวชน(สสย.) , สถาบันวิชาการสื่อสาธารณะ(สวส.), คณะกรรมการรณรงค์เพื่อการปฏิรูปสื่อ (คปส.) และประชาชนผู้อ่านหนังสือพิมพ์ (หมายเหตุ: คูที่ภาคผนวก)

2. วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

วิเคราะห์ข่าวอาชญากรรม (เฉพาะภาพข่าว,พาดหัวข่าว และความนำข่าว หน้าหนึ่ง) ทั้งสิ้น 3 ฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ, เดลินิวส์และคมชัดลึก ที่ตีพิมพ์นำเสนอในช่วงระยะเวลา 1 เดือน (กรอบเช้า) ตั้งแต่วันที่ 15 มิถุนายน- 14 กรกฎาคม 2555 ดังนี้

- หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ	30	ฉบับ
- หนังสือพิมพ์เดลินิวส์	30	ฉบับ
- หนังสือพิมพ์คมชัดลึก	30	ฉบับ
รวมหนังสือพิมพ์ทั้งสิ้นจำนวน	90	ฉบับ

โดยกรอบการวิเคราะห์ทั้งภาพข่าว (Picture), พาดหัวข่าว (Headline) และความนำข่าว (Leads) (หมายเหตุ: คู่มือภาคผนวก)

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์(หัวหน้าข่าวหน้าหนึ่งและบรรณาธิการบริหารอาชญากรรม)ของหนังสือพิมพ์รายวันทั้งสิ้น 3 ฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ, เดลินิวส์ คมชัดลึก และองค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ จากสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ, สมาคมนักข่าวอาชญากรรมแห่งประเทศไทย, สมาคมผู้สื่อข่าวและช่างภาพอาชญากรรมแห่งประเทศไทย, นักวิชาการทางด้านวารสารศาสตร์ และตัวแทนจากองค์กรภาคประชาชน จาก แผนงานสื่อสร้างสุขภาวะเยาวชน(สสย.), สถาบันวิชาการสื่อสารสาธารณะ(สวส.), คณะกรรมการรณรงค์เพื่อการปฏิรูปสื่อ(คปส.) และประชาชนผู้อ่านหนังสือพิมพ์ ซึ่งเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ หลักการวิเคราะห์ข้อมูลที่ใช้คือสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

2. วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ข่าวอาชญากรรม ศึกษาเฉพาะภาพข่าว, พาดหัวข่าวและความนำข่าวหน้าหนึ่ง ด้วยกรอบจริยธรรมแห่งวิชาชีพหนังสือพิมพ์ พ.ศ. 2541 หมวด 2 ของสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ พ.ศ. 2541 ทั้งสิ้น 3 ฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ,เดลินิวส์ และคมชัดลึก ที่ตีพิมพ์นำเสนอในช่วงระยะเวลา 1 เดือน (กรอบเช้า) ตั้งแต่วันที่ 15 มิถุนายน-14 กรกฎาคม 2555 รวมทั้งสิ้นจำนวน 90 ฉบับ ซึ่งเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ หลักการวิเคราะห์ข้อมูลที่ใช้คือสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นตอน การดำเนินงานวิจัย	ระยะเวลา(เดือน) ปี 2555									
	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.
1.นำเสนอและสอบหัวข้อ	←→									
2.เก็บรวบรวมข้อมูล		←→								
3.วิเคราะห์และสรุปผล			←→							
4.นำเสนอผลงานวิจัย				←→						
5.สอบปากเปล่า						←→				
6.ตีพิมพ์และเผยแพร่							←→			→

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ผลที่ได้จากการศึกษาวิจัย เรื่องการกำกับดูแลตนเองในการคัดสรรข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวัน (Self-Regulation in Selecting First-Page Criminal News of Daily Newspapers) โดยวิธีการเก็บข้อมูลการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ซึ่งประกอบด้วย การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) บุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ (หัวหน้าข่าวหน้าหนึ่งและบรรณาธิการบริหารข่าวอาชญากรรม) องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน ประชาชนทั่วไป และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) กรณีศึกษาเฉพาะหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ, เดลินิวส์ และคมชัดลึก ในส่วนของภาพข่าว, พาดหัวข่าว และความนำข่าว ระหว่างวันที่ 15 มิถุนายน – 14 กรกฎาคม 2555 ดังนี้

สัมภาษณ์แบบเจาะลึก

ใช้การสัมภาษณ์โดยแบบสอบถามปลายเปิดเป็นเครื่องมือกับบุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ (หัวหน้าข่าวหน้าหนึ่งและบรรณาธิการบริหารข่าวอาชญากรรม), องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์, นักวิชาการ, ตัวแทนองค์กรภาคประชาชน, และตัวแทนประชาชนผู้อ่านหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ, เดลินิวส์ และคมชัดลึก ซึ่งแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

เป็นข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างซึ่งจะบรรยายลักษณะทั่วไป ได้แก่ ชื่อ-สกุล, ตำแหน่ง และหน่วยงานที่สังกัด ผลที่ได้จากการสัมภาษณ์

1. ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ ได้แก่

1.1 ชื่อ-สกุล: คุณเกรียงไกร บัวศรี

ตำแหน่ง: หัวหน้าข่าวอาชญากรรม

สถานที่ทำงาน/องค์กร/หนังสือพิมพ์ที่สังกัด: หนังสือพิมพ์เดลินิวส์

1.2 ชื่อ-สกุล: คุณธีระพงษ์ เหลืองทองกุล

ตำแหน่ง: หัวหน้าข่าวหน้าหนึ่ง

สถานที่ทำงาน/องค์กร/หนังสือพิมพ์ที่สังกัด: หนังสือพิมพ์เดลินิวส์

1.3 ชื่อ-สกุล: คุณเสด็จ บุญนาค

ตำแหน่ง: บรรณาธิการข่าวหน้าหนึ่ง

สถานที่ทำงาน/องค์กร/หนังสือพิมพ์ที่สังกัด: หนังสือพิมพ์คมชัดลึก

1.4 ชื่อ-สกุล: คุณปรีชา สะอาดสอน

ตำแหน่ง: บรรณาธิการข่าวอาชญากรรม

สถานที่ทำงาน/องค์กร/หนังสือพิมพ์ที่สังกัด: สำนักข่าวเนชั่น

1.5 ชื่อ-สกุล: คุณชนดล มีถม

ตำแหน่ง: รองหัวหน้าข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่ง(ตัวแทนหัวหน้าข่าวหน้าหนึ่ง)

สถานที่ทำงาน/องค์กร/หนังสือพิมพ์ที่สังกัด: หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

1.6 ชื่อ-สกุล: คุณชนาธิป กฤษณสุวรรณ

ตำแหน่ง: รีไรเตอร์(ตัวแทนหัวหน้าข่าวอาชญากรรม)

สถานที่ทำงาน/องค์กร/หนังสือพิมพ์ที่สังกัด: หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

2. องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์

2.1 ชื่อ-สกุล: คุณจักร์กฤษ เพิ่มพูล

ตำแหน่ง: ประธานสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ

สถานที่ทำงาน/องค์กร/หนังสือพิมพ์ที่สังกัด: สภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ

2.2 ชื่อ-สกุล: คุณไพโรจน์ เทศนิยม

ตำแหน่ง: นายกสมาคมผู้สื่อข่าวและช่างภาพอาชญากรรมแห่งประเทศไทย
 สถานที่ทำงาน/องค์กร/หนังสือพิมพ์ที่สังกัด: หนังสือพิมพ์สยามรัฐ

2.3 ชื่อ-สกุล: คุณศิริโรจน์ มิ่งขวัญ

ตำแหน่ง: นายกสมาคมนักข่าวอาชญากรรมแห่งประเทศไทย

สถานที่ทำงาน/องค์กร/หนังสือพิมพ์ที่สังกัด: หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

3. นักวิชาการ

3.1 ชื่อ-สกุล: ผศ.สุรสิทธิ์ วิทยารัฐ

ตำแหน่ง: หัวหน้าสาขาวิชาวารสารสนเทศ ภาควิชานิเทศศาสตร์ คณะวิทยาการ
 จัดการ

สถานที่ทำงาน/องค์กร/หนังสือพิมพ์ที่สังกัด: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

3.2 ชื่อ-สกุล: อ.ดร.มานะ ศรีรักษาวัฒน์

ตำแหน่ง: อาจารย์ประจำสาขาวิชาวารสารศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์

สถานที่ทำงาน/องค์กร/หนังสือพิมพ์ที่สังกัด: มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

3.3 ชื่อ-สกุล: ผศ.ดร.เอื้อจิต วิโรจน์ไตรรัตน์

ตำแหน่ง: ผู้อำนวยการโครงการมีเดียมอนิเตอร์

สถานที่ทำงาน/องค์กร/หนังสือพิมพ์ที่สังกัด: มูลนิธิสื่อมวลชนศึกษา

4. องค์กรภาคประชาชน

4.1 ชื่อ-สกุล: คุณสุเทพ วิไลเลิศ

ตำแหน่ง: อดีตเลขาธิการคณะกรรมการณรงค์เพื่อการปฏิรูปสื่อ

สถานที่ทำงาน/องค์กร/หนังสือพิมพ์ที่สังกัด: -

4.2 ชื่อ-สกุล: คุณธาม เชื้อสถาปนศิริ

ตำแหน่ง: นักวิจัยชำนาญการ

สถานที่ทำงาน/องค์กร/หนังสือพิมพ์ที่สังกัด: สถาบันวิชาการสื่อสารมวลชน(สวส.)

4.3 ชื่อ-สกุล: คุณเข็มพร วิรุณราพันธ์

ตำแหน่ง: ผู้จัดการแผนงานสื่อสร้างสุขภาวะเยาวชน (สสย.)

สถานที่ทำงาน/องค์กร/หนังสือพิมพ์ที่สังกัด: แผนงานสื่อสร้างสุขภาวะเยาวชน
(สสย.)

5. ประชาชนทั่วไป

5.1 ชื่อ-สกุล: คุณกนิษฐา ไชยแสง

ตำแหน่ง: Assistant Manager

สถานที่ทำงาน/องค์กร/หนังสือพิมพ์ที่สังกัด: Kapook.com

5.2 ชื่อ-สกุล: คุณวรวงษ์ เชื้อไตรสรณ์

ตำแหน่ง: นักศึกษาปริญญาโท มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สถานที่ทำงาน/องค์กร/หนังสือพิมพ์ที่สังกัด: -

5.3 ชื่อ-สกุล: คุณชนิสรา แจ่มวงศ์

ตำแหน่ง: กรรมการผู้จัดการ

สถานที่ทำงาน/องค์กร/หนังสือพิมพ์ที่สังกัด: บริษัทพีพราวด์ จำกัด

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับข่าวอาชญากรรมกับบรรทัดฐานองค์และจรรยาบรรณวิชาชีพ

เป็นคำถามเชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์(หัวหน้าข่าว หน้าหนึ่งและบรรณาธิการบริหารข่าวอาชญากรรม), องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์, นักวิชาการ, ตัวแทนองค์กรภาคประชาชน, และตัวแทนประชาชนผู้อ่านหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ, เดลินิวส์ และคมชัดลึก ผลที่ได้จากการสัมภาษณ์

1. ด้านบรรทัดฐานองค์กร ได้แก่

1.1 นโยบาย

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้องส่วนของผู้ประกอบการวิชาชีพ หนังสือพิมพ์พบว่า ประเด็นนโยบายของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์และหนังสือพิมพ์ไทยรัฐไม่มีเป็นลายลักษณ์อักษร แต่ประกอบไปด้วยสองส่วนใหญ่ๆ คือการยึดถือปฏิบัติตามจริยธรรมวิชาชีพสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติประกอบกับกฎหมายสิทธิมนุษยชน และการถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่นตามลำดับ โดยรูปแบบการปฏิบัติงานของหนังสือพิมพ์ทั้งสองฉบับ เน้นการนำเสนอข้อเท็จจริงเป็นหลัก ซึ่งทุกครั้งในการนำเสนอข่าวแต่ละข่าวก่อนข้างจะป้องกันตัวเอง ดังนั้นการทำงานจึงเน้นที่วิจรรณญาณประกอบกับความเหมาะสม ตลอดจนผลกระทบที่อาจจะตามมาภายหลัง

...สำหรับนโยบายองค์กรของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ก็มีความชัดเจนในตัวเอง คือเน้นความเป็นกลางดังนั้นข่าวที่เลือกนำเสนอจึงต้องเป็นข่าวที่ใหญ่และกระทบต่อส่วนรวม โดยต้องคัดจากข่าวที่เข้ามาแต่ละวันไม่น้อยกว่า 200 ข่าว ว่าข่าวดังกล่าวให้ข้อคิดอะไรกับสังคม โดยถึงแม้ตรงนี้หนังสือพิมพ์เดลินิวส์จะไม่มีนโยบายที่เป็นลายลักษณ์อักษร แต่การปฏิบัติตัวถือมากเรื่องจริยธรรม ซึ่งทุกอย่างล้วนอิงกับสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติเป็นหลัก...

(ธีระพงษ์ เหลืองทองกุล, 2555: สัมภาษณ์)

...สำหรับนโยบายของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐนั้นไม่มีบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ในส่วนของนโยบายองค์กรส่วนแรกต้องยึดถือข่าวและข้อเท็จจริงที่เป็นกลาง ส่วนจะเป็นการละเมิดหรือไม่นั้นต้องมาพิจารณาอีกครั้ง ซึ่งส่วนนี้บางครั้งก็มีการจัดอบรมภายใน โดยเด็กรุ่นใหม่ที่จะเข้ามาจะต้องมีการเรียนรู้ อบรมเรื่องนี้บ้าง แต่สำหรับนักข่าวรุ่นเก่าๆที่นี้มักไม่มีโดยส่วนใหญ่จะเน้นประสบการณ์ที่สั่งสมมากกว่า ...

(ชนาธิป กฤษณสุวรรณ, 2555: สัมภาษณ์)

ในขณะที่หนังสือพิมพ์คมชัดลึก พบว่า มีนโยบายหลักแบบเป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งองค์กรกำหนดขึ้นสำหรับบริษัทในเครือเนชั่น เรียกว่า เนชั่นเวย์ ผิดจากนี้ไม่ใช่เรา โดยเป็นหนังสือพิมพ์เครือเดียวที่ทำร่างจริยธรรมเป็นรูปเล่มและตราข้อบังคับและข้อห้ามต่างๆชัดเจน และ

ข้อปฏิบัติดังกล่าวล้วนอยู่ภายใต้กรอบใหญ่ของสภากาชาดหนังสือพิมพ์ แต่มีการให้รายละเอียดที่ลึกซึ้งกว่าและเพิ่มเติมบางส่วน อาทิเช่น หมวดสิทธิพิเศษและผลประโยชน์ทับซ้อน การมีส่วนร่วมทางการเมืองและกิจกรรมชุมชน ลิขสิทธิ์ในผลงานและการรับงานภายนอก เป็นต้น

...สำหรับหนังสือพิมพ์มรดกเป็นหนังสือพิมพ์แนวประชานิยมน้องใหม่ในท้องตลาด ที่มองว่าจะวางหนังสือพิมพ์อย่างไรให้แตกต่างจากหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นๆ และกรอบที่วางไว้ก็ต้องนำเสนออย่างไรให้ไม่เสีย ไม่หิว ทั้งพาดหัว โปรมและภาพข่าวในหน้าหนึ่ง ซึ่งจัดเป็นนโยบายหลัก เพื่อยกระดับคนอ่าน ซึ่งองค์กรกำหนดขึ้นมาอย่างชัดเจน เป็นนโยบายของบริษัทในเครือเนชั่น อย่างเป็นลายลักษณ์อักษร เรียกว่า เนชั่นเวย์...

(เสด็จ บุนนาค, 2555: สัมภาษณ์)

1.2 ผู้นำความคิด

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้องส่วนของผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ พบว่า ประเด็นผู้นำความคิด ทั้งหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ หนังสือพิมพ์มรดก และหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ แต่ละฉบับล้วนมีลักษณะการทำงานจริงแบบมีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน โดยแต่ละตำแหน่งงานไม่มีอิทธิพลซึ่งกันและกัน คือสมาชิกทุกคนรับรู้หน้าที่ตนเองเป็นอย่างดี ส่วนลักษณะความทรงอิทธิพลในการทำงานแสวงหาข่าวก็จะมีการประชุมโต๊ะข่าวเพื่อชี้แจงแบ่งเป็นสองรูปแบบหลักๆ คือ ข้างในมีประเด็นแจ้งนักข่าวไปตาม และนักข่าวไปทำข่าวเองแล้วนำเสนอเข้ามาเรียกว่าข่าวเดี่ยวหรือข่าวเอ็กซ์คลูซีฟ (Exclusive)

...ต้องทำความเข้าใจก่อนว่า ก่อนที่ข่าวจะมาถึงหัวหน้าข่าวต้องมีผู้ช่วยหัวหน้าข่าว ที่ทำหน้าที่ช่วยก็คือรีไรเตอร์ช่วยกรองข่าวขึ้นต้น เพื่อตรวจสอบและเรียบเรียงใจความสำคัญเพื่อส่งต่อไปยังหัวหน้าข่าว โดยดูที่ความน่าสนใจ ซึ่งพิจารณาจากความละเอียดทั้งเนื้อหาและภาพข่าว ส่วนขั้นตอนที่สองคือหัวหน้าข่าวตรวจสอบความถูกต้อง เอาเข้าที่ประชุมเสนอสู่หน้าหนึ่ง โดยลักษณะการทำงานจริงของเดลินิวส์ก็เป็นเช่นนี้คือจะมีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน ทุกคนรับรู้หน้าที่เป็นอย่างดี และเรื่องการแสวงหาข่าวนั้นก็มีหลักๆอยู่สองรูปแบบ

คือ ข้างในมีประเด็นเจ็มนักข่าวไปตาม และนักข่าวไปทำข่าวเองแล้วนำเสนอเข้ามา...

(เกรียงไกร บัวศรี, 2555: สัมภาษณ์)

...มีทั้งสองส่วนทั้งภายในและภายนอกองค์กร คือหนึ่งข่าวอาชญากรรมเราไม่สามารถรู้ว่าจะเกิดเหตุการณ์ใดขึ้นตอนไหนและสถานที่ใด นักข่าวจึงต้องมีการกระตุ้นตนเองและเตรียมพร้อมตลอดเวลา โดยการแสวงหาข่าวก็สามารถทำได้ทั้งสองแบบคือเกิดจากคำสั่งจากส่วนกลางให้ไปตามข่าว เพราะบางครั้งมีข่าวเรื่องเก่าๆเก็บไว้จำนวนมาก ก็อาจจะสั่งให้นักข่าวไปตาม ซึ่งโดยธรรมชาติก็เป็นแบบนี้ แต่ก็มีเช่นกันที่นักข่าวสามารถแสวงหาข่าวได้เองจากภายนอกแล้วนำเสนอเข้ามา ตรงนี้ต่างคนต่างมีหน้าที่รับผิดชอบอยู่แล้ว...

(ปรีชา สะอาดสอน, 2555: สัมภาษณ์)

...ผู้สื่อข่าว กองบรรณาธิการ ลักษณะก็ทำงานร่วมกันทั้งหมด แต่หากพูดถึงเรื่องอิทธิพลต้องดูในรายละเอียดที่มากกว่า ถ้าเป็นผู้สื่อข่าวต้องพยายามที่จะแสวงหาข่าวอยู่แล้วเป็นปกติ ส่วนหน้าที่คนข้างในก็ทำการเลือกข่าวซึ่งยากที่จะหาข่าวเองได้ ส่วนเรื่องอิทธิพลก็มีบ้างในวิถีทางของตัวเอง ส่วนลักษณะการแสวงหาข่าวที่เกิดขึ้นก็เป็นได้ทั้งสองแบบ เช่นหนึ่งนักข่าวสายการเมือง ประจำที่ทำเนียบรัฐสภา ไม่ต้องสั่งให้ไปทำข่าว จะต้องอยู่ประจำสถานที่ ส่วนสองข่าวอาชญากรรมมีการตระเวนไปตามโรงพัก เมื่อได้ข่าวก็รายงานเข้ามาซึ่งส่วนใหญ่ผู้สื่อข่าวแต่ละคนจะรู้หน้าที่ตนเองอยู่แล้ว...

(ชนดล มีถม, 2555: สัมภาษณ์)

1.3 ความคิดเห็นร่วมกันของคณะบรรณาธิการ

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้องส่วนของผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์พบว่า ประเด็นความคิดเห็นร่วมกันของคณะบรรณาธิการ ทั้งหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ หนังสือพิมพ์คมชัดลึก และหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ แต่ละฉบับล้วนมีลักษณะมีการประชุมโต๊ะข่าวเพื่อรับฟังความคิดเห็นร่วมกันภายในกองบรรณาธิการ ซึ่งมีการให้ความสำคัญกับมุมมองและประสบการณ์ของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำงาน ส่วนข่าวที่เลือกนำเสนอเน้นเลือกข่าวตาม

สถานการณ์และสิ่งที่คิดว่าคนสนใจ และต้องเป็นข่าวที่กระทบกับคนส่วนใหญ่และเป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวมเป็นหลัก

...การเลือกข่าวขึ้นกับหัวหน้าข่าวแต่ละแผนกเป็นหลัก ซึ่งถือเป็นการกรองข้อมูลหลายระดับ อย่างที่บอกตั้งแต่ผู้สื่อข่าว ผู้รีไรเตอร์ มาถึงหัวหน้าข่าวแต่ละฝ่าย ก่อนเข้าที่ประชุมโต๊ะข่าวในแต่ละวัน ซึ่งเกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกข่าวอาชญากรรมที่จะลงในหน้าหนึ่ง ถือเป็นดุลยพินิจของหัวหน้าข่าวหน้าหนึ่งซึ่งต้องมีประสบการณ์ประกอบอย่างมากในการทำงาน ส่วนกรณีการเลือกข่าวที่จะนำเสนอเวลานั้นส่วนใหญ่ก็จะเน้นข่าวที่กระทบกับคนหมู่มากอยู่แล้วเป็นประโยชน์ต่อสังคมเป็นหลัก...

(ธีระพงษ์ เหลืองทองกุล, 2555: สัมภาษณ์)

...สำหรับเครือข่ายจะมีการประชุมเป็นประจำทุกวันๆหลายรอบ โดยเป็นระบบการประชุมทั้งเครือข่าย รอบเช้าซึ่งกองบรรณาธิการจะชี้แจงว่าข่าวนี้น่าสนใจเป็นประเด็นได้จะเล่นนะ ก็จะมีการกำหนดกฎเกณฑ์คร่าวๆไป จากนั้นหัวหน้าแต่ละโต๊ะข่าวก็ไปแจ้งยังนักข่าวให้ไปทำข่าว ซึ่งการแสวงหาข่าวทุกครั้งสิ่งที่เน้นย้ำคือการได้ว่าซึ่งข้อมูลทั้งสองฝ่ายเมื่อข่าวนั้นมีคุณประโยชน์ จากนั้นเมื่อได้ข่าวมาก็จะนำมาผ่านรีไรเตอร์ นำมาสู่หัวหน้าเพื่อพาดหัวและโปรย...

(ปรีชา สะอาดสอน, 2555: สัมภาษณ์)

...เกณฑ์การตัดสินใจในการคัดเลือกข่าว ก็คือดูที่ความสำคัญ ความน่าสนใจ ส่วนเรื่องของภาพข่าว ปัจจุบันก็พบว่ามีย่อยลงเรื่องของความรุนแรง หรือหาในการนำเสนอ เพราะมีสมาคมองค์กรเข้ามาควบคุม ตลอดจนมีเกณฑ์กำหนดที่ชัดเจนเป็นรูปธรรม ซึ่งส่งผลให้ก่อนการนำเสนอต้องมีการระมัดระวังและพิจารณามากขึ้น เพราะในมุมมองของคนทำข่าวนั้นความจริงคือเน้นคำที่น่าสนใจ ขวนให้คนติดตาม ซึ่งก็มีมานานแล้ว บวกกับการต้องการขายข่าวแน่นอน เพราะหนังสือพิมพ์เป็นเรื่องขององค์กรธุรกิจ ไม่มีขอดจำหน่ายแล้วหนังสือพิมพ์จะอยู่ได้อย่างไร แต่ในขณะที่เวลานั้นเองการนำเสนอดังกล่าวต้องไม่ใช่

ไปวิจารณ์ตั้งแง่พิพากษา ซึ่งต่างจากการนำเสนอของหนังสือพิมพ์สมัยก่อน...

(ชนาธิป กฤษณสุวรรณ, 2555: สัมภาษณ์)

1.4 การเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์หรือสื่อมวลชนประเภทอื่น

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้องส่วนของผู้ประกอบการวิชาชีพ หนังสือพิมพ์พบว่า ประเด็นการเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์หรือสื่อมวลชนประเภทอื่น ทั้งหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ หนังสือพิมพ์คมชัดลึก และหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ แต่ละฉบับล้วนมีการติดตามการนำเสนอข่าวของสื่ออื่นๆในระดับหนึ่ง โดยถือเป็นกิจกรรมที่นักข่าวทุกระดับต้องปฏิบัติ เพื่อเป็นการเพิ่มทักษะความรู้และดูความน่าสนใจประเด็นใหญ่ประเด็นดังว่ามีประเด็นอะไรเกิดขึ้น ซึ่งส่วนหนึ่งก็จะใช้ลักษณะแบบตามบ้าง แต่ต้องนำมาดับเบิลเช็คหรือทำการตรวจสอบอย่างละเอียดถี่ถ้วนอีกครั้ง เพื่อจะได้นำเสนอรายละเอียดให้มากที่สุด เนื่องจากเป็นสื่อที่อาจเข้าถึงที่สุด การนำเสนอจึงต้องมีความลึกในการเจาะประเด็นต่างๆให้มากที่สุด

...ดูเพื่อไม่ได้แข่งขัน แต่เป็นการเพิ่มทักษะความรู้ของเราเองมากกว่า เพราะแต่ละวันมีข่าวมากมายก็ยอมรับว่าบางครั้งเราก็ตกข่าวเหมือนกัน การดูการนำเสนอของสื่ออื่นๆหรือหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นๆคือดูความน่าสนใจประเด็นใหญ่ประเด็นดัง บางครั้งเราก็ต้องนำเสนอตามบ้าง ถ้าเห็นว่าข่าวนั้นๆดี โดยถือเป็นกิจกรรมที่นักข่าวทุกคนทุกระดับต้องอ่านหนังสือพิมพ์ทุกฉบับไม่เพียงเฉพาะหนังสือพิมพ์ต้นฉบับเท่านั้น และต้องดูผ่านทุกสื่อทั้งโทรทัศน์ วิทยุ รวมทั้งอินเทอร์เน็ตด้วย คือถ้าคุณคิดจะอยู่ในอาชีพนี้ต้องให้ความสำคัญกับเรื่องนี้อย่างมาก...

(เกรียงไกร บัวศรี, 2555: สัมภาษณ์)

...เป็นหน้าที่เป็นของทุกคนที่ต้องมีโทรทัศน์วางอยู่รอบตัวภายในกองบรรณาธิการของแต่ละโต๊ะข่าว ก็ต้องตามว่ามีประเด็นอะไรเกิดขึ้น ส่วนหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นก็ต้องอ่านเหมือนกัน อ่านทุกฉบับ และยังประเด็นดังกล่าวถ้าสื่ออื่นนำเสนอแต่นักข่าวภาคสนามยัง

ไม่มีการรายงานเข้ามา ช่างในก็จะแจ้งไปยังนักข่าวภาคสนามให้ไปตรวจสอบ ...

(เสด็จ บุนนาค, 2555: สัมภาษณ์)

...การนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นๆหรือแม้แต่วิทยุ โทรทัศน์ก็ทรงอิทธิพลต่อการตัดสินใจในการเลือกข่าวอาชญากรรมอยู่บ้าง โดยถ้าเป็นหนังสือพิมพ์ด้วยกัน หากมีการเสนอข่าวดังกล่าวไปแล้ว ก็จะส่งผลต่อการพิจารณาข่าวในวันนี้ เพื่อนำเสนอต่อไป ยิ่งถ้าข่าวนั้นเป็นเรื่องใหญ่ก็จะยิ่งให้ความสำคัญมากขึ้น ส่วนสื่อมวลชนอื่นก็ไม่มียุทธวิธีที่จะนำเสนอหรือไม่นำเสนอ แต่หนึ่งก็จะได้การติดตามว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นกับสังคมบ้าง เนื่องจากเป็นสื่อที่เร็วกว่าหนังสือพิมพ์...

(ชนดล มีถม, 2555: สัมภาษณ์)

2. ด้านจรรยาบรรณวิชาชีพ ได้แก่

2.1 ข้อเท็จจริง ความถูกต้อง แม่นยำ ครบถ้วน น่าเชื่อถือ

สื่อส่วนใหญ่นำเสนอข่าวนั้นยึดหลักการของข้อเท็จจริง ประกอบกับส่วนของความคิดเห็น อารมณ์ความรู้สึก และรายละเอียดอื่นๆ

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่เห็นตรงกันในส่วนข้อเท็จจริง ความถูกต้อง แม่นยำ ครบถ้วน น่าเชื่อถือ พบว่า การนำเสนอข่าวนั้นยึดหลักการของข้อเท็จจริง ประกอบกับส่วนของความคิดเห็น อารมณ์ความรู้สึก และรายละเอียดอื่นๆ โดยลักษณะที่เห็นชัดเจนคือการแต่งเติมสีสันเพื่อความน่าสนใจในส่วนของการใช้คำในการพาดหัวข่าวหรือความนำข่าว เพื่อสร้างจุดขาย เนื่องด้วยหนังสือพิมพ์เป็นองค์กรธุรกิจที่ต้องแสวงหาผลกำไร ซึ่งสื่อส่วนใหญ่มีการใช้การเขียนเชิงพรรณนาที่ให้อารมณ์ความรู้สึกมากเกินไป

...ก่อนอื่นต้องเข้าใจสภาพของข่าวอาชญากรรมก่อนว่า เน้นในเรื่องของสีสัน ที่เรียกว่าข่าวชาวบ้าน ลักษณะพิเศษจึงต้องเร้าอารมณ์ เพื่อดึงดูดความสนใจ ดังนั้นก่อนข้างมี

องค์ประกอบมาก ในเรื่องของบรรยากาศแวดล้อม ตัวบุคคล ซึ่งแตกต่างจากข่าวอื่น ดังนั้น ข่าวอาชญากรรมจึงมีการแต่งเติมสีสันระดับหนึ่งแน่นอน โดยปัจจัยคือเป็นเรื่องราวที่มนุษย์สนใจ ทั้งภาพข่าวและการเขียนข่าว ข้อสังเกต เช่น ข่าวลวงละเมิดทางเพศ ส่วนใหญ่ มีการใช้การเขียนเชิงพรรณนาให้รายละเอียดที่มากเกินไป เข้าข่ายการลุ่มเลียงการละเมิดจริยธรรมค่อนข้างสูง...

(จักรกฤษ เพิ่มพูล, 2555: สัมภาษณ์)

...อย่างแรกต้องขอกล่าวถึงโลกของความเป็นจริง หลักการนำเสนอข่าวไม่มีความเป็นจริง ร้อยเปอร์เซ็นต์ โดยเฉพาะข่าวอาชญากรรมยังไม่ร้อยเปอร์เซ็นต์แน่นอน แต่ขณะเดียวกัน ข่าวที่นำเสนอไปนั้นก็ไม่ถึงกับผิดร้อยเปอร์เซ็นต์เช่นกัน โดยสรุปแล้วลักษณะของข่าวอาชญากรรมที่นำเสนอในปัจจุบัน เป็นลักษณะของการบิดข้อเท็จจริงเป็นพื้นฐาน จากนั้นก็เสริมด้วยความคิดเห็น ซึ่งใช้ประสบการณ์การทำงานตรงมาเกี่ยวข้อง...

(ศิโรจน์ มิ่งขวัญ, 2555: สัมภาษณ์)

ในขณะที่ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์กลับมองต่างมุมว่า ข่าวที่หนังสือพิมพ์นำเสนอส่วนแล้วแต่เป็นข้อเท็จจริง ซึ่งเชื่อถือได้ โดยเป็นความจริงที่ได้จากเหตุการณ์จริง จากการเก็บข้อมูลประกอบการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่และพยานแวดล้อมทั้งหมด ไม่มีการแต่งเติมหรือคิดเนื้อหาขึ้นเองแน่นอน

...เมื่อก่อนคู่แข่งไม่มาก แต่ปัจจุบันคู่แข่งเพิ่มมากขึ้นจึงมีส่วนในการคานอำนาจซึ่งกันและกัน โดยไม่ใช่แค่การแข่งขันกันเองของสื่อเพื่อเดินทางไปในสิ่งที่ถูกต้อง แต่ยังมีสภาพการหนังสือพิมพ์ สมาคม ชมรมต่างๆ ที่คอยตรวจสอบการนำเสนอดังกล่าวได้ จึงทำให้เราเชื่อว่าข่าวที่เราทำ ที่เรานำเสนอมักมีคนจับจ้องมองอยู่ ดังนั้นการระวังตัวต้องมากขึ้น ทำให้อยู่ในกรอบกติกามากขึ้น เน้นข้อเท็จจริงเป็นหลัก และต้องทำให้ได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ เพื่อความน่าเชื่อถือและการสร้างศรัทธาให้คนอ่าน...

(ปรีชา สะอาดสอน, 2555: สัมภาษณ์)

2.2 การนำเสนอข่าวทำเพื่อประโยชน์สาธารณะ โดยไม่แสวงหาประโยชน์ส่วนตน

สื่อส่วนใหญ่นำเสนอข่าวทำเพื่อประโยชน์สาธารณะส่วนหนึ่ง แต่ขณะเดียวกันก็ยังคงแฝงด้วยเรื่องของธุรกิจ

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่เห็นตรงกันในส่วนของการนำเสนอข่าวทำเพื่อประโยชน์สาธารณะ โดยไม่แสวงหาประโยชน์ส่วนตน พบว่า สื่อมีการให้ความสำคัญกับคำว่าประโยชน์สาธารณะที่แท้จริงน้อยมาก ด้วยการนำเสนอที่เน้นยอดขายและธุรกิจมากเกินไป ด้วยการให้รายละเอียดเหตุการณ์มากกว่าการเพิ่มเติมในส่วนของนักวิชาการ แพทย์หรือบุคคลที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ มาร่วมเสนอแนะและชี้ทางออกให้สังคมในรูปแบบที่เป็นกลางให้มากที่สุด โดยต้องเน้นดูที่ผลกระทบที่ตามมาว่ามีต่อสังคมด้วยว่าอย่างน้อยแค่ไหน และยิ่งกว่านั้นคือควรให้ความสำคัญกับการคำนึงถึงสิทธิส่วนบุคคล ไม่ละเมิดสิทธิมนุษยชนของผู้ตกเป็นข่าว

...ปกติข่าวอาชญากรรมมีหลายรูปแบบ ข่าวอาชญากรรมที่มักกันเพราะผลประโยชน์ทับซ้อน ไม่ชอบหน้ากัน วยรุ่นตีกัน ประเภทลักเล็กขโมยน้อย ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดจากประเด็นปัญหาประโยชน์ส่วนตัว แต่ถ้าจะให้เกี่ยวกับสาธารณะจริงๆ ต้อง เช่น ข่าวอาชญากรรมทางธุรกิจหมายความว่ามาเฟียเมืองพัทยา ทำผิดกฎหมาย ค้ายา ฟอกเงิน มีอาวุธปืนสงคราม ไว้ในครอบครอง นักข่าวที่ไปทำข่าวนี้อาจเปิดเผยให้หมดทุกความผิดที่เกิดอย่างครบถ้วนรอบด้านเพื่อให้ผู้เกี่ยวข้อง ทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ ได้รับทราบและทำการติดตามสืบค้นคดี นี้ตะหากที่เรียกว่าประโยชน์สาธารณะ ซึ่งจะให้ดีกว่านั้นต้องนำเสนอเชิงลึกคือต้องมีข้อมูลประกอบในรูปสถิติ แนวทางการป้องกันแก้ไข เป็นต้น...

(ชาม เชื้อสถาปนศิริ, 2555: สัมภาษณ์)

...ส่วนหนึ่งของการนำเสนอข่าวอาชญากรรม ต้องบอกได้ว่าเกิดอะไรขึ้นและให้อะไรกับสังคม มากกว่าการไปประณามหรือใส่ความคิดเห็นเพื่อขายข่าวเพียงอย่างเดียว โดยส่วนใหญ่การนำเสนอข่าวของนักข่าวจะเน้นการสร้างสีสันมากกว่า คือการพยายามดึงเอาคุณค่าข่าวนั้นมาเพื่อเรียกร้องความน่าสนใจ ทั้งที่ผลกระทบต่อสังคมต่างหากที่ควรพิจารณาให้นำเสนอมากกว่าส่วนอื่นๆ แต่กลับถูกดึงมาใช้ค่อนข้างน้อยมาก นั่นเพราะข่าว

คือเรื่องของธุรกิจส่วนหนึ่งจึงต้องเน้นการสร้างจุดขาย ทั้งในส่วนของภาพข่าว พาดหัวข่าว และความน่าข่าวทั้งหมด...

(อ.ดร.มานะ ตีรียากิวัฒน์, 2555: สัมภาษณ์)

ในขณะที่ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์กลับมองต่างมุมว่า หนังสือพิมพ์คือกระจกสะท้อนสังคมซึ่งหนังสือพิมพ์เองสามารถทำหน้าที่เพื่อประโยชน์สาธารณะได้อย่างดีในการเตือนภัยให้สังคมเกิดความระมัดระวังป้องกันภัย

...ข่าวอาชญากรรมเป็นข่าวที่ไม่มีประโยชน์กับคนทำข่าวโดยตรง นั่นเพราะข่าวอาชญากรรมเป็นข่าวที่กระทบกระเทือนกับคนหมู่มาก ดังนั้นการนำเสนอผ่านทางหน้าหนังสือพิมพ์จะออกมาในลักษณะการเตือนภัยในนามข้อเท็จจริงของเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นจริง ส่วนใหญ่เป็นข่าวระดับคนรากหญ้ามากกว่า เช่น ข่าวซาเล้งสาदनน้ำกรดในที่สาธารณะ สื่อนำเสนอข่าวเพื่อเตือนภัยสังคมเพื่อเป็นสาธารณะประโยชน์ โดยมีการเพิ่มเติมการสัมภาษณ์นักจิตวิทยาซึ่งการนำเสนอเช่นนี้อาจไม่ใช่เกิดกับทุกข่าว ต้องเลือกเฉพาะข่าวที่มีคนสนใจ ซึ่งขึ้นที่มุมมองและการใช้วิจารณญาณตามความเหมาะสม...

(ธีระพงษ์ เหลืองทองกุล, 2555: สัมภาษณ์)

2.3 การให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายที่ตกเป็นข่าวโดยปราศจากอคติ

สื่อส่วนใหญ่นำเสนอข่าวโดยไม่ให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่าย เพราะการนำเสนอข่าวบางครั้งเกิดอคติโดยไม่รู้ตัว

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่เห็นตรงกันในส่วนของการให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายที่ตกเป็นข่าวโดยปราศจากอคติ พบว่า การนำเสนออีกเกิดอคติโดยไม่รู้ตัวและไม่สามารถให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายที่ตกเป็นข่าวได้อย่างชัดเจน ซึ่งเท่าที่พบสื่อส่วนหนึ่งพยายามที่จะกระทำอยู่ คือให้น้ำหนักการนำเสนอฝ่ายคู่กรณี โดยเปิดโอกาสให้ได้ขยายชี้แจง ซึ่งยังเกิดขึ้นบ่อยครั้งที่หนังสือพิมพ์นำเสนอไปเป็นลักษณะที่ตัดสินพิพากษาไปแล้วว่าผิด ทั้งที่ความจริงอาจจะไม่ผิด โดยส่วนใหญ่มักจะพบในพาดหัวข่าวมากที่สุด และรองลงมาคือส่วนอื่นๆ ซึ่ง

นับเป็นจุดด้อยของหนังสือพิมพ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข่าวอาชญากรรมที่มีคูกรณีด้วยแล้ว โอกาสที่คูกรณีจะกลายเป็นจำเลยของสังคมมีมากขึ้น

...สำหรับกรณีให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายที่ตกเป็นข่าวโดยปราศจากอคติ นับเป็นจุดด้อยของหนังสือพิมพ์ ตลอดจนการนำเสนอข่าวอาชญากรรม โดยเฉพาะยิ่งข่าวอาชญากรรมที่มีคูกรณีด้วยแล้ว โอกาสที่คูกรณีจะกลายเป็นจำเลยของสังคมมีมากขึ้น เมื่อสื่อนำเสนอไปแล้วอาจเกิดการอคติโดยไม่รู้ตัว ทำหน้าที่ตัดสินพิพากษาคณิศ ตรงนี้สิ่งที่สื่อทำได้ย่อดีที่สุดคือควรให้ความสำคัญกับข้อเท็จจริงเป็นประเด็นหลัก มีการนำเสนอเพื่อแจ้งสังคมทราบ ซึ่งไม่สอดแทรกข้อคิดเห็น ไม่เบี่ยงเบนประเด็น จนนำมาซึ่งความเข้าใจผิดของผู้อ่าน...

(สุเทพ วิไลเลิศ, 2555: สัมภาษณ์)

...หนังสือพิมพ์ต้องนำเสนอข่าวด้วยความเป็นจริงเสมอเป็นสิ่งที่สมควรกระทำอย่างยิ่ง ซึ่งหลักการนำเสนอควรคำนึงถึงจริยธรรมวิชาชีพประกอบด้วย และต้องให้ความสำคัญกับผลกระทบของผู้ตกเป็นข่าวที่จะตามมาไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งต่อบุคคลผู้เสียหายเหยื่อ หรือญาติ ครอบครัว ตลอดจนผู้ถูกกล่าวหา ให้ได้มีโอกาสเปิดเผยความรู้สึกหรือเหตุผลต่างๆ ก่อนที่สื่อจะทำการพิพากษาคณิศเอง ทั้งที่ความจริงยังไม่ทราบว่าบุคคลดังกล่าวทำผิดหรือไม่ ซึ่งพบเห็นบ่อยครั้ง ที่การนำเสนอของสื่อได้ทำการพิพากษาคณิศ ก่อนสรุปสำนวนคดีจากตำรวจหรือศาล...

(ผศ.ดร.เอื้อจิต วิโรจน์ไตรรัตน์, 2555: สัมภาษณ์)

ในขณะที่ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์และองค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์กลับมาต่างมุมมองว่า สื่อพยายามทำหน้าที่ให้ความเป็นธรรมกับทุกฝ่าย ด้วยการนำเสนอข้อมูลที่ต้องมีความครบถ้วนรอบด้าน ฟังความทั้งสองฝ่าย ให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ตกเป็นข่าวให้ได้มากที่สุดเท่าที่ทำได้

...โดยการนำเสนอข่าวตามปกติต้องมีการเปิดโอกาสให้คูกรณีทั้งสองฝ่ายบอกกล่าวข้อเท็จจริง หรือทำการแก้ต่างสิ่งที่เกิดขึ้น มากกว่าการฟังความข้างเดียว โดยลักษณะต้องมีการสัมภาษณ์แสวงหาข้อมูล สืบพยานแวดล้อมเพิ่มเติมเพื่อความน่าเชื่อถือและถูกต้องของ

ข้อมูลข่าวสาร เนื่องมาจากบางเหตุการณ์นักข่าวไม่ได้อยู่ในสถานการณ์จริง จึงต้องหาข้อมูลอย่างรอบด้าน เพื่อให้ประชาชนเป็นตัวตัดสินมากกว่า...

(ศิริโรจน์ มิ่งขวัญ, 2555: สัมภาษณ์)

...ความจริงลักษณะการนำเสนอข่าวอาชญากรรมก็แค่บอกว่าเกิดอะไรขึ้น ที่ไหน ใครคือผู้ต้องสงสัย แต่หากคิดแน่ถึงจะใช้คำว่าผู้ต้องหาในกรณีที่ชัดเจน และตำรวจออกหมายจับแล้ว ซึ่งความจริงจะเห็นว่าสื่อไม่ได้พิพากษาตัดสินคนผิด แต่ขณะเดียวกันก็ต้องปฏิบัติหน้าที่ในการนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เกิดขึ้นในสังคม จึงไม่อาจหลีกเลี่ยงได้นี่คือความพยายามที่จะให้ความเป็นธรรม ซึ่งเป็นเรื่องการตีความที่น่าจะมาจากกรรมการพาดหัวหรือโปรยข่าว แต่ความจริงคือข่าวอาชญากรรมแน่นอนรู้ว่าใครผิดถูกแต่ถ้าจะต้องรอศาลตัดสินแล้วค่อยนำเสนอข่าวคงเป็นไปไม่ได้ ดังนั้นการหลีกเลี่ยงคือไม่พยายามใช้คำเหมือนตัดสินเกินไปหรือลักษณะก้ำกึ่งก็จะไม่นำเสนอ...

(ธนดล มีถม, 2555: สัมภาษณ์)

2.4 ไม่มีการแต่งเติมเนื้อหาสาระหรือสอดแทรกความคิดเห็นใดๆ

สื่อส่วนใหญ่นำเสนอข่าวที่ยังคงเน้นการแต่งเติมเนื้อหาสาระเพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้อ่าน

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่เห็นตรงกันในส่วนที่ไม่มีการแต่งเติมเนื้อหาสาระหรือสอดแทรกความคิดเห็นใดๆ พบว่า การนำเสนอยังคงเน้นการแต่งเติมเนื้อหาสาระเพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้อ่าน ซึ่งพบว่ามากในส่วนของพาดหัวและโปรยข่าวที่ดูเหมือนแต่งเติมสอดแทรกความคิดเห็น โดยบางครั้งไม่ตรงกับเนื้อหาที่นำเสนอไว้หน้าใน ส่วนใหญ่ที่พบจะเป็นในรูปแบบการเล่นคำ เพื่อเน้นเรื่องการขายข่าวทั้งที่ความเป็นจริงข่าวก็คือข่าว ข่าวคือเหตุการณ์ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น ข่าวไม่ใช่บทความหรือคอลัมน์ที่จะสามารถใส่ความคิดเห็นเพิ่มเติมลงไปได้

...การแต่งเติมเนื้อหาสาระหรือสอดแทรกความคิดเห็นนี้มีโดยธรรมชาติอยู่แล้ว เพราะข่าวอาชญากรรมต้องอาศัยการบรรยายภาพ ทั้งที่บางครั้งไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์จริง แต่ต้อง

พยายามเล่าเรื่องจากการประติดประต่อจากความรู้สึก แต่ไม่ถึงขั้นแต่งนวนิยายที่มาจากจินตนาการล้วนๆ เนื่องจากสิ่งที่ข่าวนำเสนออิงจากพื้นฐานข้อเท็จจริง นั่นเพราะข่าวอาชญากรรมมีลักษณะเป็นปัจจุบันทันด่วน จากการนำเสนอเท่าที่พบเห็นในปัจจุบันตัวเหตุการณ์มักไม่ค่อยผิดเพี้ยน แต่ตัวละครหรือบริบทแวดล้อมมากกว่าที่ผิดเพี้ยนไป...

(จักร์กฤษ เพิ่มพูล, 2555: สัมภาษณ์)

...เมื่ออ้างข้อเท็จจริงทางวารสารศาสตร์ ข้อเท็จจริงบางอย่างไม่สมควรจะนำเสนอ เพราะไม่มีประโยชน์ รู้แค่เกิดอาชญากรรม มีคนเสียชีวิต ข้อเท็จจริงคือมีผู้เสียชีวิตในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแค่นี้จบ แต่สื่อปัจจุบันนำเสนอเกินไปกว่าสาระสำคัญที่ผู้อ่านพึงทราบ นี่เป็นการตอบสนองจินตนาการล้วนๆ สำหรับข่าวอาชญากรรม คือคนเขียนข่าวชอบให้คนอ่านมีความรู้สึกร่วมเสมือนว่าอยู่ในเหตุการณ์นั้นๆ ทั้งที่ความจริงไม่มีส่วนร่วมในเหตุการณ์ดังกล่าวเลย แต่สื่อสามารถนำเสนอได้ราวกับว่าเป็นเสมือนร่างเทพ ไปสถิตย์ ณ เหตุการณ์พาผู้อ่านไปในโลกอาชญากรรม นับเป็นเรื่องผิดที่ไม่สมควรกระทำอย่างยิ่ง...

(ชาม เชื้อสถาปนศิริ, 2555: สัมภาษณ์)

...คือหนังสือพิมพ์ต้องนำเสนอแต่ข้อเท็จจริง แต่ลักษณะของสังคมไทยมีความพยายามใส่สีสันและข้อคิดเห็นเข้าไปเพื่อเน้นเรื่องการขายข่าว เป็นเรื่ององค์กรธุรกิจส่วนหนึ่งส่งผลให้กลายเป็นการดึงข้อเท็จจริงที่มีให้ลดน้อยลงไป เช่น ข่าวฆ่าข่มจีน สื่อพยายามเน้นเพื่อสร้างจุดขายโดยนำเสนอพาดหัวที่รุนแรง ภาพที่อนาจาร แต่ถ้าถามว่าข่าวที่หนังสือพิมพ์นำเสนอจริงหรือไม่ ตอบได้เลยว่ามีข้อเท็จจริงในการนำเสนอ แต่บางครั้งข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ได้รุนแรงหรือหวือหวาขนาดนั้นแต่ตัวสื่อมวลชนเองก็ทำการเบี่ยงประเด็นและเน้นการใส่อารมณ์ความคิดเห็นความรู้สึกส่วนตัวร่วมเข้าไป...

(อ.ดร.มานะ ตรีวิทยาวัฒน์, 2555: สัมภาษณ์)

2.5 ไม่นำเสนอข่าวเพราะความลำเอียง หรือมีอคติ จนเป็นเหตุให้ข่าวนั้นคลาดเคลื่อนหรือเกินจากความเป็นจริง

สื่อส่วนใหญ่นำเสนอข่าวเกิดความลำเอียง หรือมีอคติ ในบางกรณี ส่งผลทำให้ ความเป็นจริงที่ได้คลาดเคลื่อน

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่เห็นตรงกันในส่วนที่ไม่นำเสนอข่าว เพราะความลำเอียง หรือมีอคติ จนเป็นเหตุให้ข่าวนั้นคลาดเคลื่อนหรือเกินจากความเป็นจริง พบว่าการนำเสนอเกิดความลำเอียง หรือมีอคติให้พบเห็นอยู่บ้างในบางกรณี ส่งผลทำให้ความเป็นจริงที่ได้คลาดเคลื่อน แต่ประเด็นนี้จะพบน้อยมากในการนำเสนอข่าวอาชญากรรม โดยข่าวที่เห็นได้ชัดเป็นข่าวการเมืองมากกว่า โดยหากมองให้ลึกซึ่งคำว่าอคติอาจจะเป็นลักษณะความอคติที่เกิดกับตนเอง ต่อการทำหน้าที่ ซึ่งต้องคำนึงทั้งกฎหมายและจริยธรรมประกอบกัน

...ในเรื่องความอคติที่นี้คงไม่ใช่แค่ตัวคนทำข่าวอคติกับผู้เสียหายหรือผู้ก่อเหตุเท่านั้น แต่ยังมองลึกไปถึงความอคติในใจตนเองที่จะทำหน้าที่นี้ตะหาก เช่น กำลังจะสื่อสารข้อเท็จจริงให้สังคมรู้ ควรจะมีการตกแต่งสังคมมากกว่า แต่ในขณะที่เดียวกันกับห่วงยอดขาย ยอดละเมิดจริยธรรม ด้วยการนำเสนอที่ดึงดูดความสนใจ คือสำหรับอคติที่เกิดกับตนเอง ต่อการทำหน้าที่ข้อนี้จะเห็นได้ชัดมากกว่าอคติรูปแบบอื่นๆ ในที่นี้คือสิ่งที่เรียกว่าความเชื่อ เชื่อว่าตนเองไม่มีอคติต่อหน้าที่หรือวิชาชีพซึ่งต้องคำนึงทั้งกฎหมายและจริยธรรมประกอบกัน สรุปคืออคตินี้เป็นเรื่องใหญ่ จนมองไม่เห็น เลยทำให้เข้าใจผิด นั่นเอง...

(สุเทพ วิไลเลิศ, 2555: สัมภาษณ์)

...สิ่งที่คนทำสื่อทุกสาขาไม่เพียงแต่หนังสือพิมพ์ยังมีคือต้องมีความรับผิดชอบต่อการนำเสนอข่าวแต่ละข่าวที่จะตีพิมพ์สู่สายตาประชาชน ข้อแรกคือสื่อมวลชนเองต้องมีมาตรฐานวิชาชีพ และข้อสองสื่อมวลชนต้องมีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่นำเสนอไป และต้องไม่ลืมที่จะเคารพในสิทธิมนุษยชนในทุกกรณี รวมทั้งสิทธิส่วนบุคคลกรณีพิเศษ เรื่องของเด็ก เยาวชน ผู้หญิง ซึ่งมีกฎหมายเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย สรุปคือถ้าสื่อให้ความสำคัญกับสองข้อนี้ การนำเสนอข่าวที่ลำเอียงหรืออคติคงไม่เกิดขึ้น แต่ถ้าเปรียบเทียบกับปัจจุบันสื่อยังปฏิบัติได้ไม่ดีนัก เห็นได้จากการนำเสนอข่าวที่ดูแล้วไม่ค่อยพบความเป็นกลางเท่าไร

นัก เช่น สื่อมักนำเสนอแบบฟังความข้างเดียว เป็นต้น...

(ศ.ดร.เอื้อจิต วิโรจน์ไตรรัตน์, 2555: สัมภาษณ์)

...ในกรณีเรื่องความลำเอียงหรืออคติ ในการนำเสนอข่าวจะเห็นได้ชัดเจนกว่าในข่าวการเมือง ส่วนข่าวอาชญากรรมพบน้อยมาก หรือแทบจะไม่พบเลย ที่สื่อมวลชนแต่ละแขนงได้มีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน และสื่อมวลชนยังได้อาศัยสื่อในมือ เพื่อเป็นเครื่องมือในการโจมตีฝ่ายตรงข้าม แต่คนที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดกลับเป็นประชาชน ที่ไม่สามารถแยกแยะข่าวได้ หรืออาจจะโดนโน้มน้าวใจไปตามทิศทางที่สื่อนำเสนอข่าวโดยไม่รู้ตัว ซึ่งอาจจะกลายเป็นปัญหาสังคมต่อไปในอนาคต ดังนั้นการนำเสนอข่าวโดยมีเรื่องของอคติ ลำเอียงเข้ามาเกี่ยวข้อง สื่อควรให้ความระมัดระวัง และพยายามแยกแยะงานออกจากความเป็นส่วนตัว...

(วรวงษ์ เชื้อไตรสรณ์, 2555: สัมภาษณ์)

2.6 ไม่มีกรพยายามสอดแทรกความคิดเห็นลงในข่าว

สื่อส่วนใหญ่นำเสนอข่าวซึ่งเน้นข้อเท็จจริงเป็นหลัก ประกอบกับการดึงดูดความสนใจด้วยการพยายามสอดแทรกความคิดเห็นลงในข่าวอยู่ระดับหนึ่ง

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่เห็นตรงกันในส่วนที่ไม่มีกรพยายามสอดแทรกความคิดเห็นลงในข่าว พบว่า สื่อมีการนำเสนอซึ่งเน้นข้อเท็จจริงเป็นหลัก ประกอบกับการดึงดูดความสนใจด้วยการแสดงทัศนะประกอบการพยายามสอดแทรกความคิดเห็นลงในข่าวอยู่ระดับหนึ่ง โดยส่วนที่สุ่มเสี่ยงในการนำเสนอคือพาดหัว และโปรยข่าว ที่เกินความเป็นจริง ออกแนวหวือหวา ซึ่งยังคงมีการเน้นรายละเอียดที่มากเกินไป นั่นเพราะหนังสือพิมพ์สามารถนำเสนอได้เพียงภาพนิ่งและข้อความขนาดสั้นในหน้าหนึ่งเท่านั้น

...หลักการเขียนข่าวถือว่าข่าวต้องเป็นข่าว ไม่ต้องมีความคิดเห็นใดๆ แต่ถ้าคุณจะเสนอความคิดเห็นต้องไปเขียนเป็นบทความคอลัมน์แสดงความคิดเห็น สำหรับข่าวอาชญากรรม การสอดแทรกความคิดเห็น การแต่งเติมสีสัน การให้รายละเอียดเกี่ยวกับผู้กระทำผิดมาก

ไป คล้ายการตัดสินใจ ซึ่งอาจถือเป็นลักษณะการอคติไม่รู้ตัว เป็นลักษณะการผลักระ
ความผิดให้เหยื่อเป็นผู้กระทำผิด โดยปริยาย โดยหลักความจริงไม่สามารถทำได้
หนังสือพิมพ์ไม่มีสิทธิในการพิพากษาคณิศ ไม่ว่าจะกรณีใดๆ...

(จักร์กฤษ เพิ่มพูล, 2555: สัมภาษณ์)

...ปัญหาการแต่งแต้มเนื้อหาถือเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ แต่ประเด็นเพราะนักข่าวเวลาจะ
นำเสนอข่าวมักมีรูปแบบในการเขียน มีกรอบตายตัวในการเล่าเรื่อง ว่าข่าวอาชญากรรม
ต้องเริ่มต้นแบบนี้ ณ จุดเกิดเหตุ มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น สำหรับข่าวอาชญากรรมระยะหลัง
มากลายเป็นข่าวที่มีลักษณะการนำเสนอเรื่องราวยึดถือไม่จบสิ้น ทั้งที่ความเป็นจริง
ประชาชนไม่ต้องการรับรู้แล้ว ยกเว้นข่าวมีเงื่อนงำที่สื่อจะนำมาเล่นและขายต่อได้อีก
ความจริงสิ่งที่ผู้อ่านต้องการทราบจากข่าวอาชญากรรมคือ บทสรุปบทลงโทษคนกระทำ
ผิดเป็นเช่นไรเท่านั้น สรุปแล้วสิ่งที่สื่อนำเสนอคือ หนึ่งไม่ให้ความสำคัญกับข้อเท็จจริง
สองยังคงเน้นการนำเสนอที่แต่งเติมเนื้อหา สอดคล้องกับการเล่าเรื่องแบบนวนิยาย...

(ชาม เชื้อสถาปนศิริ, 2555: สัมภาษณ์)

ในขณะที่ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์กลับมองต่างมุมว่าข่าวคือข่าว และข่าวคือ
ข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็นมีได้แต่ไม่ใช่ในเนื้อหา ต้องเป็นสตู๊ป คอลัมน์สำหรับแสดงทัศนะเท่านั้น

...ประเด็นนี้น่าจะเป็นเรื่องของการพาดหัวข่าวมากกว่าอย่างที่บอกไป เพราะข่าวคือ
ข้อเท็จจริง แต่ด้วยคำและลักษณะการนำเสนอหรือแปลที่ทำให้คนมองว่าเป็นการสอดแทรก
ความคิดเห็น แต่ในมุมมองนักข่าวอยากชี้แจงว่านี่ไม่ใช่ข้อคิดเห็น เป็นเพียงเทคนิคในการ
นำเสนอเพื่อความน่าสนใจ ซึ่งคอลัมน์แสดงข้อคิดเห็นหนังสือพิมพ์ทุกฉบับก็มีแล้วก็มีมาก
ด้วย แล้วทำไมจะต้องเอาความคิดเห็นไปใส่ในข่าวที่พื้นที่การนำเสนอมีน้อยขนาดนั้น...

(ปรีชา สะอาดสอน, 2555: สัมภาษณ์)

2.7 การอ้างอิงแหล่งข้อมูลที่มาของข่าว

สื่อส่วนใหญ่นำเสนอข่าวโดยมีการอ้างอิงแหล่งที่มาของข่าวอย่างชัดเจน

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่เห็นตรงกันในส่วนของការอ้างอิงแหล่งข้อมูลที่มาของข่าว พบว่า มีการบอกแหล่งข่าวที่ชัดเจนเพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถืออย่างมีที่มาที่ไป โดยส่วนใหญ่เน้นการอ้างอิงจากเจ้าหน้าที่ตำรวจเจ้าของคดีเป็นหลัก ซึ่งจริงๆกรณีนี้ไม่ค่อยพบปัญหาเนื่องจากข่าวอาชญากรรมเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง มีแหล่งข้อมูลชัดเจนในตัว แต่กระนั้นการอ้างอิงสื่อควรต้องเคารพในสิทธิมนุษยชน คือเลือกบุคคลที่สามารถนำเสนอได้ ต้องเป็นแพทย์เจ้าหน้าที่ตำรวจ บุคคลอ้างอิงของรัฐ เป็นต้น เพราะข่าวอาชญากรรมที่สำคัญคือ บุคคลผู้ตกเป็นเหยื่อได้รับผลกระทบมากพออยู่แล้ว ไม่ควรได้รับความเจ็บปวดซ้ำ

...สำหรับเรื่องการอ้างอิงแหล่งข่าวหรือแหล่งข้อมูลเป็นสิ่งสำคัญที่ควรมียังยั้ง แต่นั่นก็ขึ้นอยู่กับมุมมองและพฤติกรรมของแต่ละแหล่งข่าวที่จะนำเสนอ เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือของข่าวอย่างมีที่มาที่ไป หนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่ก็มีการอ้างอิงบ้าง แต่ที่ไม่เคยพบเห็นเลยจะเป็นส่วนของภาพข่าว ที่บางครั้งนักข่าวไปไม่ทันที่เกิดเหตุ อาจหยิบยืมภาพจากมูลนิธิร่วมกตัญญู ปอเต็กตึ๊ง หรือบุคคลอื่นๆที่อยู่ในเหตุการณ์ แต่เมื่อนำมาใช้จริงก็ไม่มีการให้เครดิตเจ้าของภาพ ซึ่งความจริงสามารถทำได้ว่ามาจากใคร แต่เมืองไทยไม่เคยพบเห็น...

(อ.ดร.มานะ ตริยาภิวัฒน์, 2555: สัมภาษณ์)

...กรณีการอ้างอิงควรจะมี ยิ่งถ้าไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์จริงด้วยแล้วยังสมควรต้องมี รวมถึงควรจะบอกแหล่งที่มาของข่าว เพื่อให้ผู้อ่านได้เกิดความข่งใจว่าข้อมูลมาจากแหล่งข่าวมือสอง ที่ผู้นำเสนอไม่ได้เห็นเหตุการณ์จริง ข่าวที่นำเสนอ นั้นอาจจะมีข้อผิดพลาด ที่ส่งผลกระทบต่อเรื่องของน้ำหนักความน่าเชื่อถือ โดยการอ้างอิงส่วนใหญ่ที่พบในปัจจุบันสื่อเน้นการอ้างอิงเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นหลัก...

(เข้มพร วิรุณราพันธ์, 2555: สัมภาษณ์)

...การอ้างอิงเพื่อความน่าเชื่อถือ อาจจะใช่หรือไม่ใช่ จากแหล่งข่าวกล่าวว่า อ้างว่ารายงานข่าวแจ้งว่า ซึ่งอยู่ที่การพิจารณาน้ำหนักของข่าวว่ามีความน่าเชื่อถือหรือไม่อย่างไร ตรงนี้อยู่ที่กล้าพอไหมที่จะนำเสนอ ซึ่งอยู่กับวิจารณญาณ ของผู้นำเสนอหรือของนักข่าวเอง

ว่าการอ้างอิงควรอ้างอิงอย่างไร โดยการอ้างอิงไม่จำเป็นต้องมาจากเจ้าหน้าที่ตำรวจเสมอไป
 อย่างที่กล่าวไปคือข่าวอาชญากรรมเป็นเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้น เห็นกันด้วยตา ยืนยันได้ด้วย
 ภาพ ซึ่งนี่ก็น่าจะเป็นการอ้างอิงความน่าเชื่อถือในสิ่งที่นำเสนอเป็นข่าวได้อย่างชัดเจน...

(ชนาธิป กฤษณสุวรรณ, 2555: สัมภาษณ์)

2.8 มีการเปิดโอกาสให้ฝ่ายที่ถูกกล่าวหาแสดงข้อเท็จจริง

**สื่อส่วนใหญ่นำเสนอข่าวโดยเปิดโอกาสให้ฝ่ายที่ถูกกล่าวหาแสดงข้อเท็จจริง แต่
 ก็มีได้เกิดขึ้นโดยทันที**

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่เห็นตรงกันในส่วนของการเปิด
 โอกาสให้ฝ่ายที่ถูกกล่าวหาแสดงข้อเท็จจริง พบว่า ด้วยความเชื่อว่าสื่อเลือกข้าง ไม่มีความเป็นกลาง
 ในการนำเสนอ ตลอดจนการเน้นความรวดเร็วบวกกับความต้องการในการขายข่าว ดังนั้นกรณีนี้
 สื่อพยายามที่จะกระทำและให้โอกาส แต่ก็มีได้เกิดขึ้นโดยทันที ทำให้กรณีความผิดพลาดเกิดขึ้นสูง
 แต่จะออกมาแสดงความรับผิดชอบบ้าง แต่ก็นำเสนอเป็นลักษณะการเหยียดหาโดยการนำเสนอแก้ไข
 ให้ในฉบับต่อไป

...แน่นอนสำหรับการพาดพิงแล้วสร้างความเสียหายหากเกิดขึ้น ยิ่งทันทีที่ตัวเอง ก็จะ
 ดำเนินการแก้ไขให้ นำเสนอเลยในฉบับวันรุ่งขึ้น แต่หากมีถ้ามีผู้เสียหายหรือญาติที่วงมาก็
 จะลงนำเสนอให้ เมื่อโทรมาชี้แจงก็แก้ไขให้ทันทีที่ทราบเช่นกัน แต่กรณีนี้เกิดขึ้นน้อย
 เพราะการนำเสนอข่าวสารแต่ละครั้ง หนังสือพิมพ์จะพยายามตรวจสอบความถูกต้องทุก
 ครั้ง อย่างที่บอกแต่หากเกิดข้อผิดพลาดขึ้นจริงก็ต้องเปิด โอกาสให้คนที่โดนพาดพิงมี
 โอกาสได้แสดงข้อเท็จจริงอย่างเป็นธรรม...

(ชนดล มีถม, 2555: สัมภาษณ์)

...การเสนอข่าวที่มีการพาดพิง ต้องเปิดโอกาสให้ฝ่ายที่ถูกกล่าวหาแสดงข้อเท็จจริงถือ
 เป็นหน้าที่อยู่แล้ว แต่ความจริงสิ่งนี้ไม่สมควรจะเกิดขึ้น คือก่อนการนำเสนอข่าวทุกครั้ง

ควรมีการตรวจสอบความละเอียดถี่ถ้วนให้มากที่สุด เพื่อป้องกันการผิดพลาดในการนำเสนอ เพราะหากเกิดขึ้นผลกระทบที่ตามมาคือความน่าเชื่อถือของหนังสือพิมพ์จะค่อยๆลดลง ซึ่งถือเป็นผลกระทบขั้นรุนแรง เนื่องจากหนังสือพิมพ์เป็นสื่อที่ขายความน่าเชื่อถือ แต่อย่างไรก็ตามความผิดพลาดย่อมเกิดขึ้นได้ เนื่องจากคนทำข่าวก็คือปุถุชน หากพบว่าผิดจริงก็ต้องเปิดโอกาสให้ฝ่ายดังกล่าวได้ชี้แจงแสดงข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นอย่างเป็นทางการ...

(ชนาธิป กฤษณสุวรรณ, 2555: สัมภาษณ์)

ในขณะที่ประชาชนกลับมองต่างมุมว่าหนังสือพิมพ์ไม่ให้ความสำคัญกับการเปิดโอกาสให้เหยื่อหรือผู้เสียหายได้แสดงข้อเท็จจริงเลย

...ส่วนใหญ่หนังสือพิมพ์มักจะมีการนำเสนอข่าวเพียงด้านเดียว ซึ่งเมื่อเกิดความเสียหายแก่บุคคลหรือองค์กรใดๆขึ้น หนังสือพิมพ์จะทำท่าทีเพิกเฉย หากข่าวนั้นผิดพลาดแต่ไม่มีคนมาร้องเรียน ยกเว้นว่า ความเสียหายนั้นเกิดแก่บุคคลหรือองค์กร แล้วนำเรื่องมาร้องเรียน หรือขอความเป็นธรรมจากศาล หนังสือพิมพ์ถึงจะมีการแก้ไขข้อผิดพลาดจากการนำเสนอข่าวให้ และน้อยมากที่จะเปิดโอกาสให้อีกฝ่ายนำเสนอข้อเท็จจริง ยกเว้นเหตุการณ์ที่เป็นประเด็นใหญ่ๆ ในสังคมเท่านั้น...

(ชนิสรา แจ่มวงศ์, 2555: สัมภาษณ์)

2.9 กรณีที่มีการนำเสนอข่าวผิดพลาดหนังสือพิมพ์ต้องมีความรับผิดชอบเสมอ

สื่อส่วนใหญ่นำเสนอข่าวกรณีหากพบเห็นข้อผิดพลาดจริงๆ สื่อก็จะทำการแก้ไขปรับปรุงและขอโทษ แต่เป็นไปในลักษณะล่าช้ากว่าปกติ

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่เห็นตรงกันในส่วน of กรณีที่มีการนำเสนอข่าวผิดพลาดหนังสือพิมพ์ต้องมีความรับผิดชอบเสมอ พบว่า หากเห็นว่าผิดจริงสื่อก็จะทำการแก้ไขขอโทษ ซึ่งมีความล่าช้ากว่าปกติ ในลักษณะตัวอักษรขนาดเล็กลง ในมุมที่คนไม่ค่อยเห็น แต่ส่วนใหญ่มักไม่ค่อยพบในข่าวอาชญากรรม เพราะในข่าวอาชญากรรมมักจะโดนร้องเรียนเรื่องจริยธรรมมากกว่า เพราะเกี่ยวกับเรื่องของความเหมาะสมและไม่เหมาะสมในการนำเสนอข่าว

...ปกติคือการจะลงแก้ไขข่าวที่มีการนำเสนอผิดพลาดไปให้ดีที่สุดคงเป็นไปได้ยาก เพราะโดยปกติสื่อมักไม่ยอมรับข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น เพราะจะทำให้หนังสือพิมพ์เสียความน่าเชื่อถือ ซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับต่างประเทศ ผู้เสียหายสามารถเรียกร้องได้ และยังขอให้ลงแก้ไขข่าวขอโทษได้ด้วย โดยสามารถระบุพื้นที่ จำนวน และวันที่นำเสนอข่าวได้อย่างเท่าเทียมกันกับที่สื่อได้นำเสนอผิดพลาดไปก่อนหน้า ซึ่งในประเทศไทยกรณีนี้พบค่อนข้างน้อย สรุปวิธีการขอโทษที่เป็นมาตรฐานคือ หนึ่งลงข่าวเท่ากับจำนวนที่นำเสนอไปผิดพลาดหรือข้อตกลงอย่างอื่นกับเหยื่อ สองถอดข่าวออกจากระบบกลางระบบเซิร์ฟเวอร์ คอมพิวเตอร์ต่างๆ สามแก้ข่าวผ่านสื่อสาธารณะทั้งหมดอันเป็นหน้าที่หนังสือพิมพ์...

(ชาม เชื้อสถาปนศิริ, 2555: สัมภาษณ์)

...มีน้อยมากที่มีการนำเสนอข้อมูลหรือทำการแก้ไข ยกเว้นถ้าเป็นคดีความเกิดการฟ้องร้อง บางครั้งกว่าจะมีการแก้ไขนำเสนอเวลาก็ด่วงเลยไปนานจนคนอ่านลืมไปแล้วด้วยซ้ำ ส่วนกรณีทำผิดแล้วขอโทษ แก้ไขเองนั้นพบเห็นเหมือนกันแต่น้อยมากถึงมากที่สุด นั่นเพราะหนังสือพิมพ์ขายความน่าเชื่อถือ การยอมรับว่าข่าวที่นำเสนอไปผิดพลาด อาจทำให้ประชาชนขาดความเชื่อมั่น ส่งผลกระทบตามมาด้วยยอดขายที่ลดน้อยลง ซึ่งส่วนใหญ่แล้วส่วนใหญ่พบในข่าวการเมืองมากกว่าข่าวอาชญากรรม...

(อ.ดร.มานะ ตีรียากิวัฒน์, 2555: สัมภาษณ์)

...การนำเสนอข่าวผิดพลาดก็มีด้วยกันหลายระดับ ทั้งผิดพลาดเล็กน้อยก็แก้ไขให้ตรวจสอบแล้วพบว่าผิดจริง หรืออีกกรณีคือการฟ้องร้องที่นานๆครั้งจะพบหรือแทบจะไม่พบเลย สำหรับกรณีนี้ถือว่าเกิดกับข่าวอาชญากรรมบ้าง นั่นเพราะมีการนำเสนอพาดพิงคนจำนวนมาก แต่ก็ไม่ใช่เป็นคดีความใหญ่โตเพราะมักสามารถพูดคุยตกลงกันได้ ซึ่งตรงนี้ลักษณะการนำเสนอต้องระวังให้มาก ยิ่งเรื่องการใช้คำเหมือนการพิพากษาคนผิด ทั้งที่ยังไม่มีคำตัดสินชี้ขาดว่าผิด โดยมองว่าเป็นเรื่องของความรับผิดชอบมากกว่า ทำผิดก็แก้ไขยอมรับผิด เชื่อว่าไม่ได้ทำให้หนังสือพิมพ์หมดความน่าเชื่อถือ แต่สังคมยอมให้อภัย

กลับกันหากผิดแล้วไม่ยอมรับผิดน่าจะได้รับการประณามมากกว่า...

(เสด็จ บุนนาค, 2555: สัมภาษณ์)

2.10 การนำเสนอมีความน่าเชื่อถือ และเป็นประโยชน์ต่อสิทธิในการรับรู้ข่าวสารของ สาธารณะ

สื่อส่วนใหญ่นำเสนอข่าวมีความน่าเชื่อถือด้วยข้อเท็จจริงของเหตุการณ์ แต่ยังคงขาดการให้มุมมองความคิดเห็น ข้อคิดข้อเตือนใจ อันหมายถึงความถึงสาธารณะประโยชน์ที่แท้จริง

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่เห็นตรงกันในส่วนของการนำเสนอมีความน่าเชื่อถือ และเป็นประโยชน์ต่อสิทธิในการรับรู้ข่าวสารของสาธารณชน พบว่า การนำเสนอมีการเน้นข้อเท็จจริงเป็นหลัก แต่ยังคงขาดการให้มุมมองความคิดเห็น ข้อคิดข้อเตือนใจจากนักวิชาการ ซึ่งแสดงถึงประโยชน์ต่อสิทธิในการรับรู้ข่าวสารของสาธารณชนที่แท้จริง เพราะเน้นการนำเสนอตัวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมากกว่า ดังนั้นหากถามถึงประโยชน์มีแน่นอนแต่ไม่ถึงกับร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะยังคงแฝงด้วยความหวือหวา รุนแรง นำเสนอข่าวที่มองว่าขายได้ ซึ่งตรงนี้สื่อควรแยกแยะให้ได้ระหว่างความน่าเชื่อถือกับการละเมิดเพราะเป็นคนละเรื่องกัน

...นำเสนอความจริง ไม่สอดแทรกความคิดเห็น หรือแต่งเติมสีสันจากมุมมองส่วนตัว พยายามนำเสนอข่าวที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ อันจะส่งผลต่อสิทธิการรับรู้ของสังคม เป็นการแจ้งเตือนว่าสังคมขณะนี้ไม่ปลอดภัยอย่างไร ควรระมัดระวังอย่างไรที่จะอยู่ในสังคมได้อย่างปกติ มากกว่าการนำเสนอข่าวความรุนแรงที่เหมือนเป็นการซ้ำเติมเหยื่อ และผู้ถูกกระทำ ตลอดจนครอบครัวญาติผู้เสียหายเอง ซึ่งกรณีนี้หนังสือพิมพ์ก็มีการนำเสนอบ้างแต่คาบเกี่ยวกับการให้ประโยชน์สาธารณะที่แท้จริง เพราะยังคงแฝงด้วยความหวือหวา รุนแรง นำเสนอข่าวที่มองว่าขายได้มากกว่า...

(สุเทพ วิไลเลิศ, 2555: สัมภาษณ์)

...อย่างที่กล่าวไปปกตินักข่าวใช้การอ้างอิงจากนายตำรวจผู้สอบสวนคดี โดยอ้างว่าเกิดเหตุที่ไหนอย่างไร เป็นการอ้างอิงที่น่าจะเพียงพอแล้ว แต่การนำเสนอสื่อไม่ได้คำนึงถึง

ผลกระทบที่จะตามมาภายหลัง เช่น ผัวฆ่าปาดคอเมีย ลองคิดสิว่าลูกที่มีชีวิตอยู่จะรู้สึกอย่างไร ถ้ามีคนถามว่าพ่อแม่เียงฆ่ากันหรือ ทำไมล่ะ น่าสงสารนะที่กลายเป็นลูกไม่มีพ่อแม่ ไม่มีแม่ พ่อติดคุก แม่ก็ตาย นี่คือปัญหาของการนำเสนอข่าวอาชญากรรม ที่ความน่าเชื่อถือไม่ได้อยู่ที่ตรงที่สื่อนำเสนอ แต่อยู่ที่เนื้อหา ซึ่งสื่อควรต้องแยกแยะให้ได้ระหว่างความน่าเชื่อถือกับการละเมิดเพราะนี่เป็นคนละเรื่องกัน...

(ชาม เชื้อสถาปนศิริ, 2555: สัมภาษณ์)

ในขณะที่ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์กลับมองต่างมุมว่าการนำเสนอข่าวอาชญากรรมในลักษณะดังกล่าว ด้วยข้อเท็จจริงและการอ้างอิงจากบุคคลที่น่าเชื่อถือ ย่อมทำให้ข่าวนั้นน่าเชื่อถือ ไม่บิดเบือน และได้ให้ประโยชน์สูงสุดแก่สังคมแล้ว

...หากถามถึงความน่าเชื่อถือมีแน่นอนอยู่แล้ว เพราะสิ่งที่นำเสนอเป็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น การทำงานของหนังสือพิมพ์หรือสื่ออื่นๆคือความเป็นกลางให้มากที่สุด ไม่เอนเอียง ไม่อคติ และอย่างที่บอกว่าการนำเสนอข่าวทุกครั้งคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดกับสังคมมากกว่าผลประโยชน์ส่วนตัว ที่บางครั้งแม้ในฐานะคนทำข่าวทั้งเสี่ยงและอันตราย แต่ก็ต้องไปแสวงหามาให้ได้ เพื่อนำเสนอเพื่อเตือนภัยสังคม หากสิ่งนี้ไม่เรียกว่าประโยชน์ต่อสิทธิในการรับรู้ข่าวสารของสาธารณชนแล้วควรเรียกว่าอะไร...

(ปรีชา สะอาดสอน, 2555: สัมภาษณ์)

2.11 มีการปกปิดชื่อฐานะ บุคคลเป็นความลับ เพื่อความปลอดภัยของแหล่งข่าว

สื่อส่วนใหญ่นำเสนอข่าวมีการปกปิดทุกกรณี โดยส่วนมากจะเป็นลักษณะการใช้นามสมมติมากกว่า

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่เห็นตรงกันในส่วนของการปกปิดชื่อฐานะ บุคคลเป็นความลับ เพื่อความปลอดภัยของแหล่งข่าว พบว่า เน้นการปกปิดชื่อฐานะ บุคคลเป็นความลับ เพื่อความปลอดภัย ในลักษณะการใช้นามสมมติ เพราะถือเป็นกติกาที่มีข้อปฏิบัติรับรู้ร่วมกัน ซึ่งนอกเหนือจากจริยธรรมหลักที่กำหนดไว้แล้วส่วนใหญ่กรณีนี้จะมีกฎหมายเข้ามา

เกี่ยวข้องด้วย โดยหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่ค่อนข้างให้ความสำคัญมาก แต่ก็ยังมีเพียงไม่กี่ฉบับที่ยังมีการเปิดเผยข้อมูลในส่วนนี้หลุดออกมาให้เห็นอยู่บ้าง

...เป็นธรรมเนียมอยู่แล้ว ที่ผู้ตกเป็นเหยื่อต้องได้รับการปกปิด ซึ่งเรามักกระทำทุกวิถีทาง เพื่อให้ได้รับการปกป้อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของศักดิ์ศรีหรือความปลอดภัยทั้งของตนเอง ครอบครัว หน่วยงาน โดยเวลาใดก็ตามที่ต้องการเปิดเผยความผิดพลาดทรมานของผู้กระทำทางกฎหมายนั้น สื่อต้องคำนึงถึงกระทบที่อาจตามมาภายหลังต่อบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งกฎข้อเดียวคืออายุต่ำกว่า 18 ต้องยกเว้นจะผิดหรือไม่ต้องได้รับการปกปิดเสมอ สรุปคือการปกปิดข่าวกรณีเยาวชน เหยื่อ เป็นเรื่องที่สมควรและสื่อควรต้องหันมาเปิดเผยคนกระทำผิดจะดีกว่า ส่วนความน่าเชื่อถือจะเกิดขึ้นอย่างไรเมื่อมีการปกปิด นั่นคือมาจากการอ้างอิงเจ้าหน้าที่รัฐ บุคคลที่มีชื่อมีตำแหน่งชัดเจน...

(ชาม เชื้อสถาปนศิริ, 2555: สัมภาษณ์)

...จริงๆแล้วข่าวอาชญากรรมจะมีแค่ผู้เสียหาย ที่ต้องปกปิดชื่อ ไม่ให้คนอ่านทราบว่าเป็นใคร เช่น ถูกข่มขืน หรือจะถูกข่มขืนแต่หนีได้ทันทีแล้วแต่ ส่วนหากเป็นกรณีแค่การกระชากกระเป๋านี้นำเสนอได้ ต้องพิจารณากันตามความเหมาะสมอีกครั้ง โดยเรื่องการปิดชื่อ แหล่งข่าว พยาน ต้องพิจารณาที่ผลกระทบที่อาจจะตามมา ทั้งความเสียหายซ้ำตลอดจนความปลอดภัย ถือว่ามีเรื่องของกฎหมายคุ้มครองจึงต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัด...

(เสด็จ บุนนาค, 2555: สัมภาษณ์)

...ก่อนการนำเสนอข่าวอาชญากรรม ความจริงควรมีการปกปิดชื่อหรือรายละเอียดแวดล้อมหมดเลยทุกกรณี โดยไม่จำเป็นต้องคำนึงแค่ว่าเลขวัยที่กฎหมายคุ้มครองแล้ว เช่น ข่าวแท็กซีพาผู้หญิงออกนอกเส้นทางแล้วปล้นชิงทรัพย์ ตลอดจนการให้ผู้หญิงที่เป็นผู้เสียหายเหล่านั้นมาชี้ตัวคนผิดผ่านสื่อ เหตุการณ์แบบนี้ควรจะหมดไปได้แล้วจากสังคมสำหรับหนังสือพิมพ์ยุคนี้ ผู้กระทำความผิดคือคนที่สื่อต้องนำมาเสนอ ไม่ใช่ผู้เสียหายซึ่งถูกกระทำมาพอแล้ว ซึ่งนี่ถือเป็นเรื่องของการรู้เท่าทันสื่อ คือผู้เสียหายอย่าไปเป็นเหยื่อของสื่อ แม้ความจริงเราอาจจะไม่ได้ถูกละเมิดมากนัก แต่การให้ปากคำตำรวจคือการทำหน้าที่

พลเมืองที่เพียงพอ ถือเป็นรูปธรรมที่ชัดเจนอยู่แล้ว...

(ผศ.ดร.เอื้อจิต วิโรจน์ไตรรัตน์, 2555: สัมภาษณ์)

2.12 มีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการหลีกเลี่ยง ข่าวหรือภาพที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว

สื่อส่วนใหญ่นำเสนอข่าวโดยมีการให้ความสำคัญเรื่องภาพค่อนข้างมากแต่ก็ยังมี หลุดมาให้เห็นในบางฉบับ

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่า การนำเสนอข่าว อาชญากรรมหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวัน ในส่วนของมีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการ หลีกเลี่ยง ข่าวหรือภาพที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว พบว่า มีการให้ ความสำคัญและคำนึงถึงการนำเสนอภาพหรือข่าวค่อนข้างมาก ทั้งเรื่องศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เพราะมีเรื่องของจริยธรรมและกฎหมายเข้ามาควบคุมดูแล ตลอดจนถูกสังคมวิพากษ์วิจารณ์ โดยถ้า เป็นภาพข่าวก็จะมีกรอบอำพรางเลือกร่าง แต่ก็ยังมีให้พบเห็นในบางฉบับที่ละเลยและมีหลุดมา ให้เห็นอยู่

...ซึ่งถ้าดูหนังสือพิมพ์หัวสีหลายฉบับในอดีตก่อนหน้านี้ มีการใช้วิธีเส้นขาวรอบรูป คล้ายการเกิดอุบัติเหตุ แต่ปัจจุบันมีการเซ็นเซอร์เบลหรือโมเสก กรณีที่หวาดเสียวเกินไป พยายามปฏิบัติตามหลักจริยธรรมเพื่อลดความน่ากลัว น่าหวาดเสียว แต่ต้องถามทั้งคนอ่าน และคนทำว่าเส้นแบ่งอยู่ที่จุดใด ส่วนกรณีหน้าหนึ่งวันอาทิตย์ ในหนังสือพิมพ์บางฉบับ การลงรูปผู้หญิงนุ่งน้อยห่มน้อย จึงนำมาซึ่งคำถามถึงจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพ สื่อ ในเรื่องภาพอนาจาร หวาดเสียว ซึ่งที่ผ่านมา มีการร้องเรียนของกลุ่มสตรี เด็กเยาวชน และครอบครัว ต่อสภากาหนดหนังสือพิมพ์ แต่คำตอบที่ได้คือผู้ประกอบวิชาชีพ อ้างเรื่องของ ธุรกิจ...

(สุเทพ วิไลเลิศ, 2555: สัมภาษณ์)

...กรณีนี้ยังหมายรวมถึงภาพผู้หญิงในหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์ฉบับวันอาทิตย์ที่เหมือน เป็น การสร้างกระแสภาพหลุดดารารุ่งหน้าหนึ่ง เพื่อนำไปสู่การขาย ซึ่งการนำเสนอ

แบบนี้ความจริงไม่เหมาะสม อาจจะไม่ถึงกับลามกแต่เป็นการตอกย้ำสังคม ให้เห็นถึงการตอกย้ำรูปร่างภายนอกมากกว่าความสามารถที่มี ที่สื่อกลับให้คุณค่าด้านนี้น้อย เน้นการขายรูปร่างรูปลักษณ์ที่มากกว่า และยิ่งหนังสือพิมพ์พยายามตอกย้ำส่วนนี้มากเท่าไร ก็ส่งผลให้กลายเป็นค่านิยมความเคยชินของสังคม คือถ้ามองทำแบบนี้แต่พลิกมุมตรงกันข้าม หยิบเอาความสามารถของบุคคล ของผู้หญิงมานำเสนอแทน และตอกย้ำสังคมบ่อยๆ สังคมก็จะให้คุณค่าในอีกแบบหนึ่งที่ดีได้เหมือนกัน...

(แจ่มพร วิรุณราพันธ์, 2555: สัมภาษณ์)

...ไม่ควรนำเสนอในหน้าหนึ่ง เช่น ข่าวข่มขืนเหยื่อต้องได้รับการปกปิดต้องใส่หมวกคาดตา แต่ทางหนังสือพิมพ์คมชัดลึกมองว่า ปิดขนาดนั้นความจริงไม่ต้องนำเสนอเลยก็ได้ เพราะถึงยังไงคนใกล้ชิดก็รู้ว่าเหยื่อคือใคร ซึ่งนี่ถือเป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และผิดทั้งจริยธรรมและกฎหมาย หากเลี้ยงได้ก็เลี้ยง เพราะถึงแม้ข่าวจะเป็นข้อเท็จจริง แต่ข้อเท็จจริงบางอย่างไม่จำเป็นต้องนำเสนอ เพราะไม่เกิดประโยชน์อะไร...

(เสด็จ บุนนาค, 2555: สัมภาษณ์)

2.13 การพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าว และยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น

สื่อส่วนใหญ่นำเสนอข่าวมีการใช้คำที่เกินจริง โดยเน้นความรุนแรง หรือหวือหวาเกินกว่าเนื้อหาที่ปรากฏหน้าใน

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่เห็นตรงกันในส่วนของการพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น พบว่า สื่อยังคงเน้นการใช้คำที่ค่อนข้างรุนแรง หรือหวือหวา ในลักษณะเน้นการเรียกร้องความสนใจ ตลอดจนมีการใช้อารมณ์ความรู้สึกร่วมมากกว่าการนำเสนอเพียงข้อเท็จจริงอย่างเดียว โดยส่วนใหญ่จะนำเสนอออกมาในแนวลบ แฝงอยู่ด้วยธุรกิจมากกว่าการเน้นเนื้อหาความสอดคล้องหน้าใน นับเป็นปัญหาภาคในส่วนของการพาดหัวข่าวและความนำข่าวที่เป็นจุด

ขายของหนังสือพิมพ์ โดยส่วนใหญ่จะออกมาในแนวลบ โดยคุณแล้วไม่ได้นำเสนอเพื่อเตือนภัยสังคมเป็นหลักและไม่คำนึงถึงผลกระทบที่จะตามมาภายหลัง

...โดยวิชาชีพการทำหนังสือพิมพ์ ปัญหาการพาดหัวข่าว ยังคงเป็นกรณีที่มีเกิดขึ้น เนื่องด้วยกรอบที่จำกัดในการนำเสนอที่ไม่สามารถเขียนอธิบายได้ด้วยตัวหนังสือจำนวนมาก จึงต้องคิดคำที่สั้นและโดนใจที่สุด แต่ในแง่ของทฤษฎีคำเหล่านี้สามารถหลีกเลี่ยงได้ ในที่นี้ขออธิบายเสริมถึงลักษณะของพาดหัวข่าวว่าเปรียบกับประตูบ้าน คือถ้าประตูบ้านไม่สวย คนก็ไม่อยากเข้ามาในบ้าน และถ้าการนำเสนอพาดหัวข่าวไม่น่าสนใจ คนก็ไม่อ่าน เช่นกัน สิ่งที่พบเห็นปัจจุบันในการนำเสนอคือ การใช้คำที่ยังคงหวือหวา ใช้เป็นอารมณ์ความรู้สึกมากกว่าการนำเสนอข้อเท็จจริงเพียงอย่างเดียววนันเพื่อเป็นจุดขาย...

(จักร์กฤษ เพิ่มพูล, 2555: สัมภาษณ์)

...ก่อนอื่นต้องบอกก่อนว่าหน้าที่ของสื่อหรือแม้แต่หนังสือพิมพ์ต้องนำเสนอแต่ข้อเท็จจริงเท่านั้น ยิ่งในส่วนของพาดหัวข่าวและความน่าข่าวที่เป็นจุดขาย ยิ่งเป็นปัญหาอย่างมาก โดยลักษณะการนำเสนอขึ้นอยู่กับมุมมอง โดยคงปฏิเสธได้ยากว่านำเสนอเพื่อเตือนภัยสังคม หรือกระตุ้นผู้เกี่ยวข้องให้รับผิดชอบเท่านั้น แต่แฝงอยู่ด้วยธุรกิจ บางครั้งเป็นปัญหาว่า พาดหัวข่าวที่นำเสนอมีข้อเท็จจริงมากน้อยแค่ไหน บางคนซื้อหนังสือพิมพ์ไปเพราะพาดหัวข่าวที่น่าสนใจ แต่พออ่านเนื้อหาในด้านในข้างจริงสรุปแล้วมีแค่บรรทัดเดียว บรรทัดสุดท้าย จึงเกิดคำถามว่าแล้วสิ่งที่สื่อพาดหัวคืออะไร...

(อ.ดร.มานะ ตีรยาภิวัฒน์, 2555: สัมภาษณ์)

...การพาดหัวข่าวและโปรยข่าว เท่าที่พบเห็นในปัจจุบันยังคงเน้นความหวือหวา ใช้ภาษาที่กระชับ ชัดเจน ตรงใจ แต่เป็นการสร้างภาพพจน์จินตนาการต่อข่าวนั้นๆ เป็นการตีความข่าวในทางกว้างและสร้างแรงดึงดูดใจไม่ต่างจากภาพข่าว ซึ่งบางครั้งเนื้อหาในด้านในไม่สอดคล้องเลยด้วยซ้ำ นี่ถือเป็นการโกหกหลอกลวงผู้อ่าน โดยภาษาที่หนังสือพิมพ์เลือกใช้เป็นเรื่องของรสนิม ที่สามารถปรับเปลี่ยนประยุกต์ได้ ขึ้นอยู่ที่มุ่งนำเสนอด้วยเนื้อหา

สาระหรืออารมณ์มากกว่า เพราะหนังสือพิมพ์เป็นเรื่องของธุรกิจจึงมุ่งเน้นการขาย...

(สุเทพ วิไลเลิศ, 2555: สัมภาษณ์)

2.14 การนำเสนอข่าวต้องหลีกเลี่ยงการนำเสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามกอนาจาร หรือน่าหวาดเสียว

สื่อส่วนใหญ่นำเสนอข่าวในส่วนของภาพด้วยความพยายามลดและเลี่ยงความอุจาด ลามกอนาจาร หรือน่าหวาดเสียวด้วยเทคนิคต่างๆ

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่เห็นตรงกันในส่วนของการนำเสนอข่าวต้องหลีกเลี่ยงการนำเสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามกอนาจาร หรือน่าหวาดเสียว พบว่า สื่อมีความพยายามในการใช้เทคนิคต่างๆเข้าช่วย ในการลด โทษความอุจาด ลามก อนาจาร และน่าหวาดเสียวลง ด้วยความพยายามในการปกปิด เบลอ อำพราง เช่นเซอร์ หรืออื่นๆ โดยการนำเสนอภาพข่าวอาชญากรรมในปัจจุบันยังคงพบเห็น แต่ก็ลดน้อยลงมาก และส่วนใหญ่กรณีภาพข่าวที่มีปัญหาหนักเป็นเรื่องทางเพศ สิทธิเด็ก อุบัติเหตุ ซึ่งเรื่องนี้ต้องให้เครดิตกับทั้งสภากาหนังสือพิมพ์และมูลนิธิองค์กรต่างๆ ที่มีส่วนในการกระตุ้นและพยายามเรียกร้องให้ดำเนินคดีทางกฎหมายกับสื่อมวลชนหลากหลายแขนง

...เรื่องภาพข่าวที่ถือเป็นการละเมิดสิทธิเด็กและสตรี มีความผิดตั้งแต่เรื่องของกฎหมายและจริยธรรม ส่วนภาพที่อุจาดลามกอนาจาร ตามกฎหมายระบุว่าต้องปิดใน 2 จุดสงวนแต่ความจริงมีมากกว่านั้น เช่น ภาพที่แสดงถึงความขี้ขวน เป็นต้น ซึ่งปัจจุบันยังคงพบเห็นอยู่บ้าง ดังนั้นส่วนใหญ่ที่เป็นกรณีนี้มักเป็นเรื่องทางเพศ สิทธิเด็ก นอกจากนี้ ยังพบเห็นในข่าวอุบัติเหตุ สภาพจริงอุจาดน่าหวาดเสียว ถ้านำเสนออีกเป็นการละเมิดจริยธรรมเช่นกัน จุดนี้เน้นว่าสามารถหลีกเลี่ยงได้ด้วยมุมมองภาพและการเลือกภาพ เช่น ภาพผู้หญิงเสียชีวิต จากเหตุการณ์นักเรียนช่างกลตีกันย่านรังสิต ภาพข่าวที่ถูกนำเสนอขึ้นชมมากไม่ได้แสดงถึงความสยดสยอง แต่ยังคงสื่อความหมายได้ชัดเจน...

(จักร์กฤษ เพิ่มพูล, 2555: สัมภาษณ์)

... ภาพข่าวอาชญากรรมที่มีปัญหามากคือภาพผู้เสียชีวิต วิธีการหลีกเลี่ยงคือการไม่ถ่ายคนเสียชีวิตในที่เกิดเหตุ ปัจจุบันนักข่าวมีทัศนคติที่เชื่อว่าภาพอาชญากรรมต้องเน้นคนตาย คนบาดเจ็บ ผู้ก่อเหตุเหยื่อ จนกลายเป็นเรื่องปกติ ซึ่งความจริงผิดขั้นตอนปฏิบัติ ยกตัวอย่างเช่นในต่างประเทศ มีมาตรการให้นักเรียน ภาพที่นำเสนอคือภาพนักเรียนที่ถูกฆ่าซึ่งใช้ภาพขณะมีชีวิตรอยู่ ไม่ใช่ภาพขณะเกิดเหตุเลย เพราะเป็นการละเมิดสิทธิความเป็นมนุษย์ของผู้ตกเป็นข่าว ซึ่งต่างจากประเทศไทยที่ภาพข่าวต้องเน้นที่เกิดเหตุเท่านั้น ซึ่งถือเป็นการร่ำอาวรณ์หรือนั่นจุดขายมากเกินไป จนลืมหินถึงผลกระทบที่ตามมา หากย้อนถามกลับไปว่าภาพที่อุจาด ลามกอนาจาร นำหาวาดเสียวจะเกิดขึ้นใหม่ หากหนังสือพิมพ์ไม่นำเสนอ...

(ชาม เชื้อสถาปนศิริ, 2555: สัมภาษณ์)

...เนื่องด้วยหนังสือพิมพ์มุ่งที่จะขายข่าวมาเป็นอันดับแรก จึงให้ความสำคัญกับข่าวที่ได้รับความสนใจเป็นพิเศษจากสังคม กรณีการปกปิดภาพหรือเนื้อหาจึงน้อยมาก มีแต่จะใส่เพิ่มเข้าไปด้วยซ้ำ ซึ่งผลกระทบที่เกิดตามมา อาจทำให้คนร้ายนำพฤติกรรมดังกล่าวไปเป็นวิธีการในการก่อเหตุการันต์ที่ไม่ดีซ้ำ รวมถึงหากเป็นข่าวข่มขืน หรือผู้หญิงแต่งตัวโป้เปลือย อาจจะทำให้เกิดปัญหาข่มขืนมากขึ้น เนื่องจากการลอกเลียนแบบข่าว ซึ่งช่วงหลังๆ มาพบว่าค่อนข้างดีขึ้นมาก...

(ชนิสรา แจ่มวงศ์, 2555: สัมภาษณ์)

2.15 ในการแสดงความคิดเห็นหรือการวิพากษ์วิจารณ์เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น หนังสือพิมพ์จะต้องให้ความสำคัญเที่ยงธรรมแก่ฝ่ายที่ถูกพาดพิง

สื่อส่วนใหญ่นำเสนอข่าวไม่เน้นความครบถ้วนรอบด้าน และไม่ให้ความสำคัญธรรมอย่างเท่าเทียมกับทุกฝ่าย เข้าข่ายวิพากษ์วิจารณ์เหตุการณ์ในหลายกรณี

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่เห็นตรงกันในส่วนของการแสดงความคิดเห็นหรือการวิพากษ์วิจารณ์เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น หนังสือพิมพ์จะต้องให้ความสำคัญเที่ยงธรรมแก่ฝ่ายที่ถูกพาดพิง พบว่า ข้อมูลข่าวสารที่นำเสนออย่างขาดความรอบด้านจากทุกฝ่าย และสื่อส่วนใหญ่กว่าจะให้ความสำคัญธรรมกับการนำเสนอก่อนหน้าก็ได้ทำการพิพากษาคนผิดแล้ว โดยการนำเสนอ

ของสื่อยังคงเน้นความรวดเร็วจนบางครั้งข่าวที่นำเสนอไม่มีคุณภาพ จนส่งผลต่อความไม่เป็นธรรมที่เกิดขึ้นตามมา

...สื่อต้องทำความเข้าใจก่อนว่าความเป็นอิสระกับความมีจริยธรรมเป็นคนละเรื่องกัน ซึ่งสื่อส่วนใหญ่เน้นการนำเสนอแบบอิสระแต่ไม่มีจริยธรรม ดังนั้นหากพูดถึงลักษณะการให้ความเป็นธรรมแก่ฝ่ายที่ถูกพาดพิง คุณแล้วข้อนี้ยังมีจุดอ่อนซึ่งใช้ความเร็วเข้าว่า การรับรู้ข้อเท็จจริงของนักข่าวจึงไม่เพียงพอ เพราะบางครั้งข่าวที่นำเสนอออกมาไม่มีคุณภาพ ด้วยลักษณะที่ไม่มีความรอบด้าน คล้ายการพิพากษาตัดสินคนกระทำความผิด โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์...

(เข็มพร วิรุณราพันธ์, 2555: สัมภาษณ์)

...การเมืองค้ำคอในการปกครองตนเองของสภากาการหนังสือพิมพ์ เป็นแนวคิดที่ดีเพราะสื่อสามารถนำเสนอข่าวสารได้อย่างอิสระ และการนำเสนอในแต่ละครั้งต้องอิงข้อเท็จจริง ไม่มีการวิพากษ์วิจารณ์โดยอคติจนข่าวนั้นบิดเบือนและที่สำคัญคือต้องนำเสนอข่าวสารสองด้าน เพื่อให้ความเป็นกับทุกฝ่ายเมื่อมีคู่กรณี และยิ่งกว่านั้นคืออนาคตควรมีการส่งเสริมให้มีการพัฒนานักข่าวรุ่นใหม่ ๆ ในเรื่องการอบรม เพื่อประโยชน์แท้จริงแก่สังคม...

(ศิริโรจน์ มิ่งขวัญ, 2555: สัมภาษณ์)

ในขณะที่ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์กลับมองต่างมุมว่าสื่อมีการให้ความเป็นธรรมกับสังคมในลักษณะการนำเสนอข่าวให้รอบด้านครบถ้วน แม้จะล่าช้าไปบ้างก็ตาม

...เรื่องการดูแลกันเองของสภากาการหนังสือพิมพ์เป็นเรื่องของสื่อที่ทำกันมา เพราะสมัยก่อนมีกฎหมายมาควบคุม จึงก่อเกิดสภาวิชาชีพซึ่งดูแลเรื่องจริยธรรม โดยหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่เป็นสมาชิก หากเกิดข้อผิดพลาดมีการฟ้องร้องก็จะชี้แจงตักเตือนอำนาจหน้าที่มีแค่นั้น จริงๆตรงนี้หนังสือพิมพ์แต่ละฉบับควรให้ความสำคัญโดยสามัญสำนึกมากกว่า คือ อย่างนำเสนออะไรที่ไปละเมิดหรือวิพากษ์วิจารณ์ตัดสินใคร หน้าที่เดียวที่ทำได้คือนำเสนอข้อเท็จจริงและให้ความเป็นธรรม...

(เสด็จ บุนนาค, 2555: สัมภาษณ์)

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบประเด็นบรรทัดฐานองค์กรระหว่างผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์

บรรทัดฐาน	หนังสือพิมพ์		
	ไทยรัฐ	เดลินิวส์	คมชัดลึก
1.นโยบาย	X ไม่มีชัดเจน เป็นลายลักษณ์อักษร	X ไม่มีชัดเจน เป็นลายลักษณ์อักษร	O มีชัดเจนเป็น ลายลักษณ์อักษร
2.ผู้นำความคิด	O ไม่มีอิทธิพล ซึ่งกันละกัน เพราะ แต่ละคนมีหน้าที่เป็น ของตนเอง	O ไม่มีอิทธิพล ซึ่งกันละกัน เพราะแต่ ละคนมีหน้าที่เป็นของ ตนเอง	O ไม่มีอิทธิพล ซึ่งกันละกัน เพราะแต่ ละคนมีหน้าที่เป็นของ ตนเอง
3.ความคิดเห็นร่วม กันของคณะบรรณา ธิการ	O มีการ ประชุมโต๊ะข่าว โดย เน้นเลือกข่าวที่คิดว่า คนสนใจจากการใช้ ประสบการณ์	O มีการประชุมโต๊ะ ข่าว โดยเน้นเลือกข่าว ที่คิดว่าคนสนใจจาก การใช้ประสบการณ์	O มีการประชุมโต๊ะ ข่าว โดยเน้นเลือกข่าว ที่คิดว่าคนสนใจจาก การใช้ประสบการณ์
4.การเสนอข่าวของ หนังสือพิมพ์หรือ สื่อมวลชนประเภท อื่น	O มีการติดตาม ดูการนำเสนอใน ระดับหนึ่งส่วนใหญ่ เพื่อการตรวจสอบ	O มีการติดตาม ดูการนำเสนอใน ระดับหนึ่งส่วนใหญ่ เพื่อการตรวจสอบ	O มีการติดตาม ดูการนำเสนอใน ระดับหนึ่งส่วนใหญ่ เพื่อการตรวจสอบ

หมายเหตุ: O = มีการให้ความสำคัญกับประเด็นบรรทัดฐาน

X = มีการให้ความสำคัญอยู่บ้างหรือไม่มีการให้ความสำคัญกับประเด็นบรรทัดฐาน

ที่มา: จากการสัมภาษณ์และวิเคราะห์ข้อมูล

จากตารางที่ 3 พบว่าบรรทัดฐานองค์กรประกอบไปด้วย 4 ประเด็นหลัก ดังนี้คือ ประเด็นนโยบายขององค์กร หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและหนังสือพิมพ์เดลินิวส์มีความคล้ายคลึงกันคือ ไม่มีคู่มือเป็นลายลักษณ์อักษร ส่วนหนังสือพิมพ์คมชัดลึกมีคู่มือเป็นลายลักษณ์อักษร และส่วนที่เหมือนกันของหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ฉบับคือ ประเด็นผู้นำความคิด คือในแต่ละระดับหรือตำแหน่งงานต่างมีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนโดยไม่มีอิทธิพลซึ่งกันและกัน ประเด็นต่อมาความคิดเห็นร่วมกันของคณะบรรณาธิการ คือจะมีการประชุมโต๊ะข่าวกองบรรณาธิการเป็นประจำทุกวันๆ ละเอียดรอบเพื่อชี้แจงและมอบหมายงาน ตลอดจนการนำเสนอเพื่อคัดเลือกตีพิมพ์ และสุดท้ายประเด็นการเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์หรือสื่อมวลชนประเภทอื่น คือหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับมีการติดตามข่าวสารจากสื่ออื่นๆ ในระดับหนึ่ง

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบประเด็นจรรยาบรรณวิชาชีพระหว่างองค์กรและบุคคลที่เกี่ยวข้อง

ประเด็น	บุคคลผู้เกี่ยวข้อง					
	จรรยาบรรณวิชาชีพ	ผู้ประกอบการ วิชาชีพหนังสือพิมพ์	องค์กรวิชาชีพด้าน หนังสือพิมพ์	นักวิชาการ	องค์กรภาค ประชาชน	ประชาชนทั่วไป
1. ข้อเท็จจริง ความถูกต้อง แม่นยำ ครบถ้วน น่าเชื่อถือ	☐ ข้อเท็จจริง	☒ ข้อเท็จจริง และความคิดเห็น	☒ ข้อเท็จจริง และความคิดเห็น	☒ ข้อเท็จจริง และความคิดเห็น	☒ ข้อเท็จจริง และความคิดเห็น	☒ ข้อเท็จจริง และความคิดเห็น
2. การนำเสนอข่าวทำเพื่อประโยชน์สาธารณะ โดยไม่แสวงหาประโยชน์ส่วนตน	☐ มีการทำเพื่อ ประโยชน์สาธารณะ	☒ มีการทำ เพื่อประโยชน์ สาธารณะและธุรกิจ	☒ มีการทำ เพื่อประโยชน์ สาธารณะและธุรกิจ	☒ มีการทำ เพื่อประโยชน์ สาธารณะและธุรกิจ	☒ มีการทำ เพื่อประโยชน์ สาธารณะและธุรกิจ	☒ มีการทำ เพื่อประโยชน์ สาธารณะและธุรกิจ
3. การให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายที่ ตกเป็นข่าวโดยปราศจากอคติ	☐ มีการให้ ความเป็นธรรมกับ ทุกฝ่าย	☐ มีการให้ ความเป็นธรรมกับ ทุกฝ่าย	☒ ไม่มีการให้ ความเป็นธรรมกับ ทุกฝ่าย	☒ ไม่มีการให้ ความเป็นธรรมกับ ทุกฝ่าย	☒ ไม่มีการให้ ความเป็นธรรมกับ ทุกฝ่าย	☒ ไม่มีการให้ ความเป็นธรรมกับ ทุกฝ่าย

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ประเด็น	บุคคลผู้เกี่ยวข้อง					
	จรรยาบรรณวิชาชีพ	ผู้ประกอบการวิชาชีพ หนังสือพิมพ์	องค์กรวิชาชีพด้าน หนังสือพิมพ์	นักวิชาการ	องค์กรภาค ประชาชน	ประชาชนทั่วไป
4. ไม่มีการแต่งเติมเนื้อหาสาระหรือ สอดแทรกความคิดเห็นใดๆ	X มีการแต่ง เติมเนื้อหาและความ คิดเห็นเพื่อดึงดูด ความสนใจ	X มีการแต่ง เติมเนื้อหาและความ คิดเห็นเพื่อดึงดูด ความสนใจ	X มีการแต่ง เติมเนื้อหาและความ คิดเห็นเพื่อดึงดูด ความสนใจ	X มีการแต่ง เติมเนื้อหาและความ คิดเห็นเพื่อดึงดูด ความสนใจ	X มีการแต่ง เติมเนื้อหาและความ คิดเห็นเพื่อดึงดูด ความสนใจ	X มีการแต่ง เติมเนื้อหาและความ คิดเห็นเพื่อดึงดูด ความสนใจ
5. ไม่นำเสนอข่าวเพราะความลำเอียง หรือมีอคติ จนเป็นเหตุให้ข่าวนั้น คลาดเคลื่อนหรือเกินจากความเป็น จริง	X การนำเสนอ ข่าวเกิดความลำเอียง หรือมีอคติ ในบาง กรณี	X การนำเสนอ ข่าวเกิดความลำเอียง หรือมีอคติ ในบาง กรณี	X การนำเสนอ ข่าวเกิดความลำเอียง หรือมีอคติ ในบาง กรณี	X การนำเสนอ ข่าวเกิดความลำเอียง หรือมีอคติ ในบาง กรณี	X การนำเสนอ ข่าวเกิดความลำเอียง หรือมีอคติ ในบาง กรณี	X การนำเสนอ ข่าวเกิดความลำเอียง หรือมีอคติ ในบาง กรณี

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ประเด็น	บุคคลผู้เกี่ยวข้อง					
	จรรยาบรรณวิชาชีพ	ผู้ประกอบการวิชาชีพ หนังสือพิมพ์	องค์กรวิชาชีพด้าน หนังสือพิมพ์	นักวิชาการ	องค์กรภาค ประชาชน	ประชาชนทั่วไป
6. ไม่มีการพยายามสอดแทรกความคิดเห็นลงในข่าว	☐ นำเสนอด้วยข้อเท็จจริง ไม่มี ความคิดเห็น	☒ นำเสนอด้วยข้อเท็จจริงและ ความคิดเห็น	☒ นำเสนอด้วยข้อเท็จจริงและ ความคิดเห็น	☒ นำเสนอด้วยข้อเท็จจริงและ ความคิดเห็น	☒ นำเสนอด้วยข้อเท็จจริงและ ความคิดเห็น	☒ นำเสนอด้วยข้อเท็จจริงและ ความคิดเห็น
7. การอ้างอิงแหล่งข้อมูลที่มาของข่าว	☐ มีการอ้างอิงแหล่งที่มาชัดเจน	☐ มีการอ้างอิงแหล่งที่มาชัดเจน	☐ มีการอ้างอิงแหล่งที่มาชัดเจน	☐ มีการอ้างอิงแหล่งที่มาชัดเจน	☐ มีการอ้างอิงแหล่งที่มาชัดเจน	☐ มีการอ้างอิงแหล่งที่มาชัดเจน
8. มีการเปิดโอกาสให้ฝ่ายที่ถูกกล่าวหาแสดงข้อเท็จจริง	☐ เปิดโอกาสให้แสดงข้อเท็จจริง แต่อาจจะล่าช้าบ้าง	☐ เปิดโอกาสให้แสดงข้อเท็จจริง แต่อาจจะล่าช้าบ้าง	☐ เปิดโอกาสให้แสดงข้อเท็จจริง แต่อาจจะล่าช้าบ้าง	☐ เปิดโอกาสให้แสดงข้อเท็จจริง แต่อาจจะล่าช้าบ้าง	☒ ไม่เปิดโอกาสให้แสดง ข้อเท็จจริง	

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ประเด็น	บุคคลผู้เกี่ยวข้อง					
	จรรยาบรรณวิชาชีพ	ผู้ประกอบการวิชาชีพ	องค์กรวิชาชีพด้าน	นักวิชาการ	องค์กรภาค	ประชาชนทั่วไป
	หนังสือพิมพ์	หนังสือพิมพ์	หนังสือพิมพ์	ประชาชน	ประชาชน	ประชาชน
9. กรณีที่มีการนำเสนอข่าวผิดพลาด หนังสือพิมพ์ต้องมีความรับผิดชอบ	○ พยายามแก้ไขข้อผิดพลาดให้แต่มีความล่าช้า	○ พยายามแก้ไขข้อผิดพลาดให้แต่มีความล่าช้า	○ พยายามแก้ไขข้อผิดพลาดให้แต่มีความล่าช้า	○ พยายามแก้ไขข้อผิดพลาดให้แต่มีความล่าช้า	○ พยายามแก้ไขข้อผิดพลาดให้แต่มีความล่าช้า	○ พยายามแก้ไขข้อผิดพลาดให้แต่มีความล่าช้า
10. การนำเสนอมีความน่าเชื่อถือและเป็นประโยชน์ต่อสิทธิในการรับรู้ข่าวสารของสาธารณชน	○ การนำเสนอมีความน่าเชื่อถือซึ่งมาจากข้อเท็จจริงและการอ้างอิง	X การนำเสนอมีความน่าเชื่อถือซึ่งมาจากข้อเท็จจริงและควรเพิ่มเติมการสัมภาษณ์นักวิชาการ	X การนำเสนอมีความน่าเชื่อถือซึ่งมาจากข้อเท็จจริงและควรเพิ่มเติมการสัมภาษณ์นักวิชาการ	X การนำเสนอมีความน่าเชื่อถือซึ่งมาจากข้อเท็จจริงและควรเพิ่มเติมการสัมภาษณ์นักวิชาการ	X การนำเสนอมีความน่าเชื่อถือซึ่งมาจากข้อเท็จจริงและควรเพิ่มเติมการสัมภาษณ์นักวิชาการ	X การนำเสนอมีความน่าเชื่อถือซึ่งมาจากข้อเท็จจริงและควรเพิ่มเติมการสัมภาษณ์นักวิชาการ

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ประเด็น	บุคคลผู้เกี่ยวข้อง					
	จรรยาบรรณวิชาชีพ	ผู้ประกอบการ วิชาชีพหนังสือพิมพ์	องค์กรวิชาชีพด้าน หนังสือพิมพ์	นักวิชาการ	องค์กรภาค ประชาชน	ประชาชนทั่วไป
11. มีการมีการปกปิดชื่อฐานะ บุคคล เป็นความลับ เพื่อความปลอดภัยของ แหล่งข่าว	☐ ปกปิดทุก กรณี โดยส่วนมาก การนำเสนอจะเป็น ลักษณะการใช้นาม สมมติ	☐ ปกปิดทุก กรณี โดยส่วนมาก การนำเสนอจะเป็น ลักษณะการใช้นาม สมมติ	☐ ปกปิดทุก กรณี โดยส่วนมาก การนำเสนอจะเป็น ลักษณะการใช้นาม สมมติ	☐ ปกปิดทุก กรณี โดยส่วนมาก การนำเสนอจะเป็น ลักษณะการใช้นาม สมมติ	☐ ปกปิดทุก กรณี โดยส่วนมาก การนำเสนอจะเป็น ลักษณะการใช้นาม สมมติ	☐ ปกปิดทุก กรณี โดยส่วนมาก การนำเสนอจะเป็น ลักษณะการใช้นาม สมมติ
12. มีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการ หลีกเลี่ยง ข่าวหรือภาพที่ละเมิด ตักดีศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ ตกเป็น ข่าว	☐ มีการให้ ความสำคัญเรื่องภาพ ค่อนข้างมากแต่ก็ยังมี หลุดมาให้เห็น	☐ มีการให้ ความสำคัญเรื่องภาพ ค่อนข้างมากแต่ก็ยังมี หลุดมาให้เห็น	☐ มีการให้ ความสำคัญเรื่อง ภาพค่อนข้างมากแต่ ก็ยังมีหลุดมาให้เห็น	☐ มีการให้ ความสำคัญเรื่องภาพ ค่อนข้างมากแต่ก็ยังมี หลุดมาให้เห็น	☐ มีการให้ ความสำคัญเรื่องภาพ ค่อนข้างมากแต่ก็ยังมี หลุดมาให้เห็น	☐ มีการให้ ความสำคัญเรื่องภาพ ค่อนข้างมากแต่ก็ยังมี หลุดมาให้เห็น

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ประเด็น	บุคคลผู้เกี่ยวข้อง					
	จรรยาบรรณวิชาชีพ	ผู้ประกอบการ วิชาชีพหนังสือพิมพ์	องค์กรวิชาชีพด้าน หนังสือพิมพ์	นักวิชาการ	องค์กรภาค ประชาชน	ประชาชนทั่วไป
13. การพาดหัวข่าวและความน่าข่าว อาชญากรรม ไม่เกินไปจาก ข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อน ใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของ ข่าวนั้น	☐ มีการใช้คำที่ เกินจริง โดยเน้น ความรุนแรง หรือ หวา เกินกว่าเนื้อหา หน้าใน	☐ มีการใช้คำที่ เกินจริง โดยเน้น ความรุนแรง หรือ หวา เกินกว่าเนื้อหา หน้าใน	☐ มีการใช้คำที่ เกินจริง โดยเน้น ความรุนแรง หรือ หวา เกินกว่าเนื้อหา หน้าใน	☐ มีการใช้คำที่ เกินจริง โดยเน้น ความรุนแรง หรือ หวา เกินกว่าเนื้อหา หน้าใน	☐ มีการใช้คำที่ เกินจริง โดยเน้น ความรุนแรง หรือ หวา เกินกว่าเนื้อหา หน้าใน	☐ มีการใช้คำที่ เกินจริง โดยเน้น ความรุนแรง หรือ หวา เกินกว่าเนื้อหา หน้าใน
14. การนำเสนอข่าวต้องหลีกเลี่ยง การนำเสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามก อนาจารหรือนำหวาดเสียว	☐ มี ความ พยายามลดภาพ ดังกล่าวด้วยเทคนิค ต่างๆ	☐ มี ความ พยายามลดภาพ ดังกล่าวด้วยเทคนิค ต่างๆ	☐ มี ความ พยายามลดภาพ ดังกล่าวด้วยเทคนิค ต่างๆ	☐ มี ความ พยายามลดภาพ ดังกล่าวด้วยเทคนิค ต่างๆ	☐ มี ความ พยายามลดภาพ ดังกล่าวด้วยเทคนิค ต่างๆ	

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ประเด็น	บุคคลผู้เกี่ยวข้อง					
	จรรยาบรรณวิชาชีพ	ผู้ประกอบการ วิชาชีพหนังสือพิมพ์	องค์กรวิชาชีพด้าน หนังสือพิมพ์	นักวิชาการ	องค์กรภาค ประชาชน	ประชาชนทั่วไป
15. ในการแสดงความคิดเห็นหรือการวิพากษ์วิจารณ์เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น หนังสือพิมพ์จะต้องให้ความสำคัญแก่ฝ่ายที่ถูกพาดพิง	O เน้นการนำเสนอข้อมูลที่รอบด้าน บนพื้นฐานข้อเท็จจริง	X เน้นการนำเสนอที่ไม่มีความรอบด้าน และไม่ให้ความสำคัญเป็นธรรมอย่างเท่าเทียม	X เน้นการนำเสนอที่ไม่มีความรอบด้าน และไม่ให้ความสำคัญเป็นธรรมอย่างเท่าเทียม	X เน้นการนำเสนอที่ไม่มีความรอบด้าน และไม่ให้ความสำคัญเป็นธรรมอย่างเท่าเทียม	X เน้นการนำเสนอที่ไม่มีความรอบด้าน และไม่ให้ความสำคัญเป็นธรรมอย่างเท่าเทียม	X เน้นการนำเสนอที่ไม่มีความรอบด้าน และไม่ให้ความสำคัญเป็นธรรมอย่างเท่าเทียม

หมายเหตุ: O = มีการให้ความสำคัญกับประเด็นจรรยาบรรณ

X = มีการให้ความสำคัญอยู่บ้างหรือไม่มีการให้ความสำคัญกับประเด็นจรรยาบรรณ

ที่มา: จากการสัมภาษณ์และวิเคราะห์ข้อมูล

จากตารางที่ 4 พบว่าจรรยาบรรณวิชาชีพประกอบไปด้วย 15 ประเด็นหลัก ซึ่งสามารถแยกแยะมุมมองความเหมือนหรือคล้ายคลึงกันจากผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชนทั่วไป ได้ดังนี้คือ ประเด็นไม่มีการแต่งเติมเนื้อหาสาระหรือสอดแทรกความคิดเห็นใดๆ, ประเด็นไม่นำเสนอข่าวเพราะความลำเอียง หรือมีอคติ จนเป็นเหตุให้ข่าวนั้นคลาดเคลื่อนหรือเกินจากความเป็นจริง, ประเด็นการอ้างอิงแหล่งที่มาของข่าว, ประเด็นมีการอ้างอิงแหล่งที่มาของข่าว, ประเด็นกรณีที่มีการนำเสนอข่าวผิดพลาดหนังสือพิมพ์ต้องมีความรับผิดชอบเสมอ, ประเด็นมีการมีการปกปิดชื่อฐานะ บุคคลเป็นความลับ เพื่อความปลอดภัยของแหล่งข่าว, ประเด็นมีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการหลีกเลี่ยง ข่าวหรือภาพที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว, ประเด็นการพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกิน ไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น และประเด็นการนำเสนอข่าวต้องหลีกเลี่ยงการนำเสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามกอนาจาร หรือนำหวาดเสียว ส่วนมุมมองความแตกต่างที่พบคือ ประเด็นข้อเท็จจริง ความถูกต้อง แม่นยำ ครบถ้วน น่าเชื่อถือ, ประเด็นการนำเสนอข่าวทำเพื่อประโยชน์สาธารณะโดยไม่แสวงหาประโยชน์ส่วนตน, ประเด็นการให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายที่ตกเป็นข่าวโดยปราศจากอคติ, ประเด็นไม่มีการพยายามสอดแทรกความคิดเห็นลงในข่าว, ประเด็นมีการเปิดโอกาสให้ฝ่ายที่ถูกกล่าวหาแสดงข้อเท็จจริง, ประเด็นการนำเสนอมีความน่าเชื่อถือ และเป็นประโยชน์ต่อสิทธิในการรับรู้ข่าวสารของสาธารณชน และประเด็นในการแสดงความคิดเห็นหรือการวิพากษ์วิจารณ์ เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น หนังสือพิมพ์จะต้องให้ความสำคัญเที่ยงธรรมแก่ฝ่ายที่ถูกพาดพิง

วิเคราะห์เนื้อหา

ในส่วนของภาพข่าว, พาดหัวข่าว และความนำข่าวอาชญากรรม ดังนี้

ตารางที่ 5 แสดงจำนวนข่าวอาชญากรรมทั้งหมดที่ศึกษาระหว่างวันที่ 15 มิถุนายน-14 กรกฎาคม 2555

หนังสือพิมพ์	ไทยรัฐ	เดลินิวส์	คมชัดลึก	รวม
จำนวน	82	86	74	24

ที่มา: จากการวิเคราะห์ข้อมูล

จากตารางที่ 5 พบว่าจากการศึกษาข่าวหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์รายวันทั้ง 3 ฉบับ เป็นระยะเวลา 1 เดือน รวมหนังสือพิมพ์ทั้งสิ้นจำนวน 90 ฉบับ โดยแบ่งเป็นหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ จำนวน 30 ฉบับ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์จำนวน 30 ฉบับ และหนังสือพิมพ์คมชัดลึกจำนวน 30 ฉบับ ซึ่งพบว่ามีการนำเสนอข่าวอาชญากรรมทั้งสิ้นจำนวน 242 ข่าว โดยแบ่งเป็นหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ จำนวน 82 ข่าว หนังสือพิมพ์เดลินิวส์จำนวน 86 ข่าว และหนังสือพิมพ์คมชัดลึกจำนวน 74 ข่าว

ตารางที่ 6 แสดงจำนวนข่าวอาชญากรรมแบบแบ่งแยกเป็นประเภท

หนังสือพิมพ์	ประเภท		
	ภาพข่าว/จำนวน	พาดหัวข่าว/จำนวน	ความนำข่าว/จำนวน
ไทยรัฐ	48	82	82
เดลินิวส์	44	86	86
คมชัดลึก	26	74	74
รวม	118	242	242

ที่มา: จากการวิเคราะห์ข้อมูล

จากตารางที่ 6 พบว่าหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ฉบับ มีการนำเสนอข่าวอาชญากรรมรวมกันทั้งสิ้นจำนวน 242 ข่าว ซึ่งสามารถแบ่งแยกเป็นประเภทได้ดังนี้คือ ภาพข่าวจำนวน 118 ภาพ โดยแบ่งเป็นหนังสือพิมพ์ไทยรัฐจำนวน 48 ภาพ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์จำนวน 44 ภาพ และหนังสือพิมพ์คมชัดลึกจำนวน 26 ภาพ ต่อมาคือพาดหัวข่าวจำนวน 242 ข่าว โดยแบ่งเป็นหนังสือพิมพ์ไทยรัฐจำนวน 82 ข่าว หนังสือพิมพ์เดลินิวส์จำนวน 86 ข่าว และหนังสือพิมพ์คมชัดลึกจำนวน 74 ข่าว และความนำข่าวจำนวน 242 ข่าว โดยแบ่งเป็นหนังสือพิมพ์ไทยรัฐจำนวน 82 ข่าว หนังสือพิมพ์เดลินิวส์

จำนวน 86 ข่าว และหนังสือพิมพ์คมชัดลึกจำนวน 74 ข่าว (ข่าวอาชญากรรมทุกข่าวที่มีพาดหัวข่าว เป็นข่าวที่มีความน่าข่าว)

ตารางที่ 7 แสดงจำนวนข่าวอาชญากรรมทั้งหมดที่เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณและไม่ผิดจรรยาบรรณ วิชาชีพหนังสือพิมพ์

หนังสือพิมพ์	จำนวน		รวม
	ผิดจรรยาบรรณ	ไม่ผิดจรรยาบรรณ	
ไทยรัฐ	20	62	82
เดลินิวส์	12	74	86
คมชัดลึก	10	64	74
รวม	42	200	242

ที่มา: จากการวิเคราะห์ข้อมูล

จากตารางที่ 7 พบว่าหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ฉบับ มีการนำเสนอข่าวอาชญากรรมรวมกันทั้งสิ้น จำนวน 242 ข่าว โดยแบ่งเป็นหนังสือพิมพ์ไทยรัฐจำนวน 82 ข่าว ซึ่งแบ่งเป็นข่าวที่เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณจำนวน 20 ข่าว ไม่ผิดจรรยาบรรณจำนวน 62 ข่าว หนังสือพิมพ์เดลินิวส์จำนวน 86 ข่าว ซึ่งแบ่งเป็นข่าวที่ผิดจรรยาบรรณจำนวน 12 ข่าว ไม่ผิดจรรยาบรรณจำนวน 74 ข่าว และหนังสือพิมพ์คมชัดลึกจำนวน 74 ข่าว ซึ่งแบ่งเป็นข่าวที่ผิดจรรยาบรรณจำนวน 10 ข่าว ไม่ผิดจรรยาบรรณจำนวน 64 ข่าว สรุปรวมหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ฉบับ มีการนำเสนอข่าวอาชญากรรมที่ผิดจรรยาบรรณรวมทั้งสิ้นจำนวน 42 ข่าว และไม่ผิดจรรยาบรรณรวมทั้งสิ้นจำนวน 200 ข่าว

ตารางที่ 8 แสดงรายละเอียดภาพข่าวอาชญากรรมที่เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณวิชาชีพ

จรรยาบรรณวิชาชีพ	หนังสือพิมพ์/จำนวน			รวม
	ไทยรัฐ	เดลินิวส์	คมชัดลึก	
12. มีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการหลีกเลียง ข่าวหรือภาพที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว	13	9	4	26
14.การนำเสนอข่าวต้องหลีกเลียงการนำเสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามกอนาจาร หรือน่าหวาดเสียว	13 (Repeat No. 12)	9 (Repeat No. 12)	4 (Repeat No. 12)	26 (Repeat No. 12)

ที่มา: จากการวิเคราะห์ข้อมูล

จากตารางที่ 8 พบว่าจรรยาบรรณวิชาชีพหนังสือพิมพ์มีทั้งสิ้นจำนวน 15 ข้อ ซึ่งจากการศึกษาภาพข่าวอาชญากรรมที่เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณวิชาชีพจำนวน 26 ภาพ โดยแบ่งเป็นหนังสือพิมพ์ไทยรัฐจำนวน 13 ภาพ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์จำนวน 9 ภาพ และหนังสือพิมพ์คมชัดลึกจำนวน 4 ภาพ ซึ่งภาพข่าวส่วนใหญ่ผิดจรรยาบรรณวิชาชีพข้อ 12 ที่ว่ามีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการหลีกเลียง ข่าวหรือภาพที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว และข้อ 14 ที่ว่าการนำเสนอข่าวต้องหลีกเลียงการนำเสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามกอนาจาร หรือน่าหวาดเสียว โดยลักษณะภาพข่าวที่พบคือหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่ทั้ง 3 ฉบับ เน้นการนำเสนอภาพข่าวในปริมาณที่น้อยกว่าพาดหัวข่าว แต่กลับพบเห็นกรณีที่เข้าข่ายความผิดจรรยาบรรณวิชาชีพมากกว่าพาดหัวข่าว ซึ่งภาพที่พบเป็นภาพที่พยายามเบลอ เซ็นเซอร์ หรือโมเสกภาพด้วยเทคนิคต่างๆ เพื่อหลีกเลียงความลามก อนาจาร รุนแรง และหวาดเสียวให้ลดน้อยลง มากกว่าการเลียงที่จะไม่นำเสนอภาพข่าวเลย เพราะภาพข่าวคือจุดขายหนึ่งของหนังสือพิมพ์ แต่ยิ่งไปกว่านั้นหนังสือพิมพ์บางฉบับนำเสนอภาพข่าวที่ไม่พยายามปกปิดหรือปกป้องเหยื่อหรือผู้เสียหายเลย ไม่ว่าจะเสียชีวิตหรือยังคงมีชีวิตอยู่ก็ตาม

ภาพข่าวอาชญากรรม

ภาพที่ 1 ภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (1)

ที่มา: ไทยรัฐ (20 มิถุนายน 2555)

เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณข้อ 12 ที่ว่ามีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการหลอกลวง ข่าวหรือภาพที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว และข้อ 14 ที่ว่าการนำเสนอข่าวต้องหลอกลวงการนำเสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามกอนาจาร หรือน่าหวาดเสียว ซึ่งพบว่าภาพที่นำเสนอเห็นได้อย่างชัดเจนว่าพบศพนอนเสียชีวิตบนกองเลือดสีแดงและมีคนจำนวนมากมุงดูอย่างสนใจ เพราะถึงแม้จะมีการพยายาม โหมสีก เบลอ หรือเซ็นเซอร์ภาพในส่วนดังกล่าว แต่ก็สามารถทราบได้ว่าภาพข่าวเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นบ้าง ความจริงในฐานะคนอ่านต้องการทราบเพียงว่าเกิดอะไรและบทสรุปเป็นอย่างไร เน้นการเรียนรู้ป้องกันตัวมากกว่าความหวือหวา รุนแรง แต่ภาพนี้ก็กลับนำเสนอ มุมมองซึ่งอุจาด อนาจารและน่าหวาดเสียวอย่างเห็นได้ชัด

ภาพที่ 2 ภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (2)

ที่มา: ไทยรัฐ (21 มิถุนายน 2555)

เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณข้อ 12 ที่ว่ามีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการหลอกลวง ข่าหรือภาพที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว และข้อ 14 ที่ว่าการนำเสนอข่าวต้องหลอกลวงการนำเสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามกอนาจาร หรือน่าหวาดเสียว ซึ่งพบว่าภาพข่าวที่นำเสนอจัดว่ารุนแรง ออกแนวน่าหวาดเสียวอนาจาร เพราะเป็นภาพศพผู้เสียชีวิต ซึ่งนอนจมกองเลือด เพราะแม้ว่าผู้เสียชีวิตจะเป็นผู้ก่อเหตุและสามารถรับรู้ได้ว่าผิดจริง ควรได้รับการประณาม แต่ไม่ใช่หน้าที่ของสื่อที่จะพิพากษาคัดสินคนผิด

ภาพที่ 3 ภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (3)

ที่มา: ไทยรัฐ (21 มิถุนายน 2555)

เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณข้อ 12 ที่ว่ามีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการหลอกลวง ข่าหรือภาพที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว และข้อ 14 ที่ว่าการนำเสนอข่าวต้องหลอกลวงการนำเสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามกอนาจาร หรือน่าหวาดเสียว ซึ่งพบว่าภาพที่พบเห็นจากการนำเสนอคือ ผู้หญิงประสบอุบัติเหตุจากรถยนต์แล้วเสียชีวิตคารถ ซึ่งรุนแรงมาก เพราะเห็นทั้งหน้าตาและเรือนร่าง ปราศจากความพยายามในการปกปิดภาพ ถือว่าผิดจรรยาบรรณข้อที่ว่าการนำเสนอใดๆ ต้องไม่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ คือถึงแม้จะเสียชีวิต แต่พ่อแม่พี่น้องยังคงอยู่ การนำเสนอต้องระมัดระวังมากกว่านี้ คือต้องคำนึงถึงหลักใจเขาใจเรา เพราะการนำเสนอเช่นนี้สามารถกระทบต่อความรู้สึกได้ง่าย ซึ่งดูแล้วอนาจาร หวาดเสียวมากเกินไป

ภาพที่ 4 ภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์คมชัดลึก (1)

ที่มา: คมชัดลึก (21 มิถุนายน 2555)

เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณข้อ 12 ที่ว่ามีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการหลอกลวง ข่าวหรือภาพที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว และข้อ 14 ที่ว่าการนำเสนอข่าวต้องหลอกลวงการนำเสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามกอนาจาร หรือน่าหวาดเสียว ซึ่งพบว่าภาพนี้ถือว่ารุนแรงและน่าหวาดเสียวอย่างยิ่ง เพราะคือภาพศพนอนจมกองเลือด ท่วมตัว จัดว่าผิดจรรยาบรรณและเข้าข่ายละเมิดศักดิ์ศรีผู้เสียชีวิต แม้ข่าวจะระบุว่าผู้เสียชีวิตคือผู้ร้ายก่อเหตุรวมทั้งการนำเสนอที่พยายามเซ็นเซอร์แล้วแต่ภาพนี้ยังทั้งอุจาด อนาจาร หวาดเสียวและรุนแรงมาก ซึ่งการเซ็นเซอร์ไม่สามารถช่วยอะไรได้มาก

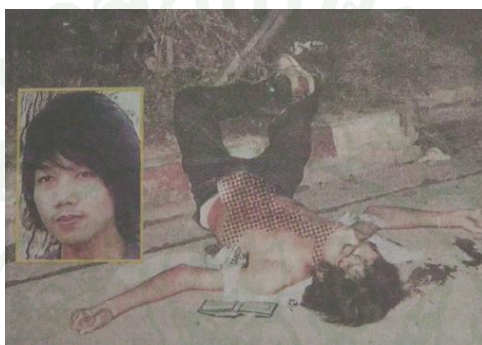

ภาพที่ 5 ภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (4)

ที่มา: ไทยรัฐ (22 มิถุนายน 2555)

เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณข้อ 12 ที่ว่ามีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการหลอกลวง ข่าวหรือภาพที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว และข้อ 14 ที่ว่าการนำเสนอข่าวต้อง

หลีกเลี่ยงการนำเสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามกอนาจาร หรือน่าหวาดเสียว ซึ่งพบว่าภาพนี้ถือว่าเป็น การละเมิดสิทธิมนุษยชนของผู้เสียชีวิตอย่างเห็นได้ชัด เพราะภาพข่าวนี้นำเสนอทั้งหน้าตาและ เรือนร่างผู้ตายอย่างชัดเจน ปราศจากความพยายามในการปกปิด หรือหลีกเลี่ยงความรุนแรงด้วย วิธีการใดๆ ซึ่งจัดว่าอนาจาร อุจาด และรุนแรง

ภาพที่ 6 ภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (5)

ที่มา: ไทยรัฐ (22 มิถุนายน 2555)

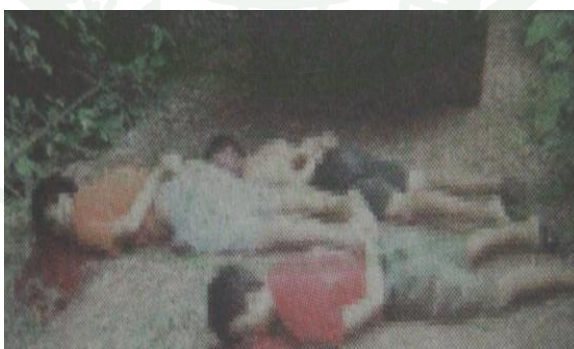
เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณข้อ 12 ที่ว่ามีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการหลีกเลี่ยง ข่าวหรือภาพที่ ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว และข้อ 14 ที่ว่าการนำเสนอข่าวต้อง หลีกเลี่ยงการนำเสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามกอนาจาร หรือน่าหวาดเสียว ซึ่งพบว่าภาพนี้ถือเป็นการ ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้ตาย ยิ่งภาพนี้ด้วยแล้วที่พยายามปกปิดเพื่อเลี่ยงความผิด จรรยาบรรณ และลดความรุนแรงหวาดเสียวให้น้อยลง แต่ทำแค่เฉพาะบริเวณที่พบเลือด แต่เปิดเผย หน้าตา และสภาพศพที่เห็นได้ชัดด้วยที่ท่าและอากัปกิริยาการตาย ซึ่งดูแล้วสะท้อนต่ออารมณ์ ความรู้สึกอย่างยิ่ง พบว่ายังคงเน้นความหวาดเสียวเป็นจุดขาย ไม่คำนึงถึงเหยื่อ หรือผลกระทบที่ อาจเกิดขึ้นตามมาอยู่ดี

ภาพที่ 7 ภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (6)

ที่มา: ไทยรัฐ (1 กรกฎาคม 2555)

เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณข้อ 12 ที่ว่ามีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการหลอกลวง ข่าวหรือภาพที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว และข้อ 14 ที่ว่าการนำเสนอข่าวต้องหลอกลวงการนำเสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามกอนาจาร หรือน่าหวาดเสียว ซึ่งพบว่าถือเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนของผู้เสียชีวิตอย่างเห็นได้ชัด เพราะสามารถพ้องได้จากภาพที่นำเสนอ สื่อได้ถึง ความรุนแรง และอนาจาร เพราะเป็นภาพเปลื้องผ้าจี้วร นอนเสียชีวิตคากองเลือด แม้จะพยายามปกปิดเซ็นเซอร์ก็ตาม เพราะล้าแล้วแต่อุจาด อนาจาร หวาดเสียวและรุนแรง เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณวิชาชีพสื่อที่ว่าด้วยการเลี่ยงการนำเสนอภาพดังกล่าว แม้จะพยายามปกปิดบางส่วนก็ถือว่าไม่ควรนำเสนอ

ภาพที่ 8 ภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์คมชัดลึก (2)

ที่มา: คมชัดลึก (1 กรกฎาคม 2555)

เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณข้อ 12 ที่ว่ามีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการหลอกลวง ข่าวดังกล่าวหรือภาพที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว และข้อ 14 ที่ว่าการนำเสนอข่าวต้องหลอกลวงการนำเสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามกอนาจาร หรือน่าหวาดเสียว ซึ่งพบว่าสำหรับภาพข่าวนี้นำเสนอได้ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เต็มๆ ไม่มีการพยายามปกปิดเลยแม้แต่น้อย ถึงแม้สภาพผู้เสียชีวิตจะนอนหน้าคว่ำก็ตาม แต่ก็สมควรอย่างยิ่งที่จะได้รับการปกป้องตามสิทธิมนุษยชน บวกกับสื่อนำเสนอออกมาอย่างรุนแรงด้วยกองเลือด โดยไม่มีการปกปิด

ภาพที่ 9 ภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (7)

ที่มา: ไทยรัฐ (2 กรกฎาคม 2555)

เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณข้อ 12 ที่ว่ามีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการหลอกลวง ข่าวดังกล่าวหรือภาพที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว และข้อ 14 ที่ว่าการนำเสนอข่าวต้องหลอกลวงการนำเสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามกอนาจาร หรือน่าหวาดเสียว ซึ่งพบว่าเป็นภาพขณะเกิดเหตุ เจ้าหน้าที่กำลังเอาศพออกจากซากรถ ซึ่งดูแล้วจัดว่ารุนแรง ออกแนวหือหาวาเปิดเผย เพราะแม้จะไม่เห็นหน้าผู้เสียชีวิต แต่ก็ยังคงเห็นสภาพร่างกายและเลือด กับสภาพรถที่พังยับเยิน เข้าข่ายผิดจริยธรรม เพราะการนำเสนอไม่แสดงเจตนาในการพยายามที่จะปกปิดเหยื่อหรือผู้เสียหาย ดูแล้วอุจาด อนาจาร และมีความรุนแรง เพราะจากการนำเสนอสื่อไม่มีพยายามในการที่จะอำพราง หรือปกปิดผู้เสียชีวิตเลย แถมยังถ่ายให้เห็นหมดทั้งเรือนร่าง ถือว่าผิดจรรยาบรรณ

ภาพที่ 10 ภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (8)

ที่มา: ไทยรัฐ (3 กรกฎาคม 2555)

เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณข้อ 12 ที่ว่ามีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการหลอกลวง ข่าวหรือภาพที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว และข้อ 14 ที่ว่าการนำเสนอข่าวต้องหลอกลวงการนำเสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามกอนาจาร หรือน่าหวาดเสียว ซึ่งพบว่าภาพนี้เป็นการละเมิดศักดิ์ศรีอย่างเห็นได้ชัด เพราะแม้ว่าจะพยายามปกปิดด้วยการพรางแล้วก็ยังคงพบความรุนแรงอยู่ ซึ่งกรณีภาพศพเช่นนี้ อาจนำไปซึ่งการตอกย้ำครอบครัวผู้เสียชีวิตแบบตอกย้ำซ้ำเติมความตาย ด้วยภาพการตายและสภาพศพที่เกิดขึ้น และที่สำคัญกว่านั้นภาพการตายเช่นนี้ไม่มีประโยชน์หากนำเสนอไป ภาพข่าวชิ้นนี้สรุปแล้วทั้งอุจาดและรุนแรงน่าหวาดเสียว ด้วยสภาพศพนอนเสียชีวิต

ภาพที่ 11 ภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (9)

ที่มา: ไทยรัฐ (4 กรกฎาคม 2555)

เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณข้อ 12 ที่ว่ามีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการหลีกเลียง ข่าหรือภาพที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว และข้อ 14 ที่ว่าการนำเสนอข่าวต้องหลีกเลียงการนำเสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามกอนาจาร หรือนำหวาดเสียว ซึ่งพบว่าลักษณะภาพที่นำเสนอคือภาพผู้เสียชีวิตในห่อผ้าที่ยังไม่มีการมัดเก็บ ซึ่งเสียชีวิตจากการผูกคอตาย สภาพศพค่อนข้างอุจาด เบื่อนเลือด ซึ่งมีการนำเสนอโดยการพยายามปกปิด แต่ก็เลือกที่จะนำเสนออยู่ ซึ่งภาพข่าวนี้นหากดูแล้วก็จะพบว่าอุจาด ลามก อนาจาร และนำหวาดเสียว รุนแรงมากด้วยสภาพศพ แม้จะพยายามปกปิด

ตารางที่ 9 แสดงรายละเอียดพาดหัวข่าวอาชญากรรมที่เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณวิชาชีพ

จรรยาบรรณวิชาชีพ	หนังสือพิมพ์/จำนวน			รวม
	ไทยรัฐ	เดลินิวส์	คมชัดลึก	
13. การพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น	10	5	5	20

ที่มา: จากการวิเคราะห์ข้อมูล

จากตารางที่ 9 พบว่าจรรยาบรรณวิชาชีพหนังสือพิมพ์มีทั้งสิ้นจำนวน 15 ข้อ ซึ่งจากการศึกษาพาดหัวข่าวอาชญากรรมที่เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณวิชาชีพจำนวน 20 ข่าว โดยแบ่งเป็นหนังสือพิมพ์ไทยรัฐจำนวน 10 ข่าว หนังสือพิมพ์เดลินิวส์จำนวน 5 ข่าว และหนังสือพิมพ์คมชัดลึกจำนวน 5 ข่าว ซึ่งพาดหัวข่าวส่วนใหญ่ผิดจรรยาบรรณวิชาชีพข้อ 13 ที่ว่าการพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น โดยลักษณะของพาดหัวข่าวที่พบจากการนำเสนอของหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ฉบับ คือ มีการเลือกใช้คำที่รุนแรง มีลักษณะเป็นรูปแบบตายตัวที่ยึดถือกันมานานหรือที่เรียกว่าคำแพทเทิล ซึ่งความจริงบุคคลดังกล่าวอาจจะผิดหรือไม่ผิดไม่มีใครทราบ เพราะตำรวจและศาลยังไม่มีคำตัดสินชี้ขาด และที่รุนแรงกว่านั้นคือคำที่ใช้ออกแนวหวือหวา สร้างจินตนาการ อารมณ์ร่วมให้กับ

คนอ่าน ราวกับได้ประสบพบเหตุการณ์อาชญากรรมดังกล่าวด้วยตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่สื่อพยายามสร้างจุดร่วมให้กับคนอ่านมากขึ้น

พาดหัวข่าวอาชญากรรม

“ถ้าเด็กแว้นนรก ยิงคะ-เจ้าแก้วสาวดับสยอง ไล่ล่าคู่อิ-รัวหลายสิบนัด กระสุนลูกหลงตัดขั้วหัวใจเพื่อนเศรษฐีมาด้วยสาหัส พบช.ภ.7 กร้าว ‘เอาไว้ไม่ได้ เผยฝีมือ แก๊งค์ผู้แฝดนรก”

ที่มา: ไทยรัฐ (16 มิถุนายน 2555)

เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณข้อ 13 ที่ว่าการพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น ซึ่งพบว่าเรื่องของคำที่ใช้ในการพาดหัวข่าวทั้งเด็กแว้นนรก และ แก๊งค์ผู้แฝดนรก เป็นลักษณะการเลือกใช้คำที่หวือหวา เรียกร้องความสนใจมากเกินไป เพราะจากข่าวที่นำเสนอแล้วยังเป็นเพียงผู้ต้องสงสัย ไม่ใช่คนที่กระทำผิดจริง ดังนั้นหากยังไม่แน่ใจในการนำเสนอ สื่อก็ไม่ควรตัดสินพิพากษา หรือชี้ให้สังคมรับรู้ว่าเป็นคือคนผิด

“พลิกราชบุรีล่าอีก 2 หัวโจก ซึ่งดวลปืน จับ 6 แวัน 2 แก๊งค์ฯ ยิงเศรษฐินีดับประวัติสุดแสบ- เดนคุก สารภาพแค้นถูกไล่ยิง”

ที่มา: คมชัดลึก (17 มิถุนายน 2555)

เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณข้อ 13 ที่ว่าการพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น ซึ่งพบว่ามีการใช้คำที่ดูแล้วหวือหวารุนแรง เกินกว่าข้อเท็จจริง เพราะคำว่า หัวโจก ตีความได้ว่าเป็นระดับใหญ่ระดับหัวหน้าแก๊งค์ ซึ่งจากที่เนื้อข่าวรายงานว่าจับผู้ก่อเหตุได้ถึง 6 คน ความจริงแล้วหัวหน้าแก๊งค์น่าจะมีเพียงคนเดียวหรือเปล่า หากใส่ใจในรายละเอียด และพยายามอิงการพาดหัวจากเนื้อข่าวแล้ว ไม่น่าจะเป็นคำนี้ที่หยิบมาใช้ ยิ่งคำว่าเดนคุก ยิ่งรุนแรงมากกว่า คือหากคุณ ไม่ได้เน้นจุดขายที่ความน่าสนใจมากเกินไป การเลือกใช้คำที่ค่อนข้างสุภาพ ในการพาดข่าวน่าจะดูดีกว่านี้

“ข่มขืนสุดเหี้ยม กะชวก่วงยับ ศพ ยัดคอนโดฯ”

ที่มา: เดลินิวส์ (19 มิถุนายน 2555)

เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณข้อ 13 ที่ว่าการพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น ซึ่งพบว่าข่มขืนสุดเหี้ยม กะชวก เป็นคำที่อ่านแล้วล้วนแต่สื่อถึงความรุนแรงอย่างยิ่ง ก็สามารถสื่อให้เห็นภาพว่าการกระทำของคนร้ายที่กระทำต่อเหยื่อเป็นอย่างไร เลวร้ายแค่ไหน คำว่าสุดเหี้ยมเมื่อตามหลังคำว่าข่มขืน อ่านแล้วเหมือนเป็นการข่มขืนซ้ำเหยื่อ เพราะถึงแม้เหยื่อจะเสียชีวิตไปแล้ว แต่ครอบครัวคนใกล้ชิดยังคงอยู่ หากพบเห็นข้อความพาดหัวข่าวดังกล่าวจะรู้สึกกระทบต่อความรู้สึกมากยิ่งขึ้น คืออธิบายง่าย ๆ ว่าการพาดหัวข่าวนี้นี้ ทั้ง ข่มขืนสุดเหี้ยม และ กะชวก เป็นการพยายามให้รายละเอียดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ดูแล้วรุนแรง ต้องการสร้างจุดขายมากกว่าการคำนึงถึงผลกระทบต่อเหยื่อ ญาติเหยื่อ คนอ่านหรือสังคม

“จับหนุ่มปิ่นส์ ข่มขืนฆ่าโหด สาวข้างห้องเปลือยสยอง หมกคอนโดฯ”

ที่มา: เดลินิวส์ (20 มิถุนายน 2555)

เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณข้อ 13 ที่ว่าการพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น ซึ่งพบว่าการพาดหัวข่าวนี้นั้นเน้นความรุนแรง หวือหวา เรือกร้องความน่าสนใจด้วยคำว่าโหด ซึ่งการ ข่มขืนฆ่าโหด หรือ เปลือยสยอง สามารถทำให้มองเห็นภาพที่ชัดเจน น่าจะมาจากอารมณ์ความรู้สึกคนเขียนเองมากกว่าที่อธิบายเพิ่มเติมว่าพฤติกรรมดังกล่าวเกินกว่าธรรมดา และใช้ลักษณะการเหมารวม ซึ่งผิดการบอกว่าหนุ่มปิ่นส์ ซึ่งเนื้อในระบุว่าเป็นคนฟิลิปปินส์ สามารถทำให้คนอ่านตีความผิดได้ว่าคนฟิลิปปินส์จริงๆแล้วโหดร้ายเหมือนกันหมดทุกคน

“ไล่ฆ่าโหด นศ. เทคโนโลยี ยับ จยย. ล้ม มีดแทงพรุน แก๊งวัยรุ่นนวมองหน้า”

ที่มา: ไทยรัฐ (22 มิถุนายน 2555)

เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณข้อ 13 ที่ว่าการพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น ซึ่งพบว่าข่าวคือข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น ส่วนโหดคือการอธิบายความเพิ่มเติม เพื่อสื่อให้เห็นถึงความรุนแรงของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ข่าวโหดจึงดูแล้วน่าสนใจกว่า ข่าวธรรมดาๆ ที่นักข่าวมักไม่ใช้ในการพาดหัว ซึ่งคำว่า แทงพรุน ก็เช่นกัน ใช้คำว่าแทงธรรมดาๆข่าวจะไม่น่าสนใจ จึงต้องนำเสนอไปเช่นนี้ เชื่อว่าคนเขียนเน้นที่การกระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกร่วมของคนอ่านมากกว่าการคำนึงถึงความจริงของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

“เดนนรกชิงทรัพย์ ฆ่าหมกมัด สิ้นหลวงพ่อนักบุญ ไอ้โหดกระชวก 11 แผล กวาดพระกับเงินแผ่นดิน เหยดั่งสมุนไพรเอดส์”

ที่มา: ไทยรัฐ (1 กรกฎาคม 2555)

เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณข้อ 13 ที่ว่าการพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น ซึ่งพบว่าทั้งคำว่า เดนนรก ไอ้โหด และ กระชวก ล้วนแล้วแต่เป็นการเติมแต่งจากความรู้สึกของผู้เขียนทั้งสิ้น โดยยังเป็นข่าวเกี่ยวกับพระและศาสนาด้วยแล้ว อารมณ์ความรู้สึกยิ่งทวีคูณ ซึ่งความจริงผิดหลักจรรยาบรรณ ที่ต้องแยกแยะอารมณ์ความรู้สึกออกจากคำแนะนำข่าว เพราะการใช้คำที่รุนแรงหรือหือหาว บางครั้งออกแนวตัดสินคนผิด ถือเป็นภาระที่ชั่งให้สังคม ติดตามตามที่ข่าวนำเสนอ โดยจริงๆแล้วการจะพาดหัวข่าวแต่ละครั้งควรอิงกับข้อมูลด้านในด้วย อย่าพยายามเรียกร้องความสนใจด้วยสีสรรที่สร้างขึ้น

“แฉ 3 ตำรวจกามโหด ชื่นใจ ม. 3 คืนหนีเจอแท็กซีซ้ำ สังเวทย์ตั้งแต่ 7 ขวบ พม. ไร้ช่วยฟื้นชีวิตขม”

ที่มา: เดลินิวส์ (11 กรกฎาคม 2555)

เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณข้อ 13 ที่ว่าการพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น ซึ่งพบว่ากามโหด คำนี้เป็นเรื่องของการปรุงแต่งด้วยอารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียนมากกว่า ที่ต้องการนำเสนอ

ความรุนแรงของพฤติกรรมผู้กระทำความผิด เพื่อให้สังคมคล้อยตาม และประณามผู้กระทำความผิด กรณี
ข่มขืนกระทำชำเรา

ตารางที่ 10 แสดงรายละเอียดความนำข่าวอาชญากรรมที่เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณวิชาชีพ

จรรยาบรรณวิชาชีพ	หนังสือพิมพ์/จำนวน			รวม
	ไทยรัฐ	เดลินิวส์	คมชัดลึก	
13. การพาดหัวข่าวและความนำข่าว อาชญากรรม ไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงใน ข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือ เนื้อหาหลักของข่าวนั้น	11	4	6	21

ที่มา: จากการวิเคราะห์ข้อมูล

จากตารางที่ 10 พบว่าจรรยาบรรณวิชาชีพหนังสือพิมพ์มีทั้งสิ้นจำนวน 15 ข้อ ซึ่งจาก
การศึกษาความนำข่าวอาชญากรรมที่เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณวิชาชีพจำนวน 21 ข่าว โดยแบ่งเป็น
หนังสือพิมพ์ไทยรัฐจำนวน 11 ข่าว หนังสือพิมพ์เดลินิวส์จำนวน 4 ข่าว และหนังสือพิมพ์คมชัดลึก
จำนวน 6 ข่าว ซึ่งพาดหัวข่าวส่วนใหญ่ผิดจรรยาบรรณวิชาชีพข้อ 13 ที่ว่าการพาดหัวข่าวและความ
นำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหา
หลักของข่าวนั้น โดยลักษณะพาดหัวข่าวที่พบความผิดจรรยาบรรณวิชาชีพ จะคล้ายคลึงกับการ
พาดหัวข่าว คือคำที่ใช้ เน้นความน่าสนใจ นำเสนอข้อเท็จจริงประกอบกับอารมณ์ความรู้สึก จึงพบ
เห็นความหือหาว รุนแรงค่อนข้างมาก เพื่อสร้างอารมณ์ร่วมและให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการถึงภาพ
เหตุการณ์อาชญากรรมนั้นๆ

ความนำข่าวอาชญากรรม

“รวบโจ้ แผ่นดินรก พร้อมพวก 4 คน หลังลงมือไล่ยิงคู่อริในร้านกึ่งย่างเมืองโพ

ชาราม ลูกหลงไปโดนเก้าอี้สาวค้าส่งเม็ดเกาลัดตีเสง...”

ที่มา: ไทยรัฐ (17 มิถุนายน 2555)

เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณข้อ 13 ที่ว่าการพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น ซึ่งพบว่าหากต้องการสื่อว่า โจ้ คือวัยรุ่น ใช้คำว่าวัยรุ่นเลยน่าจะเหมาะสมกว่า เพราะอ่านแล้วสื่อได้อย่างตรงตัว เข้าใจง่าย ส่วนการพาดข่าวว่า แผลคนรัก นั้นถือว่ารุนแรง หรือหวา น่าจะเกิดจากการใช้คำเพื่อสร้างความสะอึกสะอื้นแก่ผู้พบเห็นเป็นการพยายามเรียกร้องความสนใจ หรือต้องการสร้างจุดขายมากกว่า เพราะความจริงใช้แค่คำว่า คู่แผล หรือ แผล ชธรรมดาก็น่าจะเพียงพอแล้ว

“จนมุมแล้ว เด็กนรก ใช้ปืนยิงคู่อริต่างสถาบันบนรถเมล์สาย 59 จนมีผู้เสียชีวิต 2 ศพ สืบ 2 ตามรวบตัวได้ที่วังน้อย...”

ที่มา: ไทยรัฐ (18 มิถุนายน 2555)

เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณข้อ 13 ที่ว่าการพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น ซึ่งพบว่าคำที่นำเสนอเป็นการชี้ให้เห็นถึงความรุนแรงของพฤติกรรมของผู้ก่อเหตุ ซึ่งถึงแม้จะยอมรับว่าผิดจริงแต่เกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจ ซึ่งคำที่สื่อใช้เป็นลักษณะการประณาม ตกอภัสังคมว่า เด็กคนนี้เลวร้ายเปรียบกับ นรก ที่คนส่วนใหญ่เข้าใจว่าสุดๆแล้ว

“ชมจีนฆ่าโหด สาวเจ้าของร้านเครื่องสำอาง ฆาตรกรกระชกร่างพรุน ก่อนเอาผ้าห่มคลุมหมกคอนโดหุ ลูกข้างเห็น...”

ที่มา: เดลินิวส์ (19 มิถุนายน 2555)

เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณข้อ 13 ที่ว่าการพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น ซึ่งพบว่าไม่แตกต่างจากการพาดหัวมากนัก เพราะความนำข่าวนี้อาศัยสื่อให้เห็นด้วยรายละเอียด พฤติกรรม

การก่อเหตุของคนร้ายว่าเป็นอย่างไร รุนแรงมากแค่ไหน ช่มชู้แล้วยังไม่พอ ช่าอีก ช่าไม่พอ ยังช่า โหด และกระชาก คนอ่านนีกภาพออกแล้ว ยังไม่พอกระชากร่างพรุน รายละเอียดอ่านแล้วเห็นภาพ ซึ่งถือว่าหือหวมมาก คือสำหรับการนำเสนอข่าวบางข่าวยังเป็นเรื่องกรณีช่มชู้ นำจะมีความ รมณ์ระวังและให้ความสำคัญกับผลกระทบต่อความรู้สึกของทุกฝ่าย มากกว่าความต้องการเน้นการ ขยายเพียงอย่างเดียว

“มือปืนโหดกราดอาก้ากราดยิงโจ้สระบุรีคาร้านคาราโอเกะดับ 5 เจ็บ 1 ตร.มุ่งปม นักเที่ยวเขม่นกันแย่งเด็กเสิร์ฟ ซึ่ง จยย. กลับไปเอาปืนมาดลุ่ม เผยรู้ตัวคนร้ายแล้ว 3 คน เชื้อรวบตัวมารับโทษได้เร็วว่...”

ที่มา: คมชัดลึก (20 มิถุนายน 2555)

เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณข้อ 13 ที่ว่าการพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไป จากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น ซึ่งพบว่ามือปืน โหด คำว่ามือปืนคือข้อเท็จจริง แต่คำว่าโหดน่าจะมาจากการเพิ่มหรือแต่งเติมจากคนเขียน เพื่อสร้าง จุดขายด้วยคำที่สื่อแล้วดูรุนแรง พยายามเรียกร้องความสนใจจากคนอ่านมากกว่า เพราะพฤติกรรม เป็นสิ่งที่ไม่สามารถวัดกัน ได้ด้วยความรู้สึกหรือสายตา ส่วน โจ้อย่างที่ว่า หากต้องการสื่อว่าเป็น วิทยุหรือกลุ่มวิทยุ ไร้คำว่าวิทยุไปเลยจะเหมาะสมกว่า

“นรกส่งมาเกิด โจ้โหด เดนมมนุษย์บุกฆ่าชิงทรัพย์พระใบฎีกา รองเจ้าอาวาสวัด มรณภาพสยของคาน้ำกุฎิ คาคไอ้เดนมรมมิไม่ต่ำกว่า 2 คน มาดักรอหลวงพ้อ ออกจากกุฎิเข้าห้องน้ำช่วงกลางดึก ปรีเข้าไปใช้มีดจี้ชิงทรัพย์ แต่เหยื่อขัดขึ้น...”

ที่มา: ไทยรัฐ (1 กรกฎาคม 2555)

เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณข้อ 13 ที่ว่าการพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไป จากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น ซึ่งพบว่าถือเป็น เรื่องของการเอาอารมณ์ความรู้สึกเข้าว่าล้วนๆ โดยข้อเท็จจริงอาจผิดเพี้ยน และออกแนวพิพากษา คนผิดด้วยซ้ำ และยิ่งกว่าคือการประจานคนผิด ว่านรกส่งมาเกิด โจ้โหด เดนมมนุษย์ และ ไอ้เดนม

นรคนับเป็นการพยายามย้าให้สังคมเกิดอารมณ์ร่วม กระตุ้นความรู้สึก ซึ่งมองดี ๆ อาจเกิดจากความรู้สึกส่วนตัวของผู้เขียนบวกกับความต้องการขายข่าวด้วย

“เหยื่อ**กามโจด**แจ้งความดำเนินคดีกับ 3 ตำรวจ**ฉาว**มีทั้งยศ ร.ต.ท. – ค.ต. รวมทั้ง ...”

ที่มา: ไทยรัฐ (12 กรกฎาคม 2555)

เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณข้อ 13 ที่ว่าการพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น ซึ่งพบว่าการนำเสนอเน้นพฤติกรรมที่รุนแรงของผู้กระทำความผิด สร้างจุดขายให้คนอ่านเกิดอารมณ์ร่วม หากสื่อนำเสนอว่า กาม โจด หรือ ฉาว ก็ต้องตามนั้น และคนอ่านต้องเชื่อตาม ซึ่งไม่สมควร

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษา เรื่องการกำกับดูแลตนเองในการคัดสรรข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวัน โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยคือ 1) เพื่อศึกษาการกำกับดูแลตนเองในการคัดสรรข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวัน ในการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการเก็บข้อมูลรูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ซึ่งประกอบด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก(In-depth Interview) บุคคลที่เกี่ยวข้องรวมทั้งสิ้นจำนวน 18 คน ได้แก่ ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ (หัวหน้าข่าวหน้าหนึ่งและบรรณาธิการบริหารข่าวอาชญากรรม)จำนวน 6 คน, องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์จำนวน 3 คน, นักวิชาการจำนวน 3 คน, ตัวแทนองค์กรภาคประชาชนจำนวน 3 คน, และตัวแทนประชาชนผู้อ่านหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ คมชัดลึกจำนวน 3 คน และการวิเคราะห์เนื้อหา(Content Analysis) กรณีศึกษาหนังสือพิมพ์จำนวน 3 ฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ และคมชัดลึก ระหว่างวันที่ 15 มิถุนายน – 14 กรกฎาคม 2555 โดยแบ่งเป็นหนังสือพิมพ์ไทยรัฐจำนวน 90 ฉบับ, เดลินิวส์จำนวน 90 ฉบับ, คมชัดลึกจำนวน 90 ฉบับ พบว่ามีข่าวอาชญากรรมทั้งสิ้นจำนวน 242 ข่าว โดยแบ่งเป็นหนังสือพิมพ์ไทยรัฐจำนวน 82 ข่าว, เดลินิวส์จำนวน 86 ข่าว, คมชัดลึกจำนวน 74 ข่าว ประกอบด้วยภาพข่าวทั้งสิ้นจำนวน 118 ภาพ โดยแบ่งเป็น หนังสือพิมพ์ไทยรัฐจำนวน 48 ภาพ, เดลินิวส์จำนวน 44 ภาพ, คมชัดลึกจำนวน 26 ภาพ พาดหัวข่าวทั้งสิ้นจำนวน 242 ข่าว โดยแบ่งเป็น หนังสือพิมพ์ไทยรัฐจำนวน 82 ข่าว, เดลินิวส์จำนวน 86 ข่าว, คมชัดลึกจำนวน 74 ข่าว และความนำข่าวทั้งสิ้นจำนวน 242 ข่าว โดยแบ่งเป็นหนังสือพิมพ์ไทยรัฐจำนวน 82 ข่าว, เดลินิวส์จำนวน 86 ข่าว, คมชัดลึกจำนวน 74 ข่าว และเป็นข่าวที่ไม่ผิศจรรยาบรรณทั้งสิ้นจำนวน 200 ข่าว โดยแบ่งเป็นหนังสือพิมพ์ไทยรัฐจำนวน 62 ข่าว, เดลินิวส์จำนวน 74 ข่าว, คมชัดลึกจำนวน 64 ข่าว และผิศจรรยาบรรณทั้งสิ้นจำนวน 42 ข่าว โดยแบ่งเป็นหนังสือพิมพ์ไทยรัฐจำนวน 20 ข่าว, เดลินิวส์จำนวน 12 ข่าว, และคมชัดลึกจำนวน 10 ข่าว

สรุปผลการวิจัย

1. การสัมภาษณ์เชิงลึก(In-depth Interview)

การสัมภาษณ์เชิงลึก(In-depth Interview) บุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้ประกอบการวิชาชีพ หนังสือพิมพ์, องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์, นักวิชาการ, องค์กรภาคประชาชน, และประชาชน ใน 2 ประเด็นหลัก ได้แก่ 1.1 บรรทัดฐานองค์กร และ 1.2 จรรยาบรรณวิชาชีพ โดยบรรทัดฐานองค์กร ใช้สัมภาษณ์เชิงลึกในส่วนของผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์เท่านั้น และจรรยาบรรณวิชาชีพ ใช้สัมภาษณ์เชิงลึกในส่วนของผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์, องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์, นักวิชาการ, องค์กรภาคประชาชน, และประชาชน ดังนี้

1.1 บรรทัดฐานองค์กร

ผลการวิจัยพบว่าการกำกับดูแลตนเองในการคัดสรรข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวัน สามารถแบ่งออกเป็นสองส่วนคือ 1) บรรทัดฐานองค์กร โดยแบ่งเป็นประเด็นย่อยได้ดังนี้

1.1.1 นโยบาย

ผลการวิจัยพบว่าหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและหนังสือพิมพ์เดลินิวส์มีความคล้ายคลึงกันคือไม่มีคู่มือเป็นลายลักษณ์อักษร แต่ยึดหลักจรรยาบรรณตามสภากาหนังสือพิมพ์เป็นส่วนใหญ่ ส่วนหนังสือพิมพ์คมชัดลึกมีคู่มือเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างเป็นรูปธรรม เรียกว่าเนชั่นเวย์ ผิดจากนี้ไม่ใช่เรา

1.1.2 ผู้นำความคิด

ผลการวิจัยพบว่าทั้งหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ และคมชัดลึก ในแต่ละระดับหรือตำแหน่งงานต่างมีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนโดยไม่มีอิทธิพลซึ่งกันและกัน มีลักษณะการทำงานแบ่งเป็นสองแบบ คือด้านในกองบรรณาธิการสั่งให้หาข่าว และสองนักข่าวแสวงหาแล้วนำเสนอเข้ามา

1.1.3 ความคิดเห็นร่วมกันของคณะบรรณาธิการ

ผลการวิจัยพบว่าทั้งหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ และคมชัดลึก มีการประชุมโต๊ะข่าวกองบรรณาธิการเป็นประจำทุกวันๆละหลายรอบ เพื่อชี้แจงและมอบหมายงาน ตลอดจนการนำเสนอเพื่อคัดเลือกตีพิมพ์ในหน้าหนึ่ง

1.1.4 การเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์หรือสื่อมวลชนประเภทอื่น

ผลการวิจัยพบว่าทั้งหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ และคมชัดลึก แต่ละฉบับมีการติดตามข่าวสารจากสื่ออื่นๆทั้งหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ฯลฯ เพื่อเป็นการตรวจสอบว่ามีประเด็นใดน่าสนใจบ้าง ตกข่าวหรือไม่ เป็นต้น

1.2 จรรยาบรรณวิชาชีพ

1.2.1 ข้อเท็จจริง ความถูกต้อง แม่นยำ ครบถ้วน น่าเชื่อถือ

ผลการวิจัยพบว่าทั้งองค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่าหนังสือพิมพ์มีการละเลยส่วนนี้และยึดถือปฏิบัติจรรยาบรรณข้อนี้ได้ไม่ดีนัก ในขณะที่ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์กลับมองต่างมุมว่า ข่าวที่หนังสือพิมพ์นำเสนอ นั้นล้วนแล้วแต่เป็นข้อเท็จจริง ซึ่งเชื่อถือได้ โดยเป็นความจริงที่ได้จากเหตุการณ์จริง จากการเก็บข้อมูลประกอบการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่และพยานแวดล้อมทั้งหมด ไม่มีการแต่งเติมหรือคิดเนื้อหาขึ้นเองแน่นอน

1.2.2 การนำเสนอข่าวทำเพื่อประโยชน์สาธารณะ โดยไม่แสวงหาประโยชน์ส่วนตน

ผลการวิจัยพบว่าทั้งองค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่าหนังสือพิมพ์มีการละเลยส่วนนี้และยึดถือปฏิบัติจรรยาบรรณข้อนี้ได้ไม่ดีนัก ในขณะที่ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์กลับมองต่างมุมว่า หนังสือพิมพ์มีการทำเพื่อประโยชน์สาธารณะคือเป็นกระจกสะท้อนสังคม ซึ่งหนังสือพิมพ์เองสามารถทำหน้าที่นี้ได้อย่างดีในการเตือนภัย

1.2.3 การให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายที่ตกเป็นข่าวโดยปราศจากอคติ

ผลการวิจัยพบว่าทั้งนักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่าหนังสือพิมพ์มีการละเลยส่วนนี้และยึดถือปฏิบัติจรรยาบรรณข้อนี้ได้ไม่ดีนัก ในขณะที่ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์และองค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์กลับมองต่างมุมว่าสื่อพยายามทำหน้าที่นี้คือการนำเสนอข้อมูลต้องมีความครบถ้วนรอบด้าน พึงความทั้งสองฝ่าย ให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ตกเป็นข่าวให้ได้มากที่สุดเท่าที่ทำได้แล้ว แม้อาจจะยังไม่ดีที่สุดก็ตาม แต่เชื่อว่า จะไม่มีความพยายามที่จะกระทำหรือให้ความสำคัญกับเรื่องนี้เลย

1.2.4 ไม่มีการแต่งเติมเนื้อหาสาระหรือสอดแทรกความคิดเห็นใดๆ

ผลการวิจัยพบว่าทั้งผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่ากรนำเสนอข่าวอาชญากรรมมีการแต่งเติมเนื้อหาสาระหรือสอดแทรกความคิดเห็น

1.2.5 ไม่นำเสนอข่าวเพราะความลำเอียง หรือมีอคติ จนเป็นเหตุให้ข่าวนั้นคลาดเคลื่อนหรือเกินจากความเป็นจริง

ผลการวิจัยพบว่าทั้งผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่ากรนำเสนอข่าวอาชญากรรมเกิดความลำเอียง หรือมีอคติ จนเป็นเหตุให้ข่าวนั้นคลาดเคลื่อนหรือเกินจากความเป็นจริง

1.2.6 ไม่มีการพยายามสอดแทรกความคิดเห็นลงในข่าว

ผลการวิจัยพบว่าทั้งองค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่าหนังสือพิมพ์มีการละเลยส่วนนี้และยึดถือปฏิบัติจรรยาบรรณข้อนี้ได้ไม่ดีนัก ในขณะที่ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์กลับมองต่างมุมว่าข่าวคือข่าว และข่าวคือข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็นมีได้แต่ไม่ใช่ในเนื้อหาข่าว ต้องเป็นสฎีป คอลัมน์สำหรับแสดงทัศนะเท่านั้น

1.2.7 การอ้างอิงแหล่งข้อมูลที่มาของข่าว

ผลการวิจัยพบว่าทั้งผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกัน ว่าการนำเสนอข่าวอาชญากรรมมีการอ้างอิงแหล่งข้อมูลที่มาของข่าวชัดเจน

1.2.8 มีการเปิดโอกาสให้ฝ่ายที่ถูกกล่าวหาแสดงข้อเท็จจริง

ผลการวิจัยพบว่าทั้งองค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่าหนังสือพิมพ์มีการยึดถือปฏิบัติจรรยาบรรณข้อนี้อยู่บ้าง ในขณะที่ประชาชนกลับมองต่างมุมว่าหนังสือพิมพ์ไม่ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้เลย

1.2.9 กรณีที่มีการนำเสนอข่าวผิดพลาดหนังสือพิมพ์ต้องมีความรับผิดชอบ

ผลการวิจัยพบว่าทั้งผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่าการนำเสนอข่าวอาชญากรรม กรณีที่มีการนำเสนอข่าวผิดพลาดหนังสือพิมพ์มีความรับผิดชอบต่อแม้จะล่าช้าบ้าง

1.2.10 การนำเสนอมีความน่าเชื่อถือ และเป็นประโยชน์ต่อสิทธิในการรับรู้ข่าวสารของสาธารณะ

ผลการวิจัยพบว่าทั้งองค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่าหนังสือพิมพ์มีการละเลยส่วนนี้และยึดถือปฏิบัติจรรยาบรรณข้อนี้ได้ไม่ดีนัก ในขณะที่ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์กลับมองต่างมุมว่าการนำเสนอข่าวอาชญากรรมในลักษณะดังกล่าว ด้วยข้อเท็จจริงและการอ้างอิงจากบุคคลที่น่าเชื่อถือย่อมทำให้ข่าวนั้นน่าเชื่อถือ ไม่บิดเบือน และได้ให้ประโยชน์สูงสุดแก่สังคมแล้วด้วยข่าวที่เป็นประโยชน์ เตือนภัยสังคม และที่สำคัญที่สุดคนทำข่าวเองไม่ได้มีส่วนได้ส่วนเสียเลยกับข่าวที่นำเสนอไป

1.2.11 มีการปกปิดชื่อฐานะ บุคคลเป็นความลับ เพื่อความปลอดภัยของแหล่งข่าว

ผลการวิจัยพบว่าทั้งผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกัน ว่าการนำเสนอข่าวอาชญากรรม มีการมีการปกปิดชื่อฐานะ บุคคลเป็นความลับ เพื่อความปลอดภัยของแหล่งข่าว

1.2.12 มีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการหลีกเลี่ยง ข่าวหรือภาพที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว

ผลการวิจัยพบว่าทั้งผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่าการนำเสนอข่าวอาชญากรรม มีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการหลีกเลี่ยง ข่าวหรือภาพที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว

1.2.13 การพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น

ผลการวิจัยพบว่าทั้งผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่าการนำเสนอข่าวอาชญากรรมในส่วนของกรพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและไม่สะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้นๆมากนัก เพราะเป็นเรื่องของธุรกิจส่วนหนึ่ง จึงต้องเน้นการขาย ทำให้ต้องสร้างความน่าสนใจด้วยคำที่รุนแรง หือหวา สะดุดตาผู้พบเห็น

1.2.14 การนำเสนอข่าวต้องหลีกเลี่ยงการนำเสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามกอนาจาร หรือน่าหวาดเสียว

ผลการวิจัยพบว่าทั้งผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่าการนำเสนอ

ข่าวอาชญากรรมในส่วนของข่าวหรือภาพมีความพยายามในการหลีกเลี่ยงความอูจาด ลามกอนาจาร และน่าหวาดเสียว

1.2.15 ในการแสดงความคิดเห็นหรือการวิพากษ์วิจารณ์เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น หนังสือพิมพ์จะต้องให้ความเที่ยงธรรมแก่ฝ่ายที่ถูกพาดพิง

ผลการวิจัยพบว่าทั้งองค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่าหนังสือพิมพ์มีการละเลยส่วนนี้และยึดถือปฏิบัติจรรยาบรรณข้อนี้ได้ไม่ดีนัก ในขณะที่ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์กลับมองต่างมุมว่าสื่อมีการให้ความเป็นธรรมกับสังคมในลักษณะการนำเสนอข่าวให้รอบด้านครบถ้วน แม้จะล่าช้าไปบ้างก็ตาม

2. การวิเคราะห์เนื้อหา(Content Analysis)

การวิเคราะห์เนื้อหา(Content Analysis) กรณีศึกษาเฉพาะหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ, เดลินิวส์ และคมชัดลึก ในส่วนของภาพข่าว, พาดหัวข่าวและความนำข่าวระหว่างวันที่ 15 มิถุนายน – 14 กรกฎาคม 2555 ดังนี้

2.1 ภาพข่าวอาชญากรรม

ผลการวิจัยพบว่าภาพข่าวอาชญากรรมที่เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณวิชาชีพจำนวน 26 ภาพ โดยแบ่งเป็นหนังสือพิมพ์ไทยรัฐจำนวน 13 ภาพ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์จำนวน 9 ภาพ และหนังสือพิมพ์คมชัดลึกจำนวน 4 ภาพ ซึ่งภาพข่าวส่วนใหญ่ผิดจรรยาบรรณวิชาชีพข้อ 12 ที่ว่ามิหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการหลีกเลี่ยง ข่าวหรือภาพที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว และข้อ 14 ที่ว่าการนำเสนอข่าวต้องหลีกเลี่ยงการนำเสนอภาพข่าวที่อูจาด ลามกอนาจาร หรือน่าหวาดเสียว

2.2 พาดหัวข่าวอาชญากรรม

ผลการวิจัยพบว่าพาดหัวข่าวอาชญากรรมที่เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณวิชาชีพจำนวน 20 ข่าว โดยแบ่งเป็นหนังสือพิมพ์ไทยรัฐจำนวน 10 ข่าว หนังสือพิมพ์เดลินิวส์จำนวน 5 ข่าว และหนังสือพิมพ์คมชัดลึกจำนวน 5 ข่าว ซึ่งพาดหัวข่าวส่วนใหญ่ผิดจรรยาบรรณวิชาชีพข้อ 13 ที่ว่าการพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น

2.3 ความนำข่าวอาชญากรรม

ผลการวิจัยพบว่าความนำข่าวอาชญากรรมที่ผิดจรรยาบรรณวิชาชีพจำนวน 21 ข่าว โดยแบ่งเป็นหนังสือพิมพ์ไทยรัฐจำนวน 11 ข่าว หนังสือพิมพ์เดลินิวส์จำนวน 4 ข่าว และหนังสือพิมพ์คมชัดลึกจำนวน 6 ข่าว ซึ่งความนำข่าวส่วนใหญ่ผิดจรรยาบรรณวิชาชีพข้อ 13 ที่ว่าการพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น

อภิปรายผล

การศึกษาวิจัย เรื่องการกำกับดูแลตนเองในการคัดสรรข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวัน ใช้การอภิปรายตามวัตถุประสงค์คือ เพื่อศึกษาการกำกับดูแลตนเองในการคัดสรรข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวัน ดังนี้

1. บรรทัดฐานองค์กร

ผลการวิจัยพบว่าจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) บรรทัดฐานองค์กรของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์และคมชัดลึก มีความแตกต่างกันในส่วนของประเด็นนโยบายองค์กร ซึ่งหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและหนังสือพิมพ์เดลินิวส์มีความคล้ายคลึงกันคือไม่มีคู่มือเป็นลายลักษณ์อักษรเน้นการยึดถือปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพของสภาการหนังสือพิมพ์และกฎหมายต่างๆ ส่วนหนังสือพิมพ์คมชัดลึกมีคู่มือเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างเป็นทางการเรียกว่า เนชั่นเวย์ ผิดจากนี้ไม่ใช่เรา ส่งผลให้การนำเสนอที่พบจากการวิเคราะห์เนื้อหาทั้งในส่วนของภาพข่าว, พาดหัวข่าว

และความนำข่าวมีการเข้าข่ายผิดจรรยาบรรณน้อยกว่าฉบับอื่น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสาวลักษณ์ สุขสมัย (2543) เรื่อง "บรรทัดฐานองค์กรและมาตรฐานวิชาชีพในการคัดเลือกข่าวของผู้บริหารข่าวหนังสือพิมพ์รายวัน" ที่พบว่าผู้บริหารข่าวของหนังสือพิมพ์ มีแนวปฏิบัติที่เป็น บรรทัดฐานขององค์กรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในหลายประเด็น และยังพบอีกว่าผู้บริหารข่าว หนังสือพิมพ์ระดับนโยบาย มีระดับมาตรฐานวิชาชีพในการตัดสินใจที่โน้มเอียงไปในเชิงมีจริยธรรม สูง ส่วนการให้น้ำหนักในการคัดเลือกข่าวปรากฏว่าส่วนใหญ่ก็ยังคงให้ความสำคัญกับมาตรฐาน วิชาชีพมากกว่าบรรทัดฐานองค์กร

ส่วนที่เหมือนกันของหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ฉบับคือ ประเด็นผู้นำความคิด ที่แต่ละคนมีหน้าที่ รับผิดชอบของตนเอง โดยลักษณะการทำงานมีลำดับขั้นตอนชัดเจน แต่ละภาคส่วนไม่มีอิทธิพลซึ่ง กัน, ประเด็นความคิดเห็นร่วมกันของคณะบรรณาธิการ หนังสือพิมพ์แต่ละฉบับจะ มีการประชุม โต้ข่าวประจำวันเพื่อชี้แจงและนำเสนอข่าวที่จะนำเสนอต่อไป และสุดท้ายประเด็นการเสนอข่าว ของหนังสือพิมพ์หรือสื่อมวลชนประเภทอื่น ส่วนนี้ก็มีทั้งหนังสือพิมพ์ด้วยกันเอง โทรทัศน์ สื่อ อื่นๆทั้งหมด คือดูเพื่อไม่ได้แข่งขัน แต่เป็นการเพิ่มทักษะความรู้ และตรวจสอบข่าว แต่อย่างไรก็ดี ต้องนำมาดับเบิลเช็คหรือทำการตรวจสอบให้ละเอียดถี่ถ้วนอีกครั้ง เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและ นำเชื่อถือ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกาญจนา มีถม (2541) เรื่อง "การคัดเลือกข่าวหน้าหนึ่งของ หนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย : ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างหนังสือพิมพ์ไทยรัฐกับหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์" พบว่าหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ มีความคล้ายคลึงกันทั้งในรูปแบบ ประเภทของหนังสือพิมพ์ การจัดองค์กรภายในกองบรรณาธิการ รวมทั้งการคัดเลือกข่าวหน้าหนึ่ง แต่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ได้ให้ความสำคัญขององค์ประกอบคุณค่าของข่าวและ ปัจจัยอื่นที่มีอิทธิพลต่อการคัดเลือกข่าวที่แตกต่างกันบ้าง นั่นเพราะเหตุผลสำคัญในตัวผู้ที่มีหน้าที่ ในการคัดเลือกข่าวมีความชำนาญและประสบการณ์ที่แตกต่างกัน

และสอดคล้องกับทฤษฎีการกำกับดูแลตนเอง (Self-Regulation Theory) ที่ว่าระบบและ กลไกการรับผิดชอบ พัฒนามาจากแนวคิดเชิงบรรทัดฐานซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับองค์กรทุก ประเภท ซึ่งเป็นการปรับปรุงและพัฒนาสื่อมวลชนเพื่อให้สอดคล้องกับหลักคุณธรรม จริยธรรม ในทางวิชาชีพ และ Sandman (1972) ที่ระบุว่า การตัดสินใจคัดเลือกข่าวต่าง ๆ เพื่อเผยแพร่หรือลง พิมพ์ นอกจากจะ ได้รับอิทธิพลจากสถานภาพและบทบาทของผู้มีอำนาจหน้าที่ในการคัดเลือกข่าว แล้ว ปัจจัยอื่นที่นับว่ามีความสำคัญไม่น้อยไปกว่ากันก็คือการควบคุมภายในองค์กรของสถาบัน สื่อมวลชน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงกระบวนการทำงานขององค์กรข่าว และชี้ให้เห็นว่ากระบวนการ

คัดลอกข่าวนั้นได้รับอิทธิพลจากปัจจัยต่าง ๆ ในองค์กรเอง ซึ่งจากการวิจัยพบว่าหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ และคมชัดลึก มีการใช้บรรทัดฐานองค์กร แม้ว่าจะมีเพียงหนังสือพิมพ์คมชัดลึกที่มีครบทั้งนโยบาย ผู้นำความคิด ความคิดเห็นร่วมกันของคณะบรรณาธิการ และการเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์หรือสื่อมวลชนประเภทอื่น ส่วนหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์มีเพียงผู้นำความคิด ความคิดเห็นร่วมกันของคณะบรรณาธิการ และการเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์หรือสื่อมวลชนประเภทอื่น ซึ่งเป็นประเด็นที่คล้ายคลึงกันในทุกองค์กรหนังสือพิมพ์ด้วย

2. จรรยาบรรณวิชาชีพ

2.1 การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)

ผลการวิจัยพบว่าสามารถแยกแยะมุมมองความเหมือนหรือคล้ายคลึงกันได้หลายประเด็น โดยส่วนใหญ่มองว่าสื่อสามารถยึดถือปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณวิชาชีพได้เพียงในบางข้อเท่านั้นซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบุญฤทธิ์ ศรีวิจิตร (2544) เรื่อง "ลักษณะที่เป็นจริงกับลักษณะที่พึงประสงค์ของการนำเสนอข่าวอาชญากรรมของหนังสือพิมพ์ในทัศนะของประชาชนเจ้าหน้าที่ตำรวจ และนักหนังสือพิมพ์" ที่พบว่าแต่ละอาชีพมีความคิดเห็นที่ค่อนข้างคล้ายกันในส่วน คือ

ประเด็นไม่มีการแต่งเติมเนื้อหาสาระหรือสอดแทรกความคิดเห็นใดๆ ผลการวิจัยพบว่าทั้งผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่าการนำเสนอข่าวอาชญากรรมมีการแต่งเติมเนื้อหาสาระหรือสอดแทรกความคิดเห็น ซึ่งส่วนใหญ่มองว่าการแต่งเติมเนื้อหาสาระหรือสอดแทรกความคิดเห็นนี้มีโดยธรรมชาติ เพราะข่าวอาชญากรรมต้องอาศัยการบรรยายภาพ ทั้งที่บางครั้งไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์จริง แต่ต้องพยายามเล่าเรื่องจากการประติดประต่อจากความรู้สึก แต่ไม่ถึงขั้นแต่งนวนิยายที่มาจากจินตนาการล้วนๆ

ประเด็นไม่นำเสนอข่าวเพราะความลำเอียง หรือมีอคติ จนเป็นเหตุให้ข่าวนั้นคลาดเคลื่อนหรือเกินจากความเป็นจริง ผลการวิจัยพบว่าทั้งผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่าการนำเสนอข่าวอาชญากรรมไม่นำเสนอข่าวเพราะความลำเอียง หรือมีอคติ จนเป็นเหตุให้ข่าวนั้น

คลาดเคลื่อนหรือเกินจากความเป็นจริง ซึ่งส่วนใหญ่มองว่ากรณีเรื่องความลำเอียงหรืออคติ ในการนำเสนอข่าวจะเห็นได้ชัดเจนกว่าในข่าวการเมือง ส่วนข่าวอาชญากรรมพบน้อยมาก หรือแทบจะไม่พบเลย

ประเด็นการอ้างอิงแหล่งข้อมูลที่มาของข่าว ผลการวิจัยพบว่าทั้งผู้ประกอบการวิชาชีพ หนังสือพิมพ์ องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่าการนำเสนอข่าวอาชญากรรมมีการอ้างอิงแหล่งข้อมูลที่มาของข่าว ซึ่งส่วนใหญ่มองว่าการอ้างอิงแหล่งข่าวหรือแหล่งข้อมูลเป็นสิ่งสำคัญที่ควรมีอย่างยิ่ง เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือของข่าวอย่างมีที่มาที่ไป โดยหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่ก็มีใช้การอ้างอิงบ้าง และที่พบมากที่สุดคือใช้การอ้างเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นหลัก

ประเด็นกรณีที่มีการนำเสนอข่าวผิดพลาดหนังสือพิมพ์ต้องมีความรับผิดชอบเสมอ ผลการวิจัยพบว่าทั้งผู้ประกอบการวิชาชีพ หนังสือพิมพ์ องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่าการนำเสนอข่าวอาชญากรรม กรณีที่มีการนำเสนอข่าวผิดพลาดหนังสือพิมพ์มีความรับผิดชอบแม้จะล่าช้าบ้าง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเสาวลักษณ์ สุขสมัย (2543) วิจัยเรื่อง "บรรทัดฐานองค์กรและมาตรฐานวิชาชีพในการคัดเลือกข่าวของผู้บริหารข่าวหนังสือพิมพ์รายวัน "พบว่า ผู้บริหารข่าวของหนังสือพิมพ์ มีแนวปฏิบัติที่เป็นบรรทัดฐานขององค์กรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในหลายประเด็น รวมทั้งมีการแก้ไขข่าวสารที่ผิดพลาด อย่างเปิดเผยชัดเจน โดยไม่ต้องให้มีผู้ร้องเรียนเข้ามา

ประเด็นที่มีการมีการปกปิดชื่อฐานะ บุคคลเป็นความลับ เพื่อความปลอดภัยของแหล่งข่าว ผลการวิจัยพบว่าทั้งผู้ประกอบการวิชาชีพ หนังสือพิมพ์ องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่าการนำเสนอข่าวอาชญากรรม มีการมีการปกปิดชื่อฐานะ บุคคลเป็นความลับ เพื่อความปลอดภัยของแหล่งข่าว ซึ่งส่วนใหญ่มองว่าเป็นธรรมเนียมอยู่แล้ว ที่ผู้ตกเป็นเหยื่อต้องได้รับการปกปิด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของศักดิ์ศรีหรือความปลอดภัยทั้งของตนเอง ครอบครัว สรูปคือการปกปิดข่าวกรณีเยาวชน เหยื่อ เป็นเรื่องที่สมควรและสมควรต้องหันมาเปิดเผยจนกระทั่งทำผิด ส่วนความน่าเชื่อถือจะเกิดขึ้นอย่างไรเมื่อมีการปกปิด นั่นก็มาจากการอ้างอิงเจ้าหน้าที่รัฐ บุคคลที่มีชื่อมีตำแหน่งชัดเจน

ประเด็นมีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการหลีกเลี่ยง ข่าวดูหรือภาพที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว ผลการวิจัยพบว่าทั้งผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่าการนำเสนอข่าวอาชญากรรม มีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการหลีกเลี่ยง ข่าวดูหรือภาพที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบุญรอด พัวศรี (2546) วิจัยเรื่อง "ผลกระทบของการนำเสนอข่าวอาชญากรรมทางโทรทัศน์" พบว่าข่าวอาชญากรรมทางโทรทัศน์มีทั้งเนื้อหาที่ให้ประโยชน์และส่งผลเสียต่อผู้ชม โดยข่าวอาชญากรรมทางโทรทัศน์ให้ประโยชน์ในด้านการเตือนภัยให้ประชาชนตระหนักถึงอันตรายทำให้ป้องกันตัวเองได้ทันทั่วถึง และยังทำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ความสนใจแก้ไขป้องกันปัญหาต่างๆ แต่ขณะเดียวกันก็ส่งผลเสียไม่ว่าจะเป็นภาพข่าวที่รุนแรง ล่อแหลมและข้อมูลที่น่าเสนอโดยละเอียดก็ทำให้เกิดผลกระทบต่อบุคคลที่ตกเป็นข่าวในบางกรณีที่มีการนำเสนอละเอียดหรือพยายามเลี่ยงข้อจรรยาบรรณที่ควรให้ความสำคัญมากกว่า

ประเด็นการพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น ผลการวิจัยพบว่าทั้งผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่าการนำเสนอข่าวอาชญากรรมในส่วนของพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและไม่สะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้นๆมากนัก เพราะเป็นเรื่องของธุรกิจส่วนหนึ่ง จึงต้องเน้นการขาย ทำให้ต้องสร้างความน่าสนใจด้วยคำที่รุนแรง หือหวา สะดุดตาผู้พบเห็น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของทสมา ขจรวงษ์ (2546) เรื่อง "ความเหมาะสมของภาษาพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวันไทยปีพุทธศักราช 2542" และจุฑาทิพย์ โพธิ์ทอง (2547) เรื่อง "ความรุนแรงที่ปรากฏในการใช้ภาษาของข่าวอาชญากรรม ในหนังสือพิมพ์รายวัน" ที่พบว่า ลักษณะการใช้ภาษาข่าวเน้นการให้สาระสำคัญของข่าวควบคู่กับการดึงดูดความสนใจโดยไม่เน้นความถูกต้องสมบูรณ์ 4 ลักษณะ ได้แก่ การใช้ภาษาที่ทำให้เกิดความเบี่ยงเบนของสาร การใช้ภาษาไม่สุภาพ การใช้ภาษาหยาบโลน และการใช้ถ้อยคำรุนแรง ใน 3 ประเด็น คือ 1) การดึงดูดความสนใจเกินความจำเป็น 2) ความเหมาะสมเชิงจริยธรรมมีความรุนแรงในการนำเสนอข่าวและ 3) การสร้างทัศนคติแง่ลบในการวิเคราะห์ข่าวอาชญากรรม และ ศันสนีย์ แสงโรจน์เพิ่มสุข (2553) วิจัยเรื่อง "อิทธิพลของพาดหัวข่าวอาชญากรรม ที่มีผลกระทบต่อผู้อ่านพาดหัวข่าวอาชญากรรมในหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย" พบว่าผู้อ่านกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า ลักษณะการนำเสนอพาดหัวข่าวอาชญากรรมส่วน

ใหญ่ มักเสนอเรื่องราวที่เกินความเป็นจริง แสดงถึงความรุนแรงของเหตุการณ์ด้วยการใช้ถ้อยคำที่
ให้รายละเอียดของเหตุการณ์ที่มากเกินไป ประเด็นหลักคือการนำเสนอที่คำนึงถึงการดึงดูด
ความสนใจเพื่อนำเสนอเพิ่มยอดขาย

ประเด็นการนำเสนอข่าวต้องหลีกเลี่ยงการนำเสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามกอนาจาร หรือน่า
หวาดเสียว ผลการวิจัยพบว่าทั้งผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์
นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่าการนำเสนอข่าวอาชญากรรม
ในส่วนของข่าวหรือภาพมีความพยายามในการหลีกเลี่ยงความอุจาด ลามกอนาจาร และน่า
หวาดเสียว ด้วยวิธีการทั้ง การเซ็นเซอร์ การเบลอ หรือโมเสก แต่ภาพที่นำเสนอออกมาบนหน้าหนึ่ง
หนังสือพิมพ์ก็ยังคงความรุนแรงที่อุจาด ลามกอนาจาร และน่าหวาดเสียว จนกลายเป็นเรื่องปกติที่
คนในสังคมเคยชินและยอมรับได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของฐิติพัทธ์ จารุพูนผล (2549) เรื่อง "
ความคิดเห็นของประชาชนในกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับการนำเสนอภาพข่าวอาชญากรรมของ
หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ " ที่พบว่าภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ สามารถดึงดูดใจผู้อ่านได้
จริงด้วยภาพข่าวที่ค่อนข้างรุนแรง แม้จะพยายามปกปิดด้วยวิธีการต่างๆ มีการเน้นภาพสีมากกว่า
ขาวดำ และแสดงถึงความชัดเจนของภาพในบริเวณหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ โดยส่วนใหญ่ยัง
กล่าวเพิ่มเติมอีกว่า ชอบที่จะดูข่าวอาชญากรรมนี้ เพราะเห็นภาพความจริงชัดเจนถึงรายละเอียด ก่อ
เกิดจินตนาการและอารมณ์ร่วมเสมือนอยู่ในเหตุการณ์จริงแม้อาจอุจาด หวาดเสียวไปบ้างบางครั้ง
แต่ก็มีการนำเสนอในสัดส่วนที่เหมาะสม โดยข่าวการนำเสนอภาพอาชญากรรมที่รุนแรงที่สุดจะ
เป็น ภาพการฆาตกรรม/ฆ่าตัวตาย/ข่มขืนแล้วฆ่า รองลงมาคืออุบัติเหตุรถชน

ส่วนมุมมองความแตกต่างนั้น ส่วนใหญ่มองว่าสื่อไม่สามารถยึดถือปฏิบัติตามหลัก
จรรยาบรรณวิชาชีพได้ในระดับที่ดีนัก ในขณะที่ส่วนน้อยมองว่าสื่อสามารถทำหน้าที่นี้ได้เป็นอย่างดี
ที่สุดแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Wright (1975) เรื่อง "การวิเคราะห์ระดับมาตรฐานวิชาชีพ
ของนักหนังสือพิมพ์แคนาดา" และ Boeyink (1994) เรื่อง "มุมมองและทัศนคติของนักหนังสือพิมพ์
ที่มีต่อจริยธรรม" ที่พบว่า มีนักหนังสือพิมพ์จำนวนมากที่มาตรฐานทางวิชาชีพอยู่ในระดับต่ำ
เพราะไม่สามารถยึดถือปฏิบัติได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ หากพิจารณากลุ่มนักหนังสือพิมพ์ ที่อยู่ในระดับ
มาตรฐานวิชาชีพสูงและปานกลางแล้ว จะพบว่ากลุ่มคนเหล่านี้ก็ยังขาดเรื่องการศึกษาในระบบและ
การฝึกอบรมทางวิชาชีพ เนื่องจากมีข้อสันนิษฐานที่ว่า กว่าครึ่งหนึ่งของนักหนังสือพิมพ์ ไม่ผ่าน
การเรียนในมหาวิทยาลัย รวมทั้งไม่ได้รับการฝึกอบรม จึงเป็นการยากที่จะสามารถแสดงศักยภาพ
ให้ถึงระดับมาตรฐานตามที่สังคมคาดหวัง รวมทั้งด้านมุมมองและทัศนคติของนักหนังสือพิมพ์แต่

ละคนที่มีต่อจริยธรรม หรือจรรยาบรรณแตกต่างกัน โดยสาเหตุหลักอันเนื่องมาจาก นักหนังสือพิมพ์แต่ละคนมีพื้นฐานทางการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน จึงทำให้ทัศนคติของ นักหนังสือพิมพ์แต่ละคนที่มีต่อจริยธรรม หรือจรรยาบรรณไม่เหมือนกัน

ประเด็นข้อเท็จจริง ความถูกต้อง แม่นยำ ครบถ้วน น่าเชื่อถือ ผลการวิจัยพบว่าทั้งองค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่า หนังสือพิมพ์มีการละเลยส่วนนี้และยึดถือปฏิบัติจรรยาบรรณข้อนี้ได้ไม่ดีนัก ในขณะที่ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์กลับมองต่างมุมว่า ข่าวที่หนังสือพิมพ์นำเสนอ นั้นล้วนแล้วแต่เป็นข้อเท็จจริง ซึ่งเชื่อถือได้ โดยเป็นความจริงที่ได้จากเหตุการณ์จริง จากการเก็บข้อมูลประกอบการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่และพยานแวดล้อมทั้งหมด ไม่มีการแต่งเติมหรือคิดเนื้อหาขึ้นเองแน่นอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอรธฤดี จันทร์บุษราคัม (2539) วิจัยเรื่อง "ความตรงเชิงโครงสร้างและความสามารถในการทำนาย ของแบบทดสอบวัดระดับแรงจูงใจทางจริยธรรมในวิชาชีพสื่อมวลชน" โดยการทดสอบหาแบบแผนการจับกลุ่มของข้อความ 4 ปัจจัย ที่สะท้อนถึงแรงจูงใจทางจริยธรรมในวิชาชีพสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ พบว่า แบบแผนการจับกลุ่มของแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังการตัดสินใจทางจริยธรรมในวิชาชีพสื่อมวลชนมี 2 ปัจจัยที่แสดงถึงความมีจริยธรรมทางวิชาชีพในระดับสูง ประกอบไปด้วย ปัจจัยที่ 1 แรงจูงใจที่เกี่ยวกับมาตรฐานในวิชาชีพ ความเชื่อถือของประชาชนและหลักกฎหมาย ปัจจัยที่ 2 แรงจูงใจเกี่ยวกับความเชื่อทางศาสนา ดังนั้นจึงส่งผลต่อการนำเสนอข่าวที่ทั้งคำนึงถึงหลักจริยธรรมวิชาชีพ หลักกฎหมายและศาสนาซึ่งว่ากันด้วยเรื่องความจริงของสิ่งที่เกิดขึ้นเสมอ

ประเด็นการนำเสนอข่าวทำเพื่อประโยชน์สาธารณะโดยไม่แสวงหาประโยชน์ส่วนตน ผลการวิจัยพบว่าทั้งองค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่าหนังสือพิมพ์มีการละเลยส่วนนี้และยึดถือปฏิบัติจรรยาบรรณข้อนี้ได้ไม่ดีนัก ในขณะที่ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์กลับมองต่างมุมว่า หนังสือพิมพ์คือกระจกสะท้อนสังคมซึ่งหนังสือพิมพ์เองสามารถทำหน้าที่นี้ได้อย่างดีในการเตือนภัยให้สังคมเกิดความรู้สึกระมัดระวังป้องกันภัย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบุญฤทธิ ศรีวิจิตร (2544) เรื่อง "ลักษณะที่เป็นจริงกับลักษณะที่พึงประสงค์ของการนำเสนอข่าวอาชญากรรมของหนังสือพิมพ์ในทัศนะของประชาชน เจ้าหน้าที่ตำรวจ และนักหนังสือพิมพ์" ที่พบว่านักหนังสือพิมพ์มองว่าลักษณะของการนำเสนออาชญากรรมของหนังสือพิมพ์เน้นจรรยาบรรณ แต่ประชาชนและเจ้าหน้าที่ตำรวจกลับมองว่าหนังสือพิมพ์เน้นที่ยอดขายของหนังสือพิมพ์มากกว่า โดยการนำเสนอข่าวนั้นๆไม่คำนึงถึง

สาธิตประโยชน์ และในแง่ลักษณะอันพึงประสงค์ที่สอดคล้องกันมากที่สุดในเรื่องนี้คือ อาชญากรรมเป็นภัยใกล้ตัว เหมาะที่หนังสือพิมพ์จะนำมาเสนอตีแผ่ให้ประชาชนทราบ แต่ควรมี ความระมัดระวังในส่วนของการนำเสนอข่าวที่เน้นความรวดเร็วเกินไป

ประเด็นการให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายที่ตกเป็นข่าวโดยปราศจากอคติ ผลการวิจัยพบว่า ทั้งองค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็น สอดคล้องกันว่าหนังสือพิมพ์มีการละเลยส่วนนี้และยึดถือปฏิบัติจรรยาบรรณข้อนี้ได้ไม่ดีนัก ในขณะที่ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์และองค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์กลับมองต่างมุมว่า สื่อพยายามทำหน้าที่นี้คือการนำเสนอข้อมูลต้องมีความครบถ้วนรอบด้าน พึงความทั้งสองฝ่าย ให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ตกเป็นข่าวให้ได้มากที่สุดอย่างเท่าเทียม แม้เรื่องละเอียดอ่อนทางเพศก็ตาม ซึ่ง อาจจะยังไม่ดีที่สุดก็ตาม แต่เชื่อว่าจะไม่มีความพยายามที่จะกระทำหรือให้ความสำคัญกับเรื่องนี้เลย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจันทกร บุญเลิศกุล (2549) วิจัยเรื่อง "การพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งของ หนังสือพิมพ์กับการคุกคามทางเพศที่เกิดขึ้นกับสตรี: กรณีศึกษาเฉพาะหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ คม ชัด ลึก ในปี พ.ศ. 2548" พบว่าการนำเสนอข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ไม่เหมาะสม ในทัศนะของคนอ่านส่วนใหญ่ที่เป็นผู้หญิง เนื่องจากในบางข่าวที่ผู้หญิงตกเป็นข่าวนั้น มักจะ นำเสนอในเรื่องทางเพศ เป็นหลัก ส่วนในมุมมองคนนำเสนอที่บรรณาธิการกล่าวว่าการพาดหัว ข่าวหน้าหนึ่งเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศที่เกิดขึ้นว่าหลักการทำงานของนักข่าวนั้น โดยส่วนใหญ่ จะคำนึงถึงความนิยม ที่ตอบสนองความสนใจของประชาชนเป็นหลัก ส่วนเรื่องการนำเสนอข่าวที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับผู้หญิงนั้น หนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ฉบับ ได้คำนึงถึงการเลือกใช้คำและภาพมากขึ้นกว่า อดีต

ประเด็นไม่มีการพยายามสอดแทรกความคิดเห็นลงในข่าว ผลการวิจัยพบว่าทั้งองค์กร วิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่า หลักการเขียนข่าวถือว่าข่าวต้องเป็นข่าว ไม่ต้องมีความคิดเห็นใดๆ แต่ถ้าจะเสนอความคิดเห็นต้อง ไปเขียนเป็นบทความ คอลัมน์แสดงความคิดเห็นซึ่งไม่ใช่ในเนื้อหาข่าวอย่างที่หนังสือพิมพ์หลายๆ ฉบับยังคงมีการนำเสนอที่ไม่แยกแยะระหว่างข่าวซึ่งเป็นข้อเท็จจริงกับการแสดงความคิดเห็น ในขณะที่ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์กลับมองต่างมุมว่าข่าวคือข่าว และข่าวคือข้อเท็จจริง ดังนั้นสิ่งที่นำเสนอย่อมต้องขึ้นอยู่กับพื้นฐานข้อเท็จจริงแน่นอน

ประเด็นมีการเปิดโอกาสให้ฝ่ายที่ถูกกล่าวหาแสดงข้อเท็จจริง ผลการวิจัยพบว่าทั้งผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ และองค์กรภาคประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่าสำหรับการพาดพิงแล้วสร้างความเสียหายหากเกิดขึ้น หนังสือพิมพ์ก็จะดำเนินการแก้ไขให้ทันที แต่กรณีนี้เกิดขึ้นน้อยมาก เพราะการนำเสนอข่าวสารแต่ละครั้ง หนังสือพิมพ์จะพยายามตรวจสอบความถูกต้องก่อนเสมอ ในขณะที่ประชาชนกลับมองต่างมุมว่า หนังสือพิมพ์ไม่ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้เลย หากเกิดกรณีนี้ขึ้นจริงเท่าที่พบแม้จะน้อยครั้ง แต่หนังสือพิมพ์ก็จะปล่อยเลยตามเลยให้ข่าวจางหายไปเป็นที่สุด ยกเว้นกรณีที่เป็นข่าวดังอาจมีการแสดงความรับผิดชอบให้เห็นอยู่บ้าง

ประเด็นการนำเสนอมีความน่าเชื่อถือ และเป็นประโยชน์ต่อสิทธิในการรับรู้ข่าวสารของสาธารณชน ผลการวิจัยพบว่าทั้งองค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่าแค่การนำเสนอความจริง ไม่สอดคล้องความคิดเห็น หรือแต่งเติมสีสรรจากมุมมองส่วนตัว พยายามนำเสนอข่าวที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ อันจะส่งผลต่อสิทธิการรับรู้ของสังคม เป็นการแจ้งเตือนว่าสังคมขณะนี้ไม่ปลอดภัย ควรระมัดระวังอย่างไรที่จะอยู่ในสังคมได้อย่างปกติ มากกว่าการนำเสนอข่าวความรุนแรงที่เหมือนเป็นการซ้ำเติมเหยื่อ และผู้ถูกระทำ ซึ่งหนังสือพิมพ์ก็มีการนำเสนอบ้างแต่คาบเกี่ยวกับการให้ประโยชน์สาธารณะที่แท้จริง ในขณะที่ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์กลับมองต่างมุมว่าการนำเสนอข่าวอาชญากรรมในลักษณะดังกล่าว ประกอบไปด้วยข้อเท็จจริงและการอ้างอิงจากบุคคลที่น่าเชื่อถือ ย่อมทำให้ข่าวนั้นๆ น่าเชื่อถือ ไม่บิดเบือน และได้ให้ประโยชน์สูงสุดแก่สังคมแล้วด้วยข่าวที่เป็นประโยชน์ เตือนภัยสังคม โดยที่สำคัญที่สุดคนทำข่าวเองไม่ได้มีส่วนได้ส่วนเสียเลยกับข่าวที่นำเสนอไป

ประเด็นในการแสดงความคิดเห็นหรือการวิพากษ์วิจารณ์เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น หนังสือพิมพ์จะต้องให้ความเที่ยงธรรมแก่ฝ่ายที่ถูกพาดพิง ผลการวิจัยพบว่าทั้งองค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน เห็นสอดคล้องกันว่าเรื่องการดูแลกันเองของสภากาหนังสือพิมพ์เป็นเรื่องของสื่อที่ทำกันมา เพราะสมัยก่อนมีกฎหมายมาควบคุมจึงมีความพยายามที่จะดูแลกันเองของหนังสือพิมพ์ ซึ่งออกมาเป็นสภาวิชาชีพที่ดูแลเรื่องจริยธรรม โดยหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่เป็นสมาชิก หากเกิดข้อผิดพลาดมีการฟ้องร้องก็จะชี้แจงตักเตือนอำนาจหน้าที่มีแค่นั้น จริงๆ ตรงนี้หนังสือพิมพ์แต่ละฉบับควรให้ความสำคัญโดยสามัญสำนึกมากกว่า คือควรมองผลกระทบในระยะยาว อย่างนำเสนออะไรที่ไปละเมิดใคร หรือไปวิพากษ์วิจารณ์ตัดสินใครหน้าที่เดียวที่ทำได้คือนำเสนอข้อเท็จจริงและให้ความเป็นธรรม มีการนำเสนอข้อมูลที่เท่าเทียม

ครบถ้วนรอบด้าน ในขณะที่ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์และองค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์กลับมองต่างมุมว่าสื่อมีการให้ความเป็นธรรมกับสังคมในลักษณะการนำเสนอข่าวให้รอบด้านครบถ้วน แม้จะล่าช้าไปบ้างก็ตาม

2.2 การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

2.2.1 ภาพข่าวอาชญากรรม

ผลการวิจัยพบว่าภาพข่าวอาชญากรรมที่เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณวิชาชีพจำนวน 26 ภาพ ซึ่งภาพข่าวส่วนใหญ่ผิดจรรยาบรรณวิชาชีพข้อ 12 ที่ว่ามีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการหลีกเลียง ข่าวหรือภาพที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว และข้อ 14 ที่ว่าการนำเสนอข่าวต้องหลีกเลียงการนำเสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามกอนาจาร หรือน่าหวาดเสียว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของฐิติพัชร จารุพูนผล (2549) เรื่อง "ความคิดเห็นของประชาชนในกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับการนำเสนอภาพข่าวอาชญากรรมของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ" ที่พบว่าภาพข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ สามารถดึงดูดใจผู้อ่านได้จริงด้วยภาพข่าวที่ค่อนข้างรุนแรง แม้จะพยายามปกปิดด้วยวิธีการต่างๆ มีการเน้นภาพสีมากกว่าขาวดำ และแสดงถึงความชัดเจนของภาพในบริเวณหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ โดยส่วนใหญ่ยังกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า ชอบที่จะดูข่าวอาชญากรรมนี้ เพราะเห็นภาพความจริงชัดเจนถึงรายละเอียด ก่อเกิดจินตนาการและอารมณ์ร่วมเสมือนอยู่ในเหตุการณ์จริงแม้อาจอุจาด หวาดเสียวไปบ้างบางครั้ง แต่ก็มีการนำเสนอในสัดส่วนที่เหมาะสม โดยข่าวการนำเสนอภาพอาชญากรรมที่รุนแรงที่สุดจะเป็น ภาพการฆาตกรรม/ฆ่าตัวตาย/ข่มขืนแล้วฆ่า รองลงมาคืออุบัติเหตุรถชน

2.2.2 พาดหัวข่าวอาชญากรรม

ผลการวิจัยพบว่าพาดหัวข่าวอาชญากรรมที่เข้าข่ายผิดจรรยาบรรณวิชาชีพจำนวน 20 ข่าว ซึ่งพาดหัวข่าวส่วนใหญ่ผิดจรรยาบรรณวิชาชีพข้อ 13 ที่ว่าการพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกิน ไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของทสมา ขจรวงษ์ (2546) เรื่อง "ความเหมาะสมของภาษาพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวันไทยปีพุทธศักราช 2542" และจุฑาทิพย์ โปธิทอง (2547) เรื่อง "ความรุนแรงที่ปรากฏในการใช้ภาษาของข่าวอาชญากรรม ในหนังสือพิมพ์

รายวัน" ที่พบว่า ลักษณะการใช้ภาษาข่าวเน้นการให้สาระสำคัญของข่าวควบคู่กับการดึงดูดความสนใจโดยไม่เน้นความถูกต้องสมบูรณ์ 4 ลักษณะ ได้แก่ การใช้ภาษาที่ทำให้เกิดความเบี่ยงเบนของสาร การใช้ภาษาไม่สุภาพ การใช้ภาษาหยาบโหด และการใช้ถ้อยคำ รุนแรง ใน 3 ประเด็น คือ 1) การดึงดูดความสนใจเกินความจำเป็น 2) ความเหมาะสมเชิงจริยธรรมมีความรุนแรงในการนำเสนอข่าวและ 3) การสร้างทัศนคติแง่ลบในการวิเคราะห์ข่าวอาชญากรรม และ ศันสนีย์ แสงโรจน์เพิ่มสุข (2553) วิจัยเรื่อง "อิทธิพลของพาดหัวข่าวอาชญากรรม ที่มีผลกระทบต่อผู้อ่านพาดหัวข่าวอาชญากรรมในหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย " พบว่าผู้อ่านกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า ลักษณะการนำเสนอพาดหัวข่าวอาชญากรรมส่วนใหญ่ มักเสนอเรื่องราวที่เกินความเป็นจริง แสดงถึงความรุนแรงของเหตุการณ์ด้วยการใช้ถ้อยคำที่ให้รายละเอียดของเหตุการณ์ที่มากจนเกินไป ประเด็นหลักคือการนำเสนอที่คำนึงถึงการดึงดูดความสนใจเพื่อนำเสนอขยาย

2.2.3 ความนำข่าวอาชญากรรม

ผลการวิจัยพบว่าความนำข่าวอาชญากรรมที่ผิดจรรยาบรรณวิชาชีพจำนวน 21 ข่าว ซึ่งความนำข่าวส่วนใหญ่ผิดจรรยาบรรณวิชาชีพข้อ 13 ที่ว่าการพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น ซึ่งสอดคล้องกับส่วน 2) พาดหัวข่าวอาชญากรรม

และสอดคล้องกับข้อบังคับว่าด้วยจริยธรรมแห่งสภาการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ พ.ศ. 2541 ที่ว่าด้วยบรรทัดฐานทางจริยธรรมของผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ ที่ไม่ว่าจะเป็นส่วนกลางหรือท้องถิ่นจะต้องเคารพปฏิบัติ หากผู้ใดฝ่าฝืนจะต้องได้รับบทลงโทษที่องค์กรวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์กำหนดขึ้นเพื่อเป็นมาตรฐานส่วนกลางในการยึดถือปฏิบัติเป็นกติการ่วมกัน ซึ่งจากการวิจัยพบว่าองค์กรหนังสือพิมพ์ได้ให้ความสำคัญกับจรรยาบรรณวิชาชีพนี้เพียงบางส่วนคือข้อ 7, 9, 11, 12, 13, 14 และไม่สามารถยึดถือปฏิบัติให้เห็นได้ชัดเจนอย่างเป็นรูปธรรมคือข้อ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 10, 15 เพราะเท่าที่พบเห็นนั้นหนังสือพิมพ์หลายๆฉบับยังคงมีการละเลยและละเมิดจนเข้าข่ายผิดจรรยาบรรณวิชาชีพ โดยไม่ปฏิบัติตามและพยายามหาทางหลีกเลี่ยงในบางข้อแม้จะทราบว่าการนำเสนอดังกล่าวจะเข้าข่ายความผิดก็ตาม เหตุผลประการหนึ่งคือจรรยาบรรณวิชาชีพที่ใช้ร่วมกันของสภาการหนังสือพิมพ์เป็นเพียงข้อปฏิบัติที่เรียกว่าจริยธรรมหรือจรรยาบรรณเท่านั้น ไม่ใช่กฎหมายที่สามารถลงโทษผู้กระทำความผิดที่ไม่ยินยอมปฏิบัติตามได้ และตรงนี้ถือเป็นจุดอ่อนสำคัญที่นำไปสู่การละเมิดจรรยาบรรณวิชาชีพ และ แบลร์ คอนเวอร์ส กล่าวว่ายิ่งอาชีพ

นิเทศศาสตร์โดยลักษณะที่เป็นงานบริการเพื่อสังคมประเภทหนึ่ง คือ ให้ข่าวสาร ความรู้ ความคิดเห็น และความบันเทิง และยังเป็นอาชีพที่ต้องการความรู้ความชำนาญ ความเป็นอิสระ มีเสรีภาพ และความรับผิดชอบต่อสังคม จึงน่าจะถือได้ว่าเป็นความเป็นวิชาชีพในระดับหนึ่ง จะเป็นมากหรือน้อยนั้นขึ้นอยู่กับระดับความสำคัญและการปฏิบัติทางวิชาชีพของนักนิเทศศาสตร์ด้วย

ซึ่งจากการสัมภาษณ์เชิงลึกทั้งในประเด็นบรรทัดฐานองค์กรและจรรยาบรรณวิชาชีพ ประกอบกับการวิเคราะห์เนื้อหา พบว่ามีความสอดคล้องกันในส่วนของจรรยาบรรณวิชาชีพข้อ 12 ที่ว่ามีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการหลีกเลี่ยง ข่าวหรือภาพที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว, ข้อ 13 ที่ว่าการพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น และข้อ 14 ที่ว่าการนำเสนอข่าวต้องหลีกเลี่ยงการนำเสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามกอนาจาร หรือน่าหวาดเสียว โดยป็นส่วนที่ผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดเห็นตรงกันว่าการนำเสนอข่าวในส่วนหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ทั้งภาพข่าว, พาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม นั้นมีหลักการนำเสนอที่พยายามยึดถือปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพข้อดังกล่าวที่มีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการหลีกเลี่ยง ข่าวหรือภาพที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว, มีการพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ซึ่งเกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและไม่สะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น และการนำเสนอข่าวต้องหลีกเลี่ยงการนำเสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามกอนาจาร หรือน่าหวาดเสียว ที่แม้แต่ผู้ประกอบการหนังสือพิมพ์เองยังยอมรับว่าการนำเสนอดังกล่าวรู้ว่าเข้าข่ายผิดจรรยาบรรณ แต่ก็ยังคงยืนยันที่จะต้องนำเสนอด้วยเหตุผลเพราะเรื่องขององค์กรธุรกิจเป็นหลัก เพียงแต่การนำเสนอข่าวกรณีดังกล่าวต้องแสวงหาหนทางเลี่ยงเพื่อไม่ให้การนำเสนอคิดว่าผิดด้วยวิธีการต่างๆ เช่นการเซ็นเซอร์ การเบลอ หรือโมเสกภาพ เพื่อไม่ให้ไปละเมิดกฎหมายสิทธิมนุษยชน หรือการสร้างเส้นคาดหรือปิดตาภาพเด็กซึ่งเป็นเยาวชนอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปี ที่กฎหมายให้ความคุ้มครอง ตลอดจนการไม่ใช่คำที่แสดงถึงการเข้าข่ายละเมิด หรือข้อความที่แสดงถึงการเปิดเผยในทุกกรณีที่กฎหมายให้ความคุ้มครอง เป็นต้น

และส่วนของการคิดเห็นแตกต่างกันในประเด็นจรรยาบรรณทั้งเรื่องของข้อเท็จจริง ความถูกต้อง แม่นยำ ครบถ้วน น่าเชื่อถือ, การนำเสนอข่าวทำเพื่อประโยชน์สาธารณะโดยไม่แสวงหาประโยชน์ส่วนตน, การให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายที่ตกเป็นข่าวโดยปราศจากอคติ, ไม่มีการพยายามสอดแทรกความคิดเห็นลงในข่าว, มีการเปิดโอกาสให้ฝ่ายที่ถูกกล่าวหาแสดงข้อเท็จจริง, การนำเสนอมีความน่าเชื่อถือ และเป็นประโยชน์ต่อสิทธิในการรับรู้ข่าวสารของสาธารณชน และ

ในการแสดงความคิดเห็นหรือการวิพากษ์วิจารณ์เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น หนังสือพิมพ์จะต้องให้ความเที่ยงธรรมแก่ฝ่ายที่ถูกพาดพิง ที่ห้องครุวิชาชีพด้านหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ องค์กรภาคประชาชน และประชาชน ส่วนใหญ่เห็นสอดคล้องกันว่าผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์มีการละเลยและไม่สามารถปฏิบัติตามจรรยาบรรณข้อดังกล่าวได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ในขณะที่ผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์กลับมองต่างมุมว่าสิ่งที่นำเสนอทั้งหมดเป็นไปตามจรรยาบรรณวิชาชีพ ดังนั้นความแตกต่างในส่วนนี้จึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจว่าอะไรคือตัวชี้วัดความคิดเห็นที่แตกต่างของแต่ละกลุ่มผู้ให้ข้อมูล

ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีผู้ปิดและเปิดประตูสาร ที่เชื่อว่าสื่อมวลชนคือผู้ที่คอยกั้นกรองข่าวสารเพื่อที่จะส่งผ่านสื่อมวลชนไปยังผู้รับสาร ซึ่งมาจากข้อเขียนของ เค เลวิน (Lewin K., 1947) ซึ่งได้ให้ข้อสังเกตไว้ว่า ข่าวสารมักจะไหลผ่านช่องทางต่าง ๆ อันประกอบไปด้วยบริเวณประตูที่ซึ่งมีการปล่อยหรือกักข่าวสารต่างๆ ตามกฎเกณฑ์ที่ตั้งไว้ หรือโดยวินิจัยของผู้เฝ้าประตูว่าจะยอมให้ข่าวสารใดไหลผ่านไปได้หรือไม่ ข่าวสารอะไรควรจะส่งไปถึงผู้รับสารช้าหน่อย หรือข่าวสารอะไรควรตัดออกไปทั้งหมด ประกอบกับข้อเขียนของ Bagdikian (1974) ที่ได้บอกไว้ว่าขึ้นอยู่กับปัจจัยดังต่อไปนี้คือ หลักที่ยึดถือในการบริหาร, การมองโลกของความจริงและนิสัยของคน โดยมองว่าผู้อ่านต้องการอะไรและมีความปรารถนาอย่างไร, ค่านิยมซึ่งยึดถือโดยกองบรรณาธิการที่มีความเชี่ยวชาญในวิชาชีพ มีมาตรฐานทางด้านความยุติธรรม และเป็นที่ยอมรับในวงวิชาชีพ คือเขาจะเป็นผู้ตัดสินว่าอะไรที่ผู้อ่านในหมู่คณะของเขาควรจะได้รู้, การประเมินค่าของข่าวสาร โดยการแข่งขันของสื่อ, ค่านิยมส่วนตัว และนิสัยแปลก ๆ ของบรรณาธิการ เช่น ถ้าบรรณาธิการกลัวหรือไม่ชอบอะไรบางอย่าง เขาจะไม่อนุญาตให้สิ่งที่เขาไม่ชอบปรากฏอยู่ในข่าว หรือตีพิมพ์บนหนังสือพิมพ์ในขณะที่เขาเป็นบรรณาธิการอยู่

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากงานวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่อง การกำกับดูแลตนเองในการคัดสรรข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวัน ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการพัฒนาและปรับปรุงโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 องค์กรสื่ออาจจะต้องมีนโยบายที่ชัดเจนเป็นของตนเอง ตัวอย่างเช่น การพาดหัวข่าว และโปรมย ต้องไม่ใช่คำพาดจนเกินจากข้อเท็จจริงในข่าว ไม่นำเสนอข่าวหรือภาพด้วยความลำเอียง หรือมีอคติส่วนตนป็นที่ตั้งหรือแอบแฝง ต้องไม่เสนอภาพที่อุจาด ลามกอนาจร นำหวาดเสียว หรือที่อาจไปละเมิดศีลธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคม (เนชั่นเว็ลคดจากนี้ไม่ใช่เรา, 2554) ซึ่งนับเป็นเรื่องที่ดี โดยการวิจัยค้นพบว่าความแตกต่างที่ได้คือหนังสือพิมพ์พิมพ์คมชัดลึก ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์เครือเดียวที่มีนโยบายองค์กรเป็นของตนเอง จึงส่งผลให้จำนวนข่าวอาชญากรรม ทั้งภาพข่าว, พาดหัวข่าว และความนำข่าว ที่นำเสนอพบว่าเข้าข่ายผิดจรรยาบรรณวิชาชีพมีน้อยกว่าหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นๆ

1.2 องค์กรหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่มักนำเสนอข่าวสารที่เข้าข่ายการกระทำผิดจรรยาบรรณรวมทั้งเน้นข่าวประเภทเร้าอารมณ์มากกว่าข่าวประเภทอื่น โดยวิธีการพยายามหาหนทางหลีกเลี่ยงความผิคนั้นๆในการนำเสนอด้วยรูปแบบต่างๆ เช่น การเซ็นเซอร์ การเบลอ หรือ โมเสก ซึ่งความจริงองค์กรหนังสือพิมพ์เองควรพิจารณาคัดเลือกข่าวที่มีประโยชน์นำมาเสนอต่อผู้อ่านให้มากขึ้น มิควรคำนึงแต่ยอดขายของหนังสือพิมพ์แต่เพียงอย่างเดียว

1.3 อาจจะต้องมีองค์กรต่างๆที่เกี่ยวข้อง ตัวอย่างเช่น หน่วยงาน สถาบันการศึกษาต่างๆ รวมทั้งองค์กรภาคประชาชนที่รู้เท่าทันสื่ออย่างจริงจัง เพราะที่ผ่านมามาการทำหน้าที่ในส่วนนี้ถือว่าไม่ประสบความสำเร็จมากนัก โดยเห็นได้จากหากจะดำเนินการเรียกร้องความถูกต้องจากสื่อแต่ละครั้ง ต้องเกิดการร้องเรียนเสียก่อน เข้ามาร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการตรวจสอบการนำเสนอข่าวที่ละเมิดในทุกกรณี

1.4 องค์กรหนังสือพิมพ์ควรมีระเบียบวิธีการที่เคร่งครัด ตลอดจนมีการจัดอบรมสัมมนา วิทยบยกรณีปัญหาที่เสี่ยงต่อการเข้าข่ายความผิดทั้งในเรื่องของบรรทัดฐานององค์กรและจรรยาบรรณวิชาชีพอีกทั้งควรสร้างบรรทัดฐานและจรรยาบรรณวิชาชีพร่วมกันภายในองค์กรหรือระหว่างหนังสือพิมพ์อย่างสม่ำเสมอ โดยประกาศให้รับรู้ร่วมกันเพื่อการสร้างควมเข้าใจในการยึดถือปฏิบัติให้มากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะทางการวิจัย

สำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

2.1 ในการทำวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยอาจจะมีการศึกษาสื่อมวลชนประเภทอื่นๆ ตัวอย่างเช่น หนังสือพิมพ์ออนไลน์ วิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต หรือหนังสือพิมพ์ให้มากฉบับกว่านี้ เพื่อเปรียบเทียบว่าแต่ละองค์กรให้ความสำคัญในการกำกับดูแลตนเองในการคัดสรรข่าวอาชญากรรม หน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวันมีความแตกต่างกันอย่างไร และความแตกต่างนั้นส่งผลต่อการนำเสนอข่าวอาชญากรรมอย่างไร

2.2 ในการทำวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยอาจจะใช้วิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วม ในการปฏิบัติงานจริงของผู้ประกอบการวิชาชีพหนังสือพิมพ์ (หัวหน้าข่าวหน้าหนึ่งและบรรณาธิการบริหารข่าวอาชญากรรม) ซึ่งจะทำได้ข้อมูลที่ละเอียดมากกว่าการสัมภาษณ์เชิงลึกเพียงอย่างเดียว

2.3 ในการทำวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยอาจจะมีการศึกษาเพิ่มเติมในส่วนเนื้อหาหน้าในของข่าวอาชญากรรม เพื่อจะได้ทราบถึงรายละเอียดที่ลึกซึ้งกว่าการศึกษาแค่ส่วนของ ภาพข่าว พาดหัวข่าว และความน่าเชื่อถือหน้าหนึ่ง

2.4 ในการทำวิจัยครั้งต่อไป ในส่วนของกลุ่มตัวอย่างตัวแทนประชาชนทั่วไป ผู้วิจัยอาจจะทำการศึกษาวิจัยในรูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) จำนวน 400 ชุด เพื่อเป็นตัวแทนประชาชนผู้อ่านหนังสือพิมพ์

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กนิษฐา ไชยแสง. 2555. Assistant Manager Kapook.com. สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2555.

กาญจนา แก้วเทพ. 2545. สื่อสารมวลชน: ทฤษฎีและแนวทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่3.
กรุงเทพมหานคร: ศาเลาแดง.

เกรียงไกร บัวศรี. 2555. หัวหน้าข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์เดลินิวส์. สัมภาษณ์, 21 มิถุนายน
2555.

การุณย์ มีถม. 2540. การคัดเลือกข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย: ศึกษา
เปรียบเทียบระหว่างหนังสือพิมพ์ไทยรัฐกับหนังสือพิมพ์เดลินิวส์. วิทยานิพนธ์วารสาร
ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารสื่อสารมวลชน, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

กรุงเทพธุรกิจ. 2554. เนชั่นเวย์ผิดจากนี้ไม่ใช่เรา. กรุงเทพมหานคร: บริษัท กรุงเทพธุรกิจ มีเดีย
จำกัด.

เจ็มพร วิรุณราพันธ์. 2555. ผู้จัดการแผนงานสื่อสร้างสุขภาวะเยาวชน (สสย.). สัมภาษณ์, 9
กรกฎาคม 2555 .

คณิต ฌ นคร. 2539. กฎหมายอาญาภาคความผิด. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

คมชัดลึก. 2555. กรุงเทพมหานคร: 15 มิถุนายน – 14 กรกฎาคม 2555. หน้า 1.

จรัสพิมพ์ อรรถนพพร. 2539. ความรู้ความตระหนักของสื่อมวลชนในการเสนอข่าวเกี่ยวกับ
อาชญากรรมและงานกระบวนการยุติธรรม. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยมหิดล.

จักร์กฤษ เพิ่มพูล. 2555. ประธานสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ. สัมภาษณ์, 19 มิถุนายน 2555.

จันทกร บุญเลิศกุล. 2549. การพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์กับการคุกคามทางเพศที่เกิดขึ้นกับสตรี: กรณีศึกษาเฉพาะหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ คม ชัด ลึก ในปี พ.ศ. 2548. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารสื่อสารมวลชน, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

จุฑาทิพย์ โพธิ์ทอง. 2547. ความรุนแรงที่ปรากฏในการใช้ภาษาของข่าวอาชญากรรมในหนังสือพิมพ์รายวัน. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ชวรัตน์ เชิดชัย. 2521. การสื่อข่าว. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ชนาธิป กฤษณสุวรรณ. 2555. รีไรเตอร์หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ. สัมภาษณ์, 15 กรกฎาคม 2555.

ชนิสรา แจ่มวงศ์. 2555. กรรมการผู้จัดการ บริษัทพีพราวด์ จำกัด. สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2555.

ฐิติพัทธ์ จารุพนผล. 2549. ความคิดเห็นของประชาชนในกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับการนำเสนอภาพข่าวอาชญากรรมของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ. วิทยานิพนธ์วารสารศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารสื่อสารมวลชน, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เดลินิวส์. 2555. กรุงเทพมหานคร: 15 มิถุนายน – 14 กรกฎาคม 2555. หน้า 1.

ทสมา ขจรวงษ์. 2546. ความเหมาะสมของภาษาพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวันไทยปีพุทธศักราช 2542. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ทำเนียบนิตยสารประเทศไทยออนไลน์. 2555. TOP 10 NEWSPAPER 2010 (Online).

www.thailandmagazinedirectory.com/TOP-10-NEWSPAPER-IN-THAILAND. Html, 1 มกราคม 2555.

ไทยรัฐ. 2555. กรุงเทพมหานคร: 15 มิถุนายน – 14 กรกฎาคม 2555. หน้า 1.

ชนคล มีถม. 2555. รองหัวหน้าข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ. สัมภาษณ์, 13
กรกฎาคม 2555.

ชาม เชื้อสถาปนศิริ. 2555. นักวิจัยชำนาญการสถาบันวิชาการสื่อสารมวลชน(สวส.). สัมภาษณ์, 27
มิถุนายน 2555.

ธีระพงษ์ เหลืองทองกุล. 2555. หัวหน้าข่าวหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์เดลินิวส์. สัมภาษณ์, 21
มิถุนายน 2555.

ธงชัย มหาไตรภพ. 2532. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการคัดเลือกข่าวสำหรับลงพิมพ์ในหน้า
แรกของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย 4 ฉบับ. วิทยานิพนธ์วารสารศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารสื่อสารมวลชน, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

นฤมล วีระวงศ์ชัย. 2547. ความรู้ และความคิดเห็นของนักหนังสือพิมพ์ต่อการกำกับดูแลตนเอง
ในวิชาชีพ ภายใต้สภากาหนังสือพิมพ์แห่งชาติ. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวารสารสนเทศ สาขาวิชาการหนังสือพิมพ์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นันทริกา คุ่มไฟโรจน์. 2542. เอกสารประกอบการศึกษารายวิชา COPY EDITING.
กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุญฤทธิ ศรีวิจิตร. 2544. ลักษณะที่เป็นจริงกับลักษณะที่พึงประสงค์ของการนำเสนอข่าว
อาชญากรรมของหนังสือพิมพ์ในทัศนะของประชาชน เจ้าหน้าที่ตำรวจ และ
นักหนังสือพิมพ์. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตร์พัฒนาการ,
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

บุญรอด พัวศรี. 2546. ผลกระทบของการนำเสนอข่าวอาชญากรรมทางโทรทัศน์. วิทยานิพนธ์
วารสารศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารสื่อสารมวลชน, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ปริญดา เริงศักดิ์. 2553. วารสารนักบริหาร ปีที่ 31 ฉบับที่ 2: เมษายน – มิถุนายน 2554.
กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.

ประมะ สตะเวทิน. 2533. **หลักนิเทศศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์.

_____. 2541. **การสื่อสารมวลชน: กระบวนการและทฤษฎี**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์.

ประกายดาว สาริกบุตร. 2548. **ผลกระทบเชิงพฤติกรรมของผู้รับสารจากหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ในจังหวัดอุบลราชธานี**. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

ปรีชา สะอาดสอน. 2555. **บรรณาธิการข่าวอาชญากรรมสำนักข่าวเนชั่น**. สัมภาษณ์, 10 กรกฎาคม 2555 .

พิมพ์ฉัตร รสสุธรรม. 2545. **การศึกษาแนวทางการปกป้องคุ้มครองนักเรียนจากข่าวอาชญากรรมที่นำเสนอในสื่อโทรทัศน์**. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

พีระ จิระโสภณ. 2535. **วิธีการวิจัยการสื่อสารมวลชน**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ไพโรจน์ เทศนิยม. 2555. **นายกสมาคมผู้สื่อข่าวและช่างภาพอาชญากรรมแห่งประเทศไทย**. สัมภาษณ์, 28 มิถุนายน 2555.

มานะ ตีรียาภวัฒน์. 2555. **อาจารย์ประจำสาขาวิชาวารสารศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย**. สัมภาษณ์, 3 กรกฎาคม 2555.

มานิจ สุขสมจิตร. 2541. **สภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ: The press council of thailand**. กรุงเทพมหานคร: สยามสปอร์ตซินดิเคท จำกัด.

มาลี บุญศิริพันธ์. 2526. **การประเมินคุณค่าข่าว: หลักเบื้องต้นสำหรับนักศึกษาวารสารศาสตร์**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

มาลี บุญศิริพันธ์. 2534. หลักการทำหนังสือพิมพ์เบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: ประกายพริก.

_____. 2537. หลักการทำหนังสือพิมพ์เบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: ประกายพริก.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพมหานคร: บริษัทนานมีบุ๊คส์ จำกัด.

วรรณิกา นิยมไทย. 2542. สังคมไทยได้อะไรจากข่าวอาชญากรรม. หนังสือครบรอบ 20 ปี 20 ตุลาคม ชมรมผู้สื่อข่าวช่างภาพอาชญากรรม. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.

วรวงษ์ เชื้อไทรสรณ์. 2555. นักศึกษาปริญญาโท มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2555 .

คันสนีย์ แสงโรจน์เพิ่มสุข. 2553. อิทธิพลของพาดหัวข่าวอาชญากรรม ที่มีผลกระทบต่อผู้อ่านพาดหัวข่าวอาชญากรรมในหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย. วิทยานิพนธ์วารสารศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารสื่อสารมวลชน, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ศิริโรจน์ มิ่งขวัญ. 2547. การวิเคราะห์โครงสร้างตลาดและพฤติกรรมการแข่งขันของอุตสาหกรรมหนังสือพิมพ์ไทย. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

_____. 2555. นายกสมาคมนักข่าวอาชญากรรมแห่งประเทศไทย. สัมภาษณ์, 7 กรกฎาคม 2555.

ศรัณย์ธร ศศิชนากรแก้ว. 2553. ความคิดเห็นของผู้ประกอบวิชาชีพสื่อมวลชนที่มีต่อสื่อมวลชนไทย. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศรีลักษณ์ ศิลป์. 2539. ปัญหาทางด้านจริยธรรมของนักหนังสือพิมพ์ในการนำเสนอข่าวอาชญากรรม. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการหนังสือพิมพ์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สิริทิพย์ ชันสุวรรณ. 2539. การหนังสือพิมพ์เบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: ปรกาศพริก.

สุกัญญา ติระวณิช. 2539. ภาษาเพื่อการสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่ 13. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัย
ธรรมาธิราช.

สุภา ศิริमानนท์. 2530. จริยธรรมของหนังสือพิมพ์. กรุงเทพมหานคร: อักษรสาส์น.

สุรพงษ์ โสธนะเสถียร. 2533. การสื่อสารกับสังคม. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2551. การบริหารงานสื่อหนังสือพิมพ์. รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุรสิทธิ์ วิทยาธิรัฐ. 2555. หัวหน้าสาขาวิชาวารสารสนเทศ ภาควิชานิเทศศาสตร์ คณะวิทยาการ
จัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. สัมภาษณ์, 18 มิถุนายน 2555.

สุเทพ วิไลเลิศ. 2555. อดีตเลขาธิการคณะกรรมการรณรงค์เพื่อการปฏิรูปสื่อ. สัมภาษณ์, 26
มิถุนายน 2555.

เสด็จ บุนนาค. 2555. บรรณาธิการข่าวหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์คมชัดลึก. สัมภาษณ์, 10 กรกฎาคม
2555.

สมควร กวียะ. 2542. หนังสือครบรอบ 20 ปี 20 ตุลาคม ชมรมผู้สื่อข่าวช่างภาพอาชญากรรม.
กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.

สำนักข่าวอินโฟเควสท์. 2552. ดุลิตโพลล์: เผยคนไทยมองปัญหาอาชญากรรมเพิ่มขึ้นจากความ
บีบคั้นทางศก.-สังคม (Online). <http://www.ryt9.com/s/iq01/595710>, พฤศจิกายน 2552

เสาวลักษณ์ สุขสมัย. 2543. บรรทัดฐานองค์กรและมาตรฐานวิชาชีพในการคัดเลือกข่าวของ
ผู้บริหารข่าวหนังสือพิมพ์รายวัน. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการ
หนังสือพิมพ์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- อภิชาติ ศักดิ์เศรษฐ์. 2542. **ปัจจัยในการเสนอข่าวสารพัดผลและการยอมรับของหนังสือพิมพ์.**
วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการหนังสือพิมพ์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรรถวุฒิ จันทร์บุษราคัม. 2539. **ความตรงเชิงโครงสร้างและความสามารถในการทำนายของ
แบบทดสอบวัดระดับแรงจูงใจทางจริยธรรมในวิชาชีพสื่อมวลชน.** วิทยานิพนธ์
นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการหนังสือพิมพ์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์ และคณะ. 2550. **สื่อสารมวลชนเบื้องต้น.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เอื้อจิต วิโรจน์ไตรรัตน์. 2555. **ผู้อำนวยการโครงการมีเดียมอนิเตอร์ มุขนิธิสื่อมวลชนศึกษา.
สัมภาษณ์, 16 กรกฎาคม 2555.**
- Bagdikian, B. 1974. **The Effete Conspiracy and Other Crime by the Press.** New York:
Harper.
- Boeyink, E. 1994. **How effective codes of ethics? Alook at three newsrooms.** Journalism
Quarterly.
- Cassata, B. and K. Asante. 1979. **Mass Communication: Principles and Practices.**
Macmillan.
- Chermax, K. 1998. **Predicting Crime Story Salience: The Effects Of Crime, Victim, And
Defendant Characteristics.** Department of Criminal Justice: Indiana University
Bloomington.
- Hedrick, B. 2006. **A Content Analysis Of Editorial Reginalismin The 1960s: Midsize
Newspaper Coverage Of New York Times V.Sullivan.** New York: Routledge.

- Wright, K. 1974. **“An Analysis of the Level of Professionalism.”** *Among Canadian* 20 (3): 133-144.
- Gaunt, P. 1990. **The national daily press of France.** Summa Publication, Inc. Printed in United states Of america.
- McQuail, D. 2005. **Mass communication theory: an introduction.** London: Sage Publications Ltd.
- Marcus, S. 2007. **A Media Resource Guide to Reporting Sexual Assault.** London: Oxford University Press.
- McLeod, J.M. and S.E. Hawley. 1964. **Professionalism of News Workers: The Creation and Evolution of the Concept.** New York: Longman Publishing.
- Nayman, B. 1972. “An Introduction to Communicator Analysis Studies” **Oguz B. Professional Orientations** 19: 221-229
- Robert, P. 1992. **Linguistic Imperialism.** London: Oxford University Press.
- Sandman, M. 1972. **Peter M. Media.** New Jersey: Prentice - Hall Inc.
- Schramm, W. 1975. **Responsibility in Mass Communication.** New York: Harper and Row Inc.
- Windahl, S. 1981. **Uses and Gratifications at the Crossroads.** *Mass Communication Review Yearbook: Volume 2, 1981 - Sage Publications, Inc.*

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
บทสัมภาษณ์

บทสัมภาษณ์เจาะลึก

ตอนที่ 1: ข้อมูลทั่วไป

ชื่อ-สกุล (นาย/นาง/นางสาว/อื่นๆ).....

ตำแหน่ง.....

สถานที่ทำงาน/องค์กร/หนังสือพิมพ์ที่สังกัด.....

ตอนที่ 2: คำถามเกี่ยวกับข่าวอาชญากรรมกับบรรทัดฐานองค์และจรรยาบรรณวิชาชีพ

- คำถามเกี่ยวกับบรรทัดฐานองค์กร หมายถึงแบบแผนสำหรับยึดถือเป็นแนวปฏิบัติของหน่วยงานหรือองค์กรหนังสือพิมพ์จากปัจจัยต่าง ๆ ในองค์กร ได้แก่

1. องค์กรมีนโยบายหรือกฎเกณฑ์กำหนดที่ชัดเจนเกี่ยวกับกระบวนการคัดเลือกข่าวอาชญากรรม(หน้าหนึ่ง)อย่างไร และเจ้าของหรือผู้บริหารหนังสือพิมพ์, สปอนเซอร์หรือผู้ให้โฆษณา, ผู้อุปถัมภ์ร่วมทุน มีอิทธิพลน้อย ousang ในกระบวนการคัดเลือกข่าวอาชญากรรม(หน้าหนึ่ง)เพื่อนำเสนอทั้งในส่วนของภาพข่าว/พาดหัวข่าว และความนำข่าวอาชญากรรม

2. บุคคลใดภายในองค์กร หรือภายนอกองค์กรที่มีส่วนส่งผลกระทบต่อกระบวนการตัดสินใจในการ คัดเลือกข่าวอาชญากรรม(หน้าหนึ่ง)ในแต่ละวัน อาทิเช่น ผู้สื่อข่าว กองบรรณาธิการ เพื่อนร่วมงาน เป็นต้น

3. การประชุมโต๊ะข่าว/กองบรรณาธิการ มีการเลือกใช้เกณฑ์การตัดสินใจในการคัดเลือกข่าวอาชญากรรม(หน้าหนึ่ง)อย่างไร ทั้งในส่วนของภาพข่าว/พาดหัวข่าว และความนำข่าวอาชญากรรม

4. การนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ฉบับอื่น/คู่แข่ง, วิทยู, โทรทัศน์, อินเทอร์เน็ต และสื่ออื่นๆ มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกข่าวอาชญากรรม(หน้าหนึ่ง)มากน้อย ousang ไร

- คำถามเกี่ยวกับจรรยาบรรณวิชาชีพ หมายถึงระดับความสำนึกในความเป็นนักวิชาชีพ โดยพิจารณาจากระดับจริยธรรมด้านต่างๆ ในการนำเสนอรายงานข่าว ได้แก่

5. ปัจจุบันข่าวอาชญากรรม (หน้าหนึ่ง) ที่ถูกนำเสนอมีข้อเท็จจริง ความถูกต้อง แม่นยำครบถ้วน น่าเชื่อถืออย่างไร
6. การนำเสนอข่าวอาชญากรรม(หน้าหนึ่ง)ควรจะมีวิธีการอย่างไร ที่จะแสดงให้เห็นว่าทำเพื่อประโยชน์สาธารณะ โดยไม่แสวงหาประโยชน์ส่วนตัว และหนังสือพิมพ์ในปัจจุบันทำให้ได้เห็นอย่างชัดเจนหรือไม่สำหรับกรณีนี้
7. เรื่องของการนำเสนอข่าวอาชญากรรมลักษณะที่ทำให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายที่ตกเป็นข่าวโดยปราศจากอคติ ปัจจุบันหนังสือพิมพ์ทำให้เห็นมากน้อยแค่ไหน อย่างไร
8. หนังสือพิมพ์ควรมีการแต่งเติมเนื้อหาสาระหรือสอดแทรกความคิดเห็นกรณีข่าวประเภทอาชญากรรมลงในข่าวเพื่อดึงดูดความสนใจหรือไม่ อย่างไร หนังสือพิมพ์ปัจจุบันมีการกระทำดังกล่าวให้เห็นมากน้อยแค่ไหน อย่างไร
9. มุมมองในกรณีที่หนังสือพิมพ์ พึงละเว้นการเสนอข่าวเพราะความลำเอียง หรือมีอคติจนเป็นเหตุให้ข่าวนั้นคลาดเคลื่อนหรือเกินจากความเป็นจริง เป็นอย่างไร และหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับในปัจจุบันได้แสดงให้เห็นถึงมุมมองเรื่องนี้อย่างไรบ้าง
10. ท่านมีมุมมองอย่างไร กรณีหนังสือพิมพ์ มีการพยายามสอดแทรกความคิดเห็นลงในข่าว ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำอย่างยิ่ง
11. หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอข่าวอาชญากรรมในปัจจุบันให้ความสำคัญกับการอ้างอิงแหล่งข้อมูลต่างๆ อย่างไร
12. การเสนอข่าวที่มีการพาดพิง อันอาจเกิดความเสียหายแก่บุคคลหรือองค์กรใด ๆ ต้องแสดงถึงความพยายามในการเปิด โอกาสให้ฝ่ายที่ถูกกล่าวหาแสดงข้อเท็จจริง กรณีนี้หนังสือพิมพ์ปัจจุบันยึดถือปฏิบัติมากน้อยอย่างไร

13. กรณีที่มีการนำเสนอข่าวผิดพลาดหนังสือพิมพ์ต้องมีความรับผิดชอบอย่างไร และหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับในปัจจุบันได้แสดงให้เห็นความรับผิดชอบดังกล่าวนี้ได้อย่างไรบ้าง

14. การนำเสนอข่าวอาชญากรรม(หน้าหนึ่ง)ต้องนำเสนออย่างไรเพื่อความน่าเชื่อถือ และเป็นประโยชน์ต่อสิทธิในการรับรู้ข่าวสารของสาธารณชน และหนังสือพิมพ์ปัจจุบันยึดถือปฏิบัติมากน้อยแค่ไหน อย่างไร

15. การนำเสนอข่าวอาชญากรรม (หน้าหนึ่ง) ต้องมีการมีการปกปิดชื่อฐานะบุคคล เป็นความลับ อย่างไร เพื่อความปลอดภัยของแหล่งข่าว และหนังสือพิมพ์ปัจจุบันยึดถือปฏิบัติมากน้อยแค่ไหน อย่างไร

16. หนังสือพิมพ์มีหลักการนำเสนออย่างไรเพื่อเป็นการหลีกเลี่ยง การเสนอข่าวหรือภาพที่ไม่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว และหนังสือพิมพ์ปัจจุบันยึดถือปฏิบัติมากน้อยแค่ไหน อย่างไร

17. การพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม มีเกณฑ์กำหนดอย่างไรไม่ให้เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น และหนังสือพิมพ์ปัจจุบันยึดถือปฏิบัติมากน้อยแค่ไหน อย่างไร

18. ในการเสนอข่าวอาชญากรรม (หน้าหนึ่ง) หรือภาพข่าวอาชญากรรม หนังสือพิมพ์ให้ความสำคัญในการนำเสนอหรือการหลีกเลี่ยงการนำเสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามกอนาจาร หรือน่าหวาดเสียว มากน้อยแค่ไหน อย่างไร ตลอดจนผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการนำเสนอในปัจจุบันเป็นอย่างไร

19. ในการแสดงความคิดเห็นหรือการวิพากษ์วิจารณ์เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นหนังสือพิมพ์จะต้องให้ความสำคัญแก่ฝ่ายที่ถูกพาดพิงอย่างไร และหนังสือพิมพ์ปัจจุบันยึดถือปฏิบัติแสดงความรับผิดชอบต่อมากน้อยแค่ไหน อย่างไร

20. ข้อความที่เป็นประกาศโฆษณาที่ปรากฏอยู่ในหนังสือพิมพ์ ต้องแสดงให้เห็นชัดว่าเป็นการประกาศโฆษณาจะแอบแฝงเป็นการเสนอข่าวหรือความคิดเห็นมิได้

หมายเหตุ: ข้อ 20. ข้อความที่เป็นประกาศโฆษณาที่ปรากฏอยู่ในหนังสือพิมพ์ ต้องแสดงให้เห็นชัดว่าเป็นการประกาศโฆษณาจะแอบแฝงเป็นการเสนอข่าวหรือความคิดเห็นมิได้ (ไม่พิจารณา เพราะข่าวอาชญากรรมไม่พบเห็นถึงกับเข้าข่ายความผิด)

กรอบการวิเคราะห์เนื้อหา

1. ข้อเท็จจริง ความถูกต้อง แม่นยำ ครบถ้วน น่าเชื่อถือ
2. การนำเสนอข่าวทำเพื่อประโยชน์สาธารณะ โดยไม่แสวงหาประโยชน์ส่วนตน
3. การให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายที่ตกเป็นข่าวโดยปราศจากอคติ
4. ไม่มีการแต่งเติมเนื้อหาสาระหรือสอดแทรกความคิดเห็นใดๆ
5. ไม่นำเสนอข่าวเพราะความลำเอียง หรือมีอคติ จนเป็นเหตุให้ข่าวนั้นคลาดเคลื่อนหรือเกินจากความเป็นจริง
6. ไม่มีการพยายามสอดแทรกความคิดเห็นลงในข่าว
7. การอ้างอิงแหล่งข้อมูลที่มาของข่าว
8. มีการเปิดโอกาสให้ฝ่ายที่ถูกกล่าวหาแสดงข้อเท็จจริง
9. กรณีที่มีการนำเสนอข่าวผิดพลาดหนังสือพิมพ์ต้องมีความรับผิดชอบ
10. การนำเสนอมีความน่าเชื่อถือเป็นประโยชน์ต่อสิทธิในการรับรู้ข่าวสารของสาธารณะ
11. มีการปกปิดชื่อฐานะ บุคคลเป็นความลับ เพื่อความปลอดภัยของแหล่งข่าว
12. มีหลักการนำเสนอเพื่อเป็นการหลีกเลี่ยง ข่าวหรือภาพที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าว
13. การพาดหัวข่าวและความนำข่าวอาชญากรรม ไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและยังคงสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าวนั้น

14. การนำเสนอข่าวต้องหลีกเลี่ยงการนำเสนอภาพข่าวที่อุจาด ตามกอนาจารหรือน่าหวาดเสียว

15. ในการแสดงความคิดเห็นหรือวิพากษ์วิจารณ์เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นหนังสือพิมพ์จะต้องให้ความเที่ยงธรรมแก่ฝ่ายที่ถูกพาดพิง

16. ข้อความที่เป็นประกาศโฆษณาที่ปรากฏอยู่ในหนังสือพิมพ์ไม่มีการแอบแฝงเพื่อเสนอข่าวหรือความคิดเห็น

หมายเหตุ: ข้อ 1.-15. พิจารณาจากการนำเสนอข้อมูลที่ตรงกันของหนังสือพิมพ์ทั้งสิ้น 3 ฉบับ ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ คมชัดลึก ส่วนข้อ 16. ข้อความที่เป็นประกาศโฆษณาที่ปรากฏอยู่ในหนังสือพิมพ์ ต้องแสดงให้เห็นชัดว่าเป็นการประกาศโฆษณาจะแอบแฝงเป็นการเสนอข่าวหรือความคิดเห็นมิได้ (ไม่พิจารณา เพราะข่าวอาชญากรรมไม่พบเห็นถึงกับเข้าข่ายความผิด)

ภาคผนวก ข
รูปภาพประกอบการสัมมนา

ภาพผนวก ที่ 1: ศศ.สุรสิทธิ์ วิทยารัฐ

หมายเหตุ: หัวหน้าสาขาวิชาวารสารสนเทศ ภาควิชานิเทศศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, สัมภาษณ์: 18 มิถุนายน 2555

ภาพผนวก ที่ 2: คุณจักร์กฤษ เพิ่มพูล

หมายเหตุ: ประธานสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ, สัมภาษณ์: 19 มิถุนายน 2555

ภาพผนวก ที่ 3: คุณเกรียงไกร บัวศรี

หมายเหตุ: หัวหน้าข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์เดลินิวส์, สัมภาษณ์: 21 มิถุนายน 2555

ภาพผนวก ที่ 4: คุณธีระพงษ์ เหลืองทองกุล

หมายเหตุ: หัวหน้าข่าวหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์เดลินิวส์, สัมภาษณ์: 21 มิถุนายน 2555

ภาพผนวก ที่ 5: คุณสุเทพ วิไลเลิศ

หมายเหตุ: อดีตเลขาธิการคณะกรรมการรณรงค์เพื่อการปฏิรูปสื่อ, สัมภาษณ์: 26 มิถุนายน 2555

ภาพผนวก ที่ 6: คุณชาม เชื้อสถาปนศิริ

หมายเหตุ: นักวิจัยชำนาญการสถาบันวิชาการสื่อสารมวลชน(สวส.), สัมภาษณ์: 27 มิถุนายน 2555

ภาพผนวก ที่ 7: คุณไพโรจน์ เทศนิยม

หมายเหตุ: นายกสมาคมผู้สื่อข่าวและช่างภาพอาชญากรรมแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์: 28 มิถุนายน 2555

ภาพผนวก ที่ 8: อ.ดร.มานะ ศรีรยาภิวัฒน์

หมายเหตุ: อาจารย์ประจำสาขาวิชาวารสารศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัย หอการค้าไทย, สัมภาษณ์: 3 กรกฎาคม 2555

ภาพผนวก ที่ 9: คุณศิริโรจน์ มิ่งขวัญ

หมายเหตุ: นายกสมาคมนักข่าวอาชญากรรมแห่งประเทศไทย, สัมภาษณ์: 7 กรกฎาคม 2555

ภาพผนวก ที่ 10: คุณเข็มพร วิรุณราพันธ์

หมายเหตุ: ผู้จัดการแผนงานก่อสร้างสุขภาวะเยาวชน (สสย.), สัมภาษณ์: 9 กรกฎาคม 2555

ภาพผนวก ที่ 11: คุณเสด็จ บุนนาค

หมายเหตุ: บรรณาธิการข่าวหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์คมชัดลึก, สัมภาษณ์: 10 กรกฎาคม 2555

ภาพผนวก ที่ 12: คุณปรีชา สะอาดสอน

หมายเหตุ: บรรณาธิการข่าวอาชญากรรมสำนักข่าวเนชั่น, สัมภาษณ์: 10 กรกฎาคม 2555

ภาพผนวก ที่ 13: คุณชนคล มีถม

หมายเหตุ: รองหัวหน้าข่าวอาชญากรรมหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ, สัมภาษณ์: 13 กรกฎาคม 2555

ภาพผนวก ที่ 14: คุณชนาธิป กฤษณสุวรรณ

หมายเหตุ: ไรเตอร์หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ, สัมภาษณ์: 15 กรกฎาคม 2555

ภาพผนวก ที่ 15: ผศ.ดร.เอื้อจิต วิโรจน์ไตรรัตน์

หมายเหตุ: ผู้อำนวยการ โครงการมีเดียมอนิเตอร์ มูลนิธิสื่อมวลชนศึกษา, สัมภาษณ์: 16 กรกฎาคม 2555

ประวัติการศึกษา และการทำงาน

ชื่อ – นามสกุล

นางสาวเกศรินทร์ โชคเพิ่มพูน

วัน เดือน ปี ที่เกิด

วันที่ 1 เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2529

สถานที่เกิด

จังหวัดบุรีรัมย์

ประวัติการศึกษา

ศิลปศาสตรบัณฑิต (นิเทศศาสตร์)

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

